

www.e-rara.ch

Demosthenis et Aeschinis principum Graeciae oratorum opera

Demosthenes

Basileae, [1571-]1572

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-98668>

Enarratio Demonthenicae Orationis De falsa legatione, Hieronymo Wolfio interprete

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

ῥ' ἐκκλησίας δι' ἀρχίνῳ παρ' οὐ γέναι, κυρίως ἐπὶ τὸ ἐπὶ
 ἀνίστασθαι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. αὐτὸς κατέστησεν αὐτ' * ἢ
 βελή, ὅς' ὁ σέσσωται πρότερον. τοιγαρὶν ἐβ' ἤα ταῦτα
 ἢ βελή ἢ ὅς' ἀρεῖς πάγος. σὺν ἡγεῖα καὶ ἑτόρῳ πολιτῶν
 μαρτυρίας, ἀκαίρως κατ' ἀρχίνῳ λεγόμενον. ὅτι ἐστὶν ἅν
 ταῦτα τῶν δαιμονίων αὐτοὶ καὶ ἐπ' οὐσίαι φύσιν. ἵνα γὰρ
 μὴ δεῖν χάριτι δημοδίνους γεγονέναι τὸ τοῦ ἀντιφθόνους,
 εἰσάγει τῶν βελῶν αὐτῶν καὶ αὐτῶν ἀλλ' ὅτι ἐκ τοῦ ῥήτο-
 ρος κατὰ γινώσκοντες, καὶ ποιῇ ἡ ῥ' πονηρίας ἀρχίνῳ τῇ
 ψήφῳ ἐβ' ἤα ἀμφοτέρων βεβαίαν. καὶ ταῦτα ἀρ-
 τοῖ βωμῶ φέρουσα. ἀναρεῖ τὰ ὑφορμῶνται: ἵνα μὴ δυσκε-
 ναῖν περ μαρτυρήσῃ τῇ βελῇ. τὸ δὲ ἀρ' τοῖ βωμῶ, ἢ ποι' ὅτι
 ἐκείνων λαμβάνουσα τὰς ψήφους ὅπως ἐδίδ' ὁ. ἢ ὅτι τὰς χεί-
 ρας αὐτῶν ἐβ' βωμῶ δύσκει, μετέθηκεν ὑπὸ τὰς ψήφους
 τῶν χείρας * γεμιστοῦν, ἢ ἀρ' τοῖ βωμῶ, μετὰ τὸν βωμόν.

εἰς ὅτε τότε μέλονται·) διὸς ἐκείνης μαρτυρίας τῆς
 πίστεως, ἡτοῦ λοιποῦ ἡνθιμῆματι, ἡ δὲ σὺνταξις ὑπὸ κινδύ-
 νου καὶ βολικοφανείας πσιμ ἡνθιμῆματι, μεταχειρίσειον δὲ αὐ-
 τῶν ὅπως ἀμείβονται ἡ, εἰδὲν δὲ ὅτι πᾶσιν ἀπέβη ἐπὶ τῶν
 γοντῶν, εἰς ὅτε τότε μέλονται· λεγόμεν, πρὸς ταῖς ἐ-
 πὶ τῶν διανοήσεων λεγόμεν καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἡ βελή. τίνος;
 τῆς σωθικῆς. ὡς ἡ ἀεχὴν ποιήσω τὴν πόλιν.) ἡνθι-
 λαβὼν ὁ ῥήτωρ ἐξ ἐπίθετον οἶμαι τὰ ῥήματα, τὴν ἀποπί-
 πτω τῆς διανοήσεως διηλθὼν, ἐπὶ πρῶτον πρὸς ἐλεγχόμε-
 νον φέρεται τὸ ἀδικῶντα, εἴτα καὶ ταυτὶς. ἡ πολλὰ ῥέ-
 οντι καὶ ὑμῶν.) σὺ πρὸς ἡνθιμῆματι τὸ μέγεθος τῆς μεγα-
 λονοίας τῶν ῥήτωρ· ὅτι τῶν διανοήσεων, ὡς οἰονταί τινος δαυμά-
 ζειν τὸν ὑπὸ τῶν, εἰς ὅτι ἡνθιμῆματι αὐτῶν, εἰ δὲ σὺνίσιν ἐμάρ-
 τυροσιν; ἀλλὰ τὸ ῥῶτον τῶν λαλῶν, ἀπὸ τῶν πρὸς τὸν ἄν-
 ὁ τῆς ἡνθιμῆματι γινέσθαι σύμβολα; ῥήτωρ ἐκείνης δὲ ὡς εἰπεῖν
 εἰδὼντα μέλονται. διὸ τῶν θεασαί αὐτὸν εἰπὼν διέβηλιν.

καὶ τὰ ἐν πόλει οὐκ ἔχοντες πρὸς ὧν καὶ δικαιοσύνη ἐπιδείκνυται
ἐκ τῆς οὐκ ἐκείνης ἐκείνης, ὅτι ἐκείνη τις, ἡ αὐτὴ τὴν οὐκ
ἐκείνην, ὡς αὐτὴ ἐκείνην ἐκείνην ἐκείνην. διὸ καὶ ὁ
φωτιστὴς μετὰ τὴν αὐτὴν πρὸς τὸ οὐκ ἐκείνην, τὰ δὲ
καὶ ἐν πόλει οὐκ ἔχοντες πρὸς ὧν καὶ δικαιοσύνη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ
δικασθῆναι λόγον ὁμήγεσι.

Ὁ σὺ μὲν, ὡς ἂν δοῖς ἀθλῶσιν, ἀποδὲν ποῦ τι ποτὶ τ'
ἀγῶνα ἐπ' ἀγγελίᾳ γέγονε, χρεῖόν μοι καὶ πάντας
ὑμᾶς ἐδιδόσθαι, συγκαρστικῶς διδύς τὸ προοιμίον, ἐκ δ' αὖ
βόλῃς τοι τε ἀντιδικᾶς ἐπ' ὁ σωτηγόρων αὐτοῖ, οἷον, τοῖ δι-
βόλῃ καὶ τ' ποῦ αὐτοῦ, ἀεὶ γὰρ δι' ἐλθ' ἐπολεμεῖ τῷ δι-
μοσθένει, ἐκ ἐλ' ἀετίας ἐλ' ἡτ' ἀείσαρχον, ὡς ἐγνωμὴν γὰρ τῷ
ἡτ' μεδίει. ἀποδὲν δὲ τοῖ ἀεγίνος καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῖ σωτη-
γέων, τὸ δὲ ἑώρακός τις ἀρ' ἡ, κατὰ σκόδῃν ὅτι ἐλ' πρὸ τᾶ-
σεως, διὰ δὲ τὸν ῥήτορα, μὴ μονοῦ τῷ λεινομένῳ ὑποθε-
σιμ σωροαμ' ἀλλὰ καὶ τὰ λυπέντα πρὸ ἐλ' ὑποθεσεως. ἐκ
πᾶ τῶν ἑώρα σωτησκότας ἐκ ὀλίγους ποῦ τ' ἀεγίνῳ,
καὶ διβόλῳ, ἀνδρα τ' δι' ἐλ' αὐμέντων γῆνα: πρὸς τὰς αὖ
ποτανομένῳ, διδ' ἀσκεῖ ὅς ἀκούοντας πείθεσθαι τοῖς νό-
μοις καὶ τοῖς ὅροις μαλ' ὅν, ἢ τοῖς σωτηγέροις, φυλακτέον
τὸ γὰρ ποτανομένῳ ἐπ' αὐτ' τ' ὀνομάτω ποιεῖσθαι δ' αὖ βόλῃς.
τὸ γὰρ ἐλ' ἐλ' ἀρ' ὅρῳ πολλοῖς πρὸς κεῖν, ἀνδρ' ὅ πολλὰ
δ' αὖ τ' γῆνοιας, ἐλ' γὰρ ἀεβ' αὖ τ' ἀεγίνῳ, ὡς μὴ παρ' ὅδ' ἔσθαι
αὐτ' οἷς δικαίοις, ἐκ τ' κατὰ σκόδῃν αὐτ' ὅς βοηθούστας: καὶ
πλήθ' ὅς ποῦ τὸν διβόλῳ, ὡς κοινωθέντας, ἐλ' ὑποθέσας
ποιεῖ οἷς δικάζει ὅς σωτησκότας. ἐπ' γὰρ μὲν ἀνιήσας
ἐλ' τὸ ἰχθυὲν οἷς δικαίοις αὐτός, τὸ γὰρ αὖ ὅτω πολλοὶ σωτηλ-
θῶν αὐτ' τῶν τῷ δικλῳ, ἐμὴν τ' ἐλεγχον ἐδ' ἐδ' αὖ. ἐπ' δ'
τα λείπῃς ἀρ' αὖ καὶ ἰχθυότορος ὅς δικάζουσας τ' τῶν
πλοσίων διωκόμεως. ἐπ' αὐτοῖς γὰρ ἐλ', ἰσχυρὸς ποιεῖν ὅς
πλοσίων ἐλ' μὴ, ὅς τ' ἰχθυὸν αὐτῷ, πρὸς τὸ πρὸ σκόδῃν
παρ' ὅς ὅς δικάζας. τὸ γὰρ ἀρ' αὖ, ἀντ' τ' πρὸ ὀλίγ. γὰρ ὅλῳ
τῶν ὅ λείπῃ, ὅλῳ ἰσχυρὸν καὶ ἀδικίαν ἀρ' αὖ τῷ πρὸ σκόδῃν
Demost. tom. 5.

dixit è concione adiutore Aeschine, fugisse, proprie dixit, Reduxit: in eundem locum, denuo eum stetit senatus, unde prius euaserat, incolumis. Quare cum id sciret senatus Areopagiticus.) Adiungit etiam aliud factum senatus, quod opportunè contra Aeschinem narratur: & hinc etiam cernere est diuinum eius ingenium. Ne enim illud de Antiphonte in gratiam Demosthenis factum uideretur: introducit senatum ipsum per se, non ab oratore impulsum, damnantem; & latam contra Aeschinem sententiam utrinque confirmat. Idquè ab altari petens suffragium.) Diluit ea quæ objici poterant, ne quis ex odio id à senatu factum esse dicat. Ab altari autem, siue quod acceptos inde calculos ita ferebat, siue quod inter sacrificandum manibus aræ impositis manum * plenam in calculos transtulit. aut Ab ara, pro, * Post aram.

Proinde cum iste.) Cum singulorum testimoniorum fidem attulerit, iam enthymemate utitur. Constructio autem periculosa est, & solæcismo non dissimilis à quibusdam existimata. Sic autem tractanda est, ut eam mutemus quidem, sed extrinsecus nihil prorsus inferciamus: Proinde cum iste dicturus esset, alteri nimirum mandavit orationem, & eum Senatus repulit. à qua re? à patrocinio. Tanquam dedecore affecturus reimpubliam.) Inuertit orator uerba, de industria opinor, ad Philippi absurdum consilium indicandum. Primum enim coarguendus est homo facinorosus, deinde probro afficiendus.

Et multus fueret contra nos.) Considera & hic
quanta sit ingenij in oratore nostro magnitudo, ut,
cum admirari uideatur Pythone[m], ut quidam putat,
neque scientiam ei neque prudentia[m] tribuat, sed pro-
fluens quiddam & loquax, omnino superuacaneum:
quæ nulla ueræ artis signa sunt, sed eloquentiæ, ut ita
dicam, simulacra potius. Quapropter eum etiã audacẽ
appellando perstringit. Et ciuitatis defensionẽ nõ
deferui.) Quoniã dixit, Nõ celsi, nec amotus sum. &
quia cogitare potuisset aliquis, eum ut æmulu[m], oratorẽ
oratori inuidere: ideo prudẽtissimẽ transfert causam
ad id quod est probabilius, ciuitatis se non deferuisse
defensionem dicens. Cætera desiderantur.

ENARRATIO DEMOSTHENICAE ORATIONIS

*De falsa legatione, Hieronymo
Vvolfo interprete.*

Quanta in hoc iudicio, Athenienses, contentione.) Concitatum est exordium, quo statim tu adversarium, tum patronos adversarii, ut Eubulum & eius familiares, perstringit. Semper enim Eubulus infestus fuit Demostheni propter crimen illud Aristarchi, ut ex oratione Midiana cognovimus. Contentione.) Aeschines, & alij eius advocati.

Qui modò uideritis.) Approbatio est propositionis. Oratori autem non caula duntaxat de qua fit iudiciũ, intuenda est: sed ea etiam, quæ ante causam molesta sunt. Cum igitur uideret, conspirasse nõ paucos Aeschinis & Eubuli, uiri celebris, familiares: in eos directa oratione, auditores docet, parendum esse legibus & iuri iurando, magis quàm aduocatis. Cauẽdum autẽ est in exordijs, ne qui nominatim taxentur: neq; enim oratoriũ est, orationis initio multos lacerare. Efficit autem multa per eandem sententiam. Nã & Aeschinem perstringit, ut qui ad patronos ideo cõfugiat, quod in equitate causę nihil habeat pręiudicij: & Eubulum cum gregalibus uerberat, ut eidem crimini affines: & factionẽ suspectã iudicib. facit: præterea q; innuit, se firmã habere causam. Neq; enim adeo multũ ad hoc iudiciũ cõuenissent, nisi metuerẽt ne crimẽ p̄baretur. Deinde ostẽdit, potiores & robustiores esse iudices potẽtia locupletũ: quod penes eos sit, diuites siue cõfirmare, siue infirmare. Idq; ei p̄dest ad animũ iudicibus addendũ. *ἀποτ.*) Paulo antẽ. *ἰεροχλῆν(ας).*) Importunitatẽ & iniuriã nominat aduocationẽ.

[illegible]

ὁ δὲ καὶ πόρ' ὑπελπιφώς, ἐπὶ ᾧ ἀντὶ τοῦ πεισθύναι ἐνό-
λασε δὲ τῇ λέξει τὸ ἐπαρκεῖσθαι. τὸ δὲ εἶναι ἡτοῖον, ὡς ἀνδρῶν
ἐδωκυῖσιν, οἷον ἐξ ἡτοῖον ἐχέει καὶ τοῦ ἡτοῖου ἢ παραγματοῦ φύ-
σις, ἢ ὅπως ἐμὰ καὶ ἐξ ἐλεγχοντες πῶς παραγματοῦ αἰσθ-
κῶντος ἢ τοῖς καίτοις, ὅταν ᾖ πρὸς τοῖς καίτοις.

[illegible]

A Constructio autem huiusmodi est: Quod autem metuo, quanquam me puto ostensurum, hoc est, quanquam fretus sum probationibus, ut antè dixit: hoc dicam, inquit, apud uos, & non dissimulabo. Cur autem dixit Metuo? quia ueluti reprehensurus erat iudices, qui negocia parum curarent, & tandem obliuiscerentur. Esti igitur, inquit, hoc metuo: non dissimulabo tamen metu uestri. Scribitur enim & *ἀντιλογία*. Notandum autem quæ Æschinis fuisset, & re-
exceptio: eam artificij excellentia Demosthenem præripuisse: ne Æschines animaduersam usurparet. Semper autem cōtrarium eius quod facere instituit, confirmare solet. Ipse enim cum suum aliquod commodum parat, & Æschinis calumnias præuidet: uereri se dicit iudicum obliuionem: ut qui sæpe à ueritate aberrant ob temporis spacium & obliuionem: ut & quæ ipse proponit, credantur: & quæ dicturus est Æschines, suspecta fiant.

Quid autem etiam in hac persuasione.) *παρρησιας*,
persuasum habens, ponitur pro *παρηγοριας*, Cum confi-
dam, quo uerbo cauet arrogantiam.

Non minus Athenienses.) Quasi dicat, Nō minus
ualet tempus, quā natura rerum. uel sic, Non magis
conuincuntur rebus facinorosi, quā temporibus: si
B recentibus etiā delictis accusentur.

Oblivionein aliquam, aut consuetudinem.) Duo enim hæc tempus facit, ut aut obliuiscamur, aut tanquam in bonis acquiescamus.

Ut mihi quidem uideamini.) Conclusio est exordij. Sumpta enim propositione pro confessa non addit approbationem: sed statim accedit ad præparationem, dicendo: Si uobiscum cogitatis: hæc autem sententia duplicem habet uim. Nam & antè dicta in exordio concludit: & secutura auspicatur. Accedit autem nunc iam ad præparationem, quæ eam uim habet, ut quædam quæ causæ incommodant, corrigat. Est autem eius usus, & id cuius gratia oratores eam frequentant, hoc: Aut enim quia uidet orator, causam esse coniunctam, & multas res continere, & perplexam: propterea præparatione eget, ut omnem confusionem tollat: & causa in capita redacta, efficiat, ut auditores, tanquam in regulas quasdam intuentes, sic ab ipso probationes requirant, & in ijs capitibus consistant: aut, cum iudicibus totam causam inuisam esse uidet, & necesse habet conciliare eorum animos, ut in Midiana fecit: aut, cum uidet partem causæ aliquam indigere arte aliqua, præparatione utitur, ut in oratione Aristocrateæ.

Si uobiscum ipsi cogitatis.) Præparatio hæc di-
C scernit ea quæ in causa quærentur.

Ac primum eorum quæ renunciauit.) Non fuit ordine primum renunciare: sed quod firmitus est, & signum, præposuit, de quo Aeschines maximè accusatur. Statim autem arripit maximum signum: unde totam causam ipse propagat. Nam cum crimen neque tabulis, neque decretis, neque alijs argumentis probare possit: haud ab re ad Aeschinis dicta se conuertit: & ea inuadit, tanquam principium quoddam & fundamentum: & ad ea per totam accusationem respicit. Est autem illud: Quæ renunciauit: duplex, & eius criminis duo signa habet: unum, quòd nunciavit, Thebanos esse perituros: alterum, quòd pollicitus est, fore ut Phocenses conseruarentur. Et hæc ita esse, progressu orationis ipse ostendit: cum peculiarem horum unicuique tractationem adhibuerit: & gemina his opposuerit argumenta: ut in ipsius uerbis ostendemus. Secundo loco eorum quæ persuasit.) Siue uobis, quippe cum ea dixerit per quæ res perierunt: siue ijs ad quos missas fuit: siue quòd, cum ciuitas deliberaret de ratione faciendæ pacis, auctor fuit eius sine Phocensibus, & absque alijs Græcis faciendæ: & cum Demosthenes dicere uellet, populo persuasit, ne orationem illius audiret.

ἐπεὶ δὲ πῶς ἐκάστω τῶν πλεονεκτημάτων ἐστὶ τὸ αὐτῷ ἀρλο-
γιαζομεν, οὐδ' ἀπαγγελίας, ὅτι ἡ πατρίδα ἡμεῶν Ὀλιμπύς.
οὐδ' τοι πῶσαι, ὅτι ἀγνωσῶν, ὅπως ὑμᾶς ἐπείθου, ὥς νομίζω
τὰ πρὸ ἐκείνου εἶναι ἀληθῆ. τοῦ δ' ἤ χρόνων, οὗ ἀκωρ ἐδράδωκα,
ἢ οἷα νόον, ἢ οἷα ἄλλοι. οὐδ' ἢ τὸ δωροδοκεῖν ὅδ' ὅν' ἐχέει ἐ
παρ' ἄλλως. τελευτῶν τε χθὲν ὅσον, ἀνέστηκ' ἐν ἀρχίνω πᾶ
σιν ἀρλογίαν. ὥς ἐ μὴ διακῶν ἀγωνίζεσθ', ἀρδ' ἐκινύσιν. ἐ
γὼ ἀπαγγέλλω τὰ ψόδ' ὧν, ἐπείθου ἀπατῶν, ἐπὶ πῶς ἐτα
γμύων πεποιθὸν ὅδ' ὅν', ἐπὶ αὖτ' ὅνους ἀνέλωσθ' ὅν' ἐχει ἡ
ἰσως ἀρλογίαν, ἐ μὴ φανῇ δωροδοκεῖν. ὁφθαλμοὶ δὲ γνοχέ
πῇ μὴ δαρνία: ὅδ' ἐ μὴ ἄν' ἐστὶ τὸ ἐγκλημάτων ἀρλογίαν, ἵε
θα καὶ τὰ κοινὰ ἴσθ' ἡμῶν. ἐ γὰρ ἀπάντων εἴη τὰ ἐγκλη-
ματα, μόνον δὲ ἐ ληφεί δῶρα: καὶ τοι αὖτ' ἄλλος ἡμαρτη-
κέναι κατέστηκ' ἄλλος, ἐστὶν ὅν' ἱμορὴς ἡ πλοκατὰ σκόδι.
καὶ τὰλλα μὲν ἐστὶν ὥς ὅν' ἡμῶν ἐπὶ πάντων πρέσβειον. τὸ
δὲ τέλει μέρους τῆς πλοκατὰ σκόδης, ἰδίῳ ὅδ' ἡμῶν ἀρχίνου.

[illegible]

A Nam ad singula superiora respondere potest aliquid, ueluti in renunciatione, Deceptus sum a Philippo in suasionem, Ex ignorantia uobis ita suasi, uera esse puras promissa illius. In temporibus: Inuitus sum moratus uel propter inorbū, uel propter aliud aliquid. De corruptelis autē nihil iam habet quod dicat. Aliter. Hoc postremo loco positum, sustulit Aeschinis omnem defensionem. Itaq; cum pugnare non uideatur, probat. Nam si falsa renunciauit, & per fallaciam persuasit, & eorum quæ habuit in mandatis, nihil omnino fecit, & tempus consumpsit: habet fortassis excusationē, nisi corruptus esse ostendatur. Sin eum mercede conductum esse constabit, nullam habiturus est scelerum defensionem: adeo ut & communia delicta, eius pecularia fiant. Nam ut delicta sint omnium, si ille solus accipit munera: in causa fuit, ut etiam ceteri delinquerēt. Est igitur tripartita præparatio. ac cætera quidē sunt tanquam in genere contra omnes dicta legatos, tertiā uero præparationis pars, peculiaris est Aeschinis.

Omnia hæc acta sunt.) Omnino artificiosissimè.
neque enim ait, Dicta sunt, sed, Facta sunt: quo con-
suefacit eos, ut dicta pro factis habeant. Esto. Tem-
porum quare? quòd, si quis ultro condonarit.) Per
verbum Utrò, colorem tollit. per Condonarit, cor-
ruptelam ostendit: unde subiecit Et prodiderit.

Muneribus & mercede accepta.) Coniunxit cum muneribus, mercedem, contumeliosum nomen. prætereâq; Philocratis etiam qualitate, corruptelam animi probat. Me quidem putare improbum.) Satis enim magna pœna est, Atheniensium consiliarium & legatum improbum haberi apud Athenienses.

Esti autem multa & atrocia possum obijcere.) In-
nuuit fortassis ebrietatem in Macedonia, & mulierem
Olynthiam captivam, & fœdam protervitatem, & ea
quæ facta sunt in Thracia. Hoc autem eò fortasse di-
cit, quòd mores Aeschinis, & anticipata opinio atque
existimatio turbat oratorem. Posteaquam enim, ex
qua die Timarchum damnarat, florere modestiæ lau-
de videbatur: multò antè pollicetur, se mores eius &
simulationem detecturum.

Ob quæ nemo est quin eû iurè oderit.) Hoc uult: apud uos etiam æquissimi, Aeschinis cognita uita, eû odio prosequuntur. Innuit autem, ut dixi, ebrieta- tem in Macedonia, & ea quæ sequuntur.

Vestrum qui meminérunt.) Venatur testimoniū iam ab audientibus, ut propositio tantum non in confirmationem conuertatur, idq; quod obiecit, credatur: eum suis factis, & habitis initio concionibus potissimum conuictum iri acceptorum munerum. Petitur autem probatio bifariam, tum ab auditoribus, tū a reo. neque tamen in aditu propositionis partes omnes recitat, ueritus ne molesta esset prolixitas orationis: sed pollicetur quidem se de corruptela dicturum, uerū tacet: atque illud de Phocensibus, tanquam coniunctum & consequens, subiicit.

Primus igitur iste est Atheniensium.) Hæc est constitutio prudentissimè instituta: ut, dum eum prudentem & præ cæteris sagacem facit: per hoc excusationem illam adimat: & eum non esse deceptum, ostendat. Bipertita autem propositio est, sicut & causa. ac prima pars eius corruptelam continet, & hic terminatur: Atque hæc improbissimûs & impudens iste audebat dicere, stantibus legatis; & audientibus; quos vos è Græcia accersueratis, isto suatore, cum se nondum uendidisset. Secunda pars Phocense crimen complectitur, cuius initium est. Quo igitur pacto Athenienses, cum vos eum ad exigendum iussurandum denuò legassetis. Vides enim ut transitio per spicua prorsus & manifesta sit, primûm introducta in exordij forma. Deinde quia promittit rerum aliarum probationem. Est & tertia pars constitutionis, in qua causas refert eorum, quæ antea dicta sunt, cuius principium est, Quia igitur gratia horum in primis cōmonefecit? Quia uerò partitionem orationis explicare instituit.

[illegible]

Et pauca & modesta.) Illud ad ueritatē, hoc ad uirtutem orationis pertinet. Neq; maiorum uos.) *Æschines* de nequioribus loquitur, quos etiam imitari uetuit. at hic communitate orationem exasperauit. *Sophistam* enim hic agit orator. Nam *Æschines* quorundam ē maioribus intempestiuam imitationem cauendam esse monebat, eos duntaxat qui *Siciliam* inuaserant, innuens. Neq; enim dixit de omnibus maiorib; orator autem uniuersali nomine maiorū, perstringit eius orationem. Et legem laturum.) Ecce & legislatorem cum esse ostendit, undiq; augenda eius prudentia. Nemini Græcorum.) Monebat urbem, ut suam acceptionem munerum imitaretur, & præmij causa iuuaret Græcos. Sed postq̃ redimus.) Forma orationis comprehensione tractata est. Nam quòd negocia cōuertuntur, & secunda priore loco dicuntur, & priora deinde inferuntur, id est cōprehensionis proprium. Et expectabantur.) De actis cum *Neoptolemo* dicit, & *Aristodemō*. Et post hæc alia.) *Thraciam* dicit. Accessimus.) Primum enim ueniendum erat in Senatū, post in cōcionem. Accusauī istos.) Non loquitur de omnibus legatis, sed de fontibus.

Curia enim referta.) Desiderium cognoscendi in-
nuit, neq; enim concionē expectarunt, ut moris erat,
sed homines privati se immiscuerunt Senatoribus.

Mecum date operam ut meminēritis.) Pudebit enim unumquēq; audientiū, se solū destitui memoria.

Aiebat enim adesse se ac persuasisse.) Bene dixit, persuasisse: non audiuisse à Philippo simpliciter, sed persuasisse Philippo, ne deceptus esse uideatur. Nam sic etiam colorè antè tollit. quì enim is deceptus est, qui tum persuasit? Et de Amphictyonis.) Vt quereretur & cognosceretur, quàm templi pecuniâ cõpilassent. Id enim Amphictyonib. curæ erat. Cũ enim Thebani & Phocenses bellum inter se gererent, propter agrum ad flumen situm: Thebani magis spoliarent templum Delphicum quàm Phocenses: quanquã & Phocenses uerè id fecerunt. Primum, inquit, instituerunt id facere Thebani: & nihilominus sacrilegio se obligarunt, qui consilium eius rei cæperunt, quàm ij qui manibus perpetrarunt, ut paulo post proluxa oratione declarat. Biduo, aut triduo.) Celeritas promissionis imposturam auxit. Se enim docuisse inquit.) Vide ut rursus refutationem antè comparet. Ei enim qui docet, non sit fucus. & uerbum, Se, excellentiam inuentionis declarat. Non igitur talis homo decipi queat. Proscripsisse.) Si qua ciuitas inimicũ habet, proclamat uoce præconis, præmium & pecuniam ei, qui illum occiderit. Aliud autem est *ἐπιμνησκόμενος*, & aliud *ἐπιμνησκόμενος*. Nam *ἐπιμνησκόμενος* notat amicitiam. *ἐπιμνησκόμενος*, cum urbs, quæ, ut diximus, hostem habet aliquem & insidiatorem, quẽ sublatum uellet è medio, proclamat, se pecuniam daturam interfectori: sæpe autem hoc & in hominibus priuatis fiebat.

O'legati.) Hæc tanquam Ethopœia est, quasi Eubœenses ad Æschinem cæterosque legatos dicerent. Quo pacto autem legati in Eubœa deprehensi sunt? respondebimus, eos in reditu Athenas, Eubœâ transisse. neque enim per Bœotiam iter habebant, propter intercedentes eis cum Thebanis inimicitias.* Recelsent autem Eubœenses ab Atheniensibus post mortem Thucydidis, usque ad præsentia tempora.

Descendit magna cum gravitate.) Perstringit occultè populum, quòd ingēs sit impostorū autoritas.

Vociferabantur, explodebant me.) *Æschine uoci-
ferante, Philocrate insultante, populi animis antè oc-
cupatis, quid erit Demostheni loci? Ita me dij ama-
bunt, accidisse nō miror.) Reconciliat populum post
obiurgationem. Qua gratia?) Absoluta narratio-
ne, iam accedit ad primum cōiecturæ caput, quod est
exceptionis, idque sumit à tempore, ueluti: Quam-
obrem tum non aduersatus es? Volo sanè.) Abso-
luta exceptione, iam ad alterum caput accedit con-
iecturæ, qua petitur ut argumenta proferantur.*

Aliter,

ὅτι οὐκ ἐστὶν οὐδὲ σιωπῆσαι, πρὸς ἡμῶν τὸ πρὸς ἐλδομα. A Ipse autem se non tacuisse probat, proferendo senatusconsulto. Signum enim esse orationum suarum decretum, factum aduersus pollicitationes oratoris. Absoluto autem per conuenientem expolitionem hoc loco, transit ad ea ipsa, quæ sunt ab initio usque ad finem, prorsus à temporibus exorsus. Accusat enim Æschinem, ut eum qui de industria Reipublicâ excluderet occasionibus, ut nec spacium datum sit deliberandi de propositis negocijs, Pylis à Philippo occupatis. Simul enim & res audita, inquit, est, & ille adfuit. Satis igitur apparet, auxilij ferendi tempus reipublicæ perijisse, quo populus Pylas claudere potuisset. Postea quia obijciebatur: At non aliter licuit iuuare Phocenses, nisi dicendo, ut salutis & securitatis suæ rationem haberent: soluit id duabus refutationibus. Vna, neminem legisse populo senatusconsultum. Alioqui enim consilium initurum fuisse populum. Altera, etiam si populus capere consilium potuisset, deceptum tamen eum esse ab Æschine, spe & pollicitationibus. in quo etiam profert firmissima signa, recitando uerba Æschinis. Neque in Prytanæum. Fieri poterat, ut uocatio differretur, donec senatus rem certò cognosceret: uel eò quod legationem nondum pro concione retulerant. Ipse autem dilationem eò trahit, quasi nec uocati sint, nec uocandi. Quem populus occidi iussit. Inuertit tempus. Nimirum prius uocatus fuit, & postea sublatum est medio. Quod si eadem. Soluit hæc, figura dilemmatis. Nam si legati omnes eadem egimus, hoc est, si omnes proditores fuimus: iurè omnes uocati non sumus. sin alij rectè fecimus, alij legationem perperam obierunt: improborum legatorum culpa factum est, ut nec cæteri uocarentur. Ac Senatus quidem hæc. Hic orditur signa, quod caput uocatur, ab initio ad finem. Ille autem surrexit & concionatus est. Duas circumstantias cum posuerit, tum tempus, tum orationes Æschinis: necessariò etiam colorem subiecit. Vnicuique enim signo & circumstantiæ, addendus est color.

Et post hæc recitabantur Philippi literæ. Hic color ad tempora pertinet, quibus Philippus Pylas occupauit. Atque eius rei fuit iste autor. Refutatio statim sequitur: Ille scripsit literas relictis nobis. quasi diceret, auulsus à nobis. Sed uerbis illius, uidelicet Æschinis occurrit, sic dicendo: Philippus non decepit, sed Æschines.

Alenses cum Pharsalijs. Iam cognouimus è Philippiis, duo ista Thessaliæ oppida inter se dissensisse: cum Pharsalus amica esset Philippo, Alus Atheniensibus. Philippus autem ea conturbabat. Aliquanto fuisse mitiores. Tunc, aliquo, aut quouis homine. Aut, aliquò dicit, pro longè. Longè enim abest, ut quisquam pari humanitate reperiatur.

Quas ille scripsit, relictis nobis. Relictis nobis, ne uideatur fuisse particeps actorum. Ille scripsit: ne in Philippum culpam transferat. In urbes: ut socias significet, à quibus exigendum iusiurandum fuit. Non forte fortuna: ut ostendat scelus, partitos esse insidias Æschinem & Philippum. Recita eis literas. Admirabilissimum hoc est, quod quibus literis uti potuisset Æschines ad defensionem: eas ad accusationem Demosthenes adhibet. Est enim ei in more positum, aduersariorum præsidia eloquentiæ ui, sua facere.

Auditis Athenienses. Post recitationem literarum, ueluti confirmando perceptam ex ijs utilitatē, rursus dicit, De Phocensibus autem, aut Thebanis, aut alijs, quæ uobis iste renunciavit, ne hilum quidem. Ille igitur, non Philippus decepit. Hoc enim illud est, quod spectat. Cum autem interim ea quæ obstabant, reiecerit, & literas Æschinis esse potius, quàm Philippi, probarit: denuò ad Æschinis orationem reuertitur. A firmisimis enim non recedit, & præceptum tradit: Immorandum esse

ὅτι ἐν δολαβηθεὶς ὁ ῥήτωρ, δεινότητι κέχρηται, πρῶτον μὲν ἀρδαικνύς ἐν ταύτῃ ἀρχίνου τὴν δὲ μνηστορίαν καὶ τὸ ψήφισμα τὸ Φιλοκράτους. ἐπειτα, ὅτι ἐκ αὐτῆς πρὸς δεξιά τοῦ Φιλοκράτους γράμματα ἡ πόλις, μὴ τῶν ὑποχέσεων τούτων πθερμυλίων. ὁ πόρ γὰρ αὐτῶν τῶν ὑποσολῆς εἰπομένων, ὅσοι κἀν ταῦτα ἐποίησαν, τὸ ἰχυρόν τοι ἀντιδικῶς, σωμαγωνιστῶν ἐαυτοὶ πεποίηκον. εἴτα πάλιν ἐν ταῦτα φοβηθεὶς τὸ παρ' ἀρχίνου χρώμα (ἡδυνάτο γὰρ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ ψήφισματι μαρτυρίαν λαβεῖν, ὅτι Φίλιππος ὁ αὐτῶν ἀρχόμενος) εἰρηκνὴν εἰπὼν· ἄλλ' ὅδε ἐκείνῳ ἐπηγγέμετο· ἄλλ' ὅτι ὁ αὐτὸς λέγων ὑπερὶ αὐτοῦ καὶ ὑποχέμενος. εἴτα ὑποβιβάζει, ὅτι ἀρχίνου μάλλον, ἢ Φιλοκράτους τὸ ψήφισμα· πάλιν ἐπάγει λέγων· πῶς δὲ αὐτὸς πρὸς τὸν πονηρὸν ὁρμηκὸς τὰς ὑμᾶς λαβὼν ὁ Φιλοκράτης, ἐγγράφει ὅσοις τὸ ψήφισμα. διαιρέζεται γὰρ ἐν τούτοις, κατὰ σκοδύλῃ ἐν τῷ ψήφισματι ἀπάτης, ὅς ἀρχίνος λόγους.

μόνον ἐκ ὁπίσω.) Εἰδὲι πληθυντικῶς εἰπεῖν τὰς χεῖρας, ἵνα ἡ αὐτὴ πέντων. ὁρμηκὸς τὰς ὑμᾶς λαβὼν.) ἀλόγως αὐτῷ παρ' ἀρχίνου τῶν πθερμυλίων. φρονίμως δ' ἐπάγει τὴν αἰτίαν αὐτῶν τὸν ἀρχίνον. ἐκ αὐτῆς γὰρ εὐρὴ φησὶν ἀπατήσας ὁ Φιλοκράτης, εἰ μὴ τὴν ἀπάτην ἀρχίνος πθερμυλίων σκοδύλῃ. Εἰκὸς γὰρ ἐπηγγέμετο.) Εἰποι αὐτὸς ὅτι ἐν αὐτῷ ταῖς αἰτίαις, λέγων, ἄλλ' οὐδὲν ἐπηγγέμετο· καὶ λέγοντες, ὅτι αὐτὴν λύσις δὲ τῶν ἐναντίων· ἵνα ὅταν λέγῃ τὸ ὅδε ὑποχέμενος, νοήσωμεν ὡς ἐπιστάτης. ὅταν δὲ λέγῃ, ὅτι ὑποχέμενος, νοήσωμεν ἀορίστως. Ἐπὶ αὐτῷ δὲ ἀκωλύοντες.) Οὐκ ἐπεφάνη ὅς αὐτὸς φωνεῖται. ὁ γὰρ αὐτὸς ἡνέσχετο ἀβλύγῃ. ἀλλὰ τὸ ἀορίστως ἐλαβε τὴν κακοεργίαν ἐργασάμενος.

Εὐφροσύνην ἀνθρώπων.) Τὸ τὸ φασὶν τεχνικῶς ἐξέδωκε. πρὸς δὲ τοῖς ἐχθροῖς αὐτῶν δυνάμει, καὶ ὁ νόμος πρὸς ἀμυντικῶν τῶν ἀμυντικῶν. Ἀλλ' ὅδε συνηθέσταται.) Ταῦτα ἀπ' τῶν πρὸς ἐμὴν λαίον. ἐστὶ δὲ καὶ αὐτὸ μέγιστον ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴ τέλεος. ὁ δὲ πρόβλεψος στρατηγὸς ὡς ἀδωκίαν. διὰ τὴν δὲ πᾶσι πύλας, ὑποκρίνεται τὴν Φίλιππον πρὸς πόρον. Καὶ τοὶ καὶ ὑποσολῆς.) Πάλιν ἐφόρου καὶ ὅσοι μεταστέλλονται, διωθόμενοι γὰρ ἀπ' αὐτοῦ τὰς αἰτίας ἀρχίνου, τὰς μὲν, ὑπὸ Φιλοκράτῃ ἀναθήσει· τὰς δὲ τῇ πόλει. πρὸς ἐμὴν αἰτίαν γὰρ καὶ τὸ φωνεῖται ἀλώσεως. κληθέντες μὲν ὑπὸ Φίλιππον, ταῖς δὲ ἐπιστάταις μὴ ὑπακούσαντες. ἡ λύσις τοῖνυν διθυρῶν, καὶ σιωπῆς, τὸ ὅτι ἵνα ἐξέλθῃ. πᾶσι μάλιστ' ὁ νόμος δὲ δὲν ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόμενων· ὡς μὲν πρὸς φασὶν, σικελῶν κομίσαντων, τὴν ἐκείνων φυγάδων. ἰδὼν αὐτοὶ δὲ τῶν κατ' ἐξέδωκε τὸν πόρον καὶ τὸν ἐξέδωκε. καὶ ἄλλω δὲ λύσει ἐπὶ γὰρ τῶν αὐτῶν μεταστέλλονται. ἵνα μὴ ἀμυνόμενοι, μὴ ἀντέχοντες οἱ φωνεῖται, ὑπὸ ταῖς πρὸς ὑμῶν ἐπαρχίαις ἐλπίσιν. ἀναγινώσκεις δὲ τὰς ὑποσολῆς τὴν μακεδονίαν, αἷς οἷον τὴν γὰρ καὶ ἀρχίνου· ἵνα τὰ ἰχυρὰ πανταχόθεν ἐλθῇ, καὶ τὰς ἀρχολογίας αὐτῶν ἀβρῶς ἐργάζονται.

Καὶ τὸ πρόβλεπον ὅν.) Φησὶν ἐπὶ τῇ λύσει ἀγωνιστικῶν τῶν. ἀπ' ὅτι ἐναντίον τὸ ὑποχέμενος. εἰ Φίλιππος ἐκείνῳ κατὰ τὴν γνώμην· τί ἄλλο πρὸς σκηνεῖν, ἢ σιωπῆν ὅπως ἐξέλθῃ ὑμῖν, ὅτι τὸ πρόβλεπον, ὅτι πᾶσι τὸ πᾶσι ἡδὲ αὐτῶν ὄντα, γράφειν δύναται βοκλῆν· ἀλλὰ μὴ ὅτι σιωπῆν τοῦτα, ὅδε ἐργάζονται. ἡδὲσαν ἀπὸ ἀφρονῶν ταῦτ' ἐργάζονται ὁ Φίλιππος. Οἱ μὲν γὰρ φωνεῖται.) Τέταρτον μεταστέλλονται· ἄλλ' οἱ φωνεῖται αἰτίαν γὰρ καὶ πύλων δεξιάμενοι Φίλιππον σὺν τῇ δυνάμει. πολλὰ μάλιστ' ἐστὶν αὐτῶν πρὸς τὴν λύσει. τί δὲ φησὶν; πύλων φωνεῖται τὸ ψήφισμα, ὅτι τὴν ἀπαρχίαν τούτων, ὅτι τὰς ὑποχέσεις, ἐλάττωσαν τῶν μακεδόνων. ἐπὶ τὸ πρόβλεπον τὸ γὰρ ἡδὲ οἱ ἀπὸ τῶν αὐτῶν τῶν Φίλιππον ἐν τῇ ἐχθρότητι. ἀλλὰ νομίσαντες μὴ ἀπατήσας τὸν δῆμον ὑπὸ τῶν πρὸς βίον, ὡς ἀγνώσκοντες πρὸς σκηνεῖν. ὁ μὲν δὲ ἀπαρχάσκοντες πρὸς πόλεμον καὶ πολιορκίαν ἡσαν φωνεῖται, ὡς αὐτὸς ἀρχίνος τὴν ἀδωκίαν αὐτῶν μὲν

Demosib, tom. 5.

φωνεῖται,

A Hoc igitur ueritus orator, artificio usus est, primum idem esse ostendendo, & Aeschinis concionem & Philocratis decretum. Deinde non accepturam fuisse ciuitatem scriptum Philocratis, nisi pollicitationes illæ antè recitatae fuissent. Nam quod de literis diximus, idem etiam hic facit, & aduersarij præsidium in suum auxilium assumit. Postea, denuò hic ueritus Aeschinis colorem (poterat enim ex ijs quæ in decreto scripta sunt, petere testimonium, Philippum pollicitum fuisse) dixit, Sed nihil ille pollicebatur: Verum iste fuit qui pro eo diceret & polliceretur. Deinde ut confirmet, Aeschinis esse potius, quàm Philocratis decretum, iterum subiicit, dicendo: Philocrates autem, cum uos ad istius uerba inclinos deprehendisset, hoc in decretum inscribit. Hoc modo enim confirmat, imposturam decreti, uerbis Aeschinis fuisse comprobata.

Tantum non retrò.) Pro τῶν χερῶν, ambas manus pluraliter dicendum fuit, τὰς χεῖρας, manus: ut de omnibus intelligeretur.

Vos inclinatos nactus.) temerè ei assensos, & astipulatos. Prudenter autem culpam in Aeschinem transfundit. Neque enim, inquit, decipiendi locum inuenisset Philocrates, nisi fraudem Aeschines antè concinnasset. Ille quidem pollicebatur.) Dixit aliquis, eum sibi non constare, dicendo: At nihil pollicebatur. Respondemus, hanc refutationem esse contrarij: ut cum dicit, nihil pollicebatur, intelligamus definitè: cum dicit, eum esse pollicitum: indefinitè. Contra eos qui obtinebantur.) Non dixit aperte Phocenses: neque enim tulissent Athenienses; sed indefinitè loquendo, clam fraudem instruxit.

Placidissimè omnium.) Hoc, aiunt, artifice inuenit. Tradidit enim eos hostibus placidè, communi nomine usus Amphictyonum.

Atque adeò nec conuocare.) Hæc de ijs quæ sunt prætermissa, restant. Estque & ipsa pars signorum & circumstantiarum. Proxenus autem dux erat Atheniensium, & uersabatur circa Pylas, transitu Philippi obseruans.

Quin & literas.) Rursus & hæc alia est translatio. Amouens enim à se crimina Aeschines, alia in Philocratem cõferet, alia in Rempublicam. Quid enim dicit? Vos in causa fuistis, ut Phocenses caperentur: qui cum à Philippo uocaremini, non præstò fueritis. Proinde refutatio statim & continuo subiicitur, Non ut exiretis.

ὡς μαλακῶς.) Verbum hoc coniunctè legitur, ut quidam aiunt, * à Siculis illic exulantibus allatum. * Idem autem ualet quod, nullo modo, minimè gentium. Quin & aliam refutationem subiicit, eadem translatione: Ne se defenderet, neque resisterent Phocenses, spe nostri auxilij freti. Recitat & literas Macedonis, quibus uti potuisset Aeschines, ut eius omnia præsidia sibi circunderet, & eius defensiones undique labefaceret. Et Proxenum quem.) Tertiam affert refutationem, certamini magis comparatam. Argumentum autem sumitur à cõtrario. Si Philippus synecero uos animo accersebat: quid decebat aliud quàm suffragari, ut & uos expeditionem suscipere: & de cernere, ut Proxenus, quem in ijs locis esse sciebāt, statim opitularetur? Verum non consulebant hæc, neque decernebant. Norant igitur, quo animo Philippus ea scripsisset. Proinde Phocenses.) Quarta translatio: Sed Phocenses in causa fuerunt, qui Philippum intra Pylas cum exercitu receperunt. Verum occupat objectionem refutatione. Quid autem ait? Cum audirent Phocenses decretum, & pollicitationes istius & promissa: fidem habuerunt Macedoni. Nam autè quidē eas orationes, erant ibi qui diffiderent Philippo, & saperet. Cæterū cū putarent, populū non deceptum esse à legatis, coacti sunt credere. Quinetiā nec imparati ad bellū & obsidionē fuerunt Phocenses: quasi Aeschines imbecillitate Phocenium

H 2

causetur,

φωκίων, καὶ λέγοντες, ὅτι τοῦτ' ἀναγκασθῆναι αὐτοὺς ἵνα
 ὑποκατακλινέσθαι. ἀνάγκη γὰρ ἡμεῖς τὸν μεθιστάμενον φω-
 κίας τὴν αἰτίαν, εἰπεῖν ὅτι τὸν φωκίαν δὲ ἔσ' ἐλάωσαν. ἢ γὰρ
 ὅτι ἐκπατήθησαν, ἢ ὅτι ἀμυνάδα ἐκ τῶν ἡμετέρων.
 να δὲ εἰδῆτε σαφῶς. (ὅτι ἡμεῖς ἠνέθησαν τινὲς τῶν ἡμετέρων,
 ἀντὶ τοῦ τῶν μαρτύρων καὶ τῶν πτωχολογῶν. ἡμεῖς δὲ εἰρήνη
 μὲν, ὅτι οὐκ οἶομαι ἐν τῷ ἀπὸ γνώμης εὐχασμῶ μαρτυρῶν
 πρὸς ἡμᾶς, μὴ ὁμολογησύνων τῶν πραγμάτων * ὅφ' ὧν
 πᾶς περακτῇ. ἀλλ' εἰδὼς ἐλέγχων τὸ πᾶν καὶ ἀπὸ δειξίς,
 τοῦ ὅτι τὸν αἰχίνιον φωκίας ἀπλωλάναι, λέγει γὰρ, ἵνα οἱ
 νῦν εἰδῆτε, ὅτι ὁ δὲ ὑμᾶς, ὁ δὲ δι' αὐτοὺς, ὁ δὲ ὅτι Φίλιπ-
 πον ἡπάτησεν, φωκίαν ἀπλώλασι: αὐτὸν χρόνος ὑμῶν. οὐ γὰρ
 μακρὸν τῶν χρόνων γὰρ βόλεται συλλογισσάμενοι τὴν ἀπό-
 δειξίς: ἵν' ἡ τῶν χρόνων βραδυτὴς, καὶ τὸ δὲ ἡμετέριον ἀ-
 κέρει, σύστασις ἐργασίᾳ τοῦ ὅτι τὸν αἰχίνιον ἀπλωλάναι
 νῦν φωκίας. εἰ γὰρ πᾶς τῶν εἰρήνης ἐσώζοντο, καὶ μετὰ τὴν
 εἰρήνην. ἐπαγγελιομένων δὲ καὶ ὑποχρησθέντων τὴν σωτηρί-
 αμ αἰχίνιον, τρεῖς ἡμέραι γέγονασι δὲ ὁ πόρ φωκίαν ἐπύ-
 θοντο. εἴτα συνθεμένων πρὸς Φίλιππον, ἀλωσις γέγονε:
 πᾶσι δὲ ὁ δὲ αἰχίνιον ἀπλωλάναι. μὴ γὰρ δὲ ἡμεῖς
 ζῶμεν. εἰ μὴ δὲ τὰς πᾶσι ἡμέρας, ὅτι αὐτοὶ φωκίαν ἐπύθον-
 το. λέγει γὰρ αὐτοὺς ἐγνωκῆναι μετὰ τὰς πᾶσι ἡμέρας.
 δύο δὲ ἐν τῷ μεταξὺ μόνως τῶν ἐπαγγελίας γενησύναι
 τῶν ἀλώσεως. πάλιν αἰχίνιον μεταληπτικῶν δυνάμεως χρό-
 νου, καὶ λέγειν, ὅτι αὐτοὶ πισθύναντο τῶν Φιλίππου,
 ὅτι τὸν τῶν χρόνων ἀπώλυντο: ἐτόλμαν ἐπ' αὐτοῖς ἀ-
 πόδειξις, μετὰ ὑποβασίως δεινότητι. ἐκ ποδὲς ποδῶν
 γὰρ τὸ αὐτὸ πάλιν εἰς τὴν αἰχίνιον λαμβάνει. τὸ γὰρ μὴ ἀπ-
 λῶναι τὰς πόλεις ἐκ πολιορκίας, ἀλλ' ἐκ συμβάσεως καὶ
 ἀπονομῶν συμφορῶν εἶναι λέγει τὸν πισθύναντας αὐτοὺς τοῖς λό-
 γοις αἰχίνιον, τὰς πᾶσι πρὸς δειξίς. καὶ δὲ δὲ ἐκφυλ-
 λῶ. (ὁ πεμφθεὶς ἀπατήσας τῶν Φιλίππου τὰς ὑποχρέ-
 σεις, ὅς ἡμεῖς γὰρ χαλκίδι τὰ συμβάντα φωνάζοιμεν. Ἀν-
 τὸ συμβαίνει.) Ἀντὶ τῷ ἀκρίβως συμβαίνει πρὸς ἡμᾶς εἶναι
 εἰς τὴν ἀπώλυντο καὶ ἀπώλυντο. ἵσμεν δὲ ὅτι ἀριθμοῦμεν
 οἱ ἀθλιώται: ὡς τὸ δὲ αὐτὸ ὡς ἡμεῖς. ὡς ἐχομεν τῶν χρόνων
 τῶν ἡμετέρων. ὅτι οἱς λέγει, * ἐνδεκάτοιο, δυνάμει, τῶν
 νομῶν εἰσίνεγκε τῶν χρόνων. εἴτα λοιπὸν ἐκ τῶν ὁμοίως ἡμῶν,
 ἀλλὰ καὶ τῶν πρὸς δειξίς ἀριθμοῦμεν. οἷον ὅτι. τρίτη ὑπὸ δειξίς,
 τετάρτη ὑπὸ δειξίς: ὑπὸ τὰ πλείονα πρὸς δειξίς τὰ ἡπλέονα,
 ὡς ἀπὸ τῶν τῶν εἰκάδων. εἴτα ἐκ τῶν πρώτης καὶ εἰκάδων
 δὲ ὑποστροφῆς λέγοντες τὴν πρώτῃ, καὶ τὴν δευτέρῃ
 * εἰκάδα ὡς ἑξῆς ἀπὸ τῶν καὶ τὴν δευτέρῃ εἰκάδα, ὡς
 νῦν αὖτε. καὶ τὴν τρίτῃ εἰκάδα, ὡς ὅτι. καὶ ὁμοίως ὅτι
 ὡς τῶν τριακίδων. ἐπειδὴ ὡς ἐγνωμῶν, καὶ τῶν αἰχίνιον ἀριθ-
 μοῦμεν ἀθλιώται. καὶ ἐκ τῶν εἰκάδων πρώτης τὰ πλείονα αὐτῶν
 φῶτα μεινόμενα φαίνεται, τὸ δὲ τρίτῃ ὑπὸ δειξίς καὶ τὰς
 ἄλλας ὡς εἰκάδων, ἀπὸ τῶν σιωπῶν λέγουσι. ὡς δὲ εἴπο-
 μεν λέγειν δὲ ὑποστροφῆς, τὰς καὶ φθινούσας κα-
 λῶσι μετὰ τῷ πρὸς δειξίς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπὸ πρώτης
 ἀφ' ἑαυτῶν. οἷον, πρώτη φθινόντων, δευτέρα φθινόντων.
 καὶ ἀπολόγως αἱ ἡμέραι τῶν πρὸς δειξίς. ἐπειδὴ ὡς εἴπο-
 μεν φθίνειν, ὡς πρὸς καὶ φθίνεσθαι δοκεῖ τὰ φῶτα. τὴν δὲ
 τριακίδα καλοῦσι γὰρ τε καὶ νῦν.

Επὶ τὴν τὴν μὴδεμίαν. (Ἀλλὰ τὸν αὐτὸν πρὸς καὶ ὅτι
 καὶ ἡ ἀπόδειξις τῶν τῶν φωκίας κεφαλαίου, καὶ τὰς οἰκεί-
 ας πᾶσι πρὸς: ἀνελὼν δὲ καὶ τὰ ὑποστροφῶν τὰς
 ἑαυτοῦ πᾶσι: ἵνα πανταχόθεν τὸ πᾶν ὁ λόγος συν-
 ερανίσκῃται. γινώσκοντες δὲ ἀπὸ τῶν τῶν τοῦ ἐγκλήμα-
 τος ἀπὸ δειξίς: χωρὶς δὲ ὑπὸ τὰς ἀπὸ τῶν ποιότητος ἀν-
 τιθεσθαι: ὡς αἰχίνιον μὴδὲν ἔχοντες εἴπερ ἰχυρὸν, ἀπ-
 σῆσαι ὅτι ἀθλιώτους σπουδάζοντες τῶν ὁργῶν, καὶ πρὸς
 νομῶν αὐτῶν ἀκούσας, ἀφ' ἑαυτῶν μὴ ὁργίσειν αὐτοὺς φω-
 κίων: * Μὴ γὰρ συμμάχους εἶχεν: βόλεται δὲ ἀπὸ τῶν πρὸς
 καὶ

A causetur, & dicat, propterea coactos esse eos paul-
 tim sese submittere. Necesse enim fuit ei qui culpam
 in Phocenses transferret, explicare etiam rationes
 quibus capti sint: siue deceptos esse eos, siue vim p-
 pulsare non potuisse.

Vt autem certò sciatis.) Hoc opinati sunt quidā
 superioris ætatis interpretes, loco testium produ-
 ctionis esse positum. Nos uerò fieri posse negamus,
 ut in coniectura uoluntatis, producantur testes, * ni-
 si facta fateantur ij qui fecerunt. Sed genus probatio-
 num hoc est, quo ostendit Æschinem fuisse in causa
 ut Phocenses perirent. Ait enim, Vt autè sciatis, non
 esse per uos neque per ipsos factum, neque per Phi-
 lippi imposturas, ut Phocenses perirent: tempora uo-
 bis supputabo. Nam ex temporibus uult conclude-
 re probationem, ut tēporis tarditas, & id quod quasi
 momentum dicitur, probet illud, per Æschinem pe-
 rijsse Phocenses. Nam si ante pacem fuerunt incolu-
 mes, & post pacem, & triduū intercessit, ex quo Pho-
 censes audiuerunt Æschinem promittentem & pol-
 licentem, & post, pactione cum Philippo facta, capti-
 uitas accidit: non ne satis constat, eos Æschinis cul-
 pa perijsse? Nam illos quinque dies, quibus Phocen-
 ses rem audiuerunt, non supputabimus. Ait enim, eos
 cognouisse id post quinque dies: sed biduum dun-
 taxat inter promissionem & captiuitatem interces-
 sisse. Rursus cum Æschines uti eodem argumento
 posset, & dicere, eos habita Philippo fide, & ictu ad
 eum modum fœdere, perijsse: aliam probationē sub-
 ijcit, cum insigni arte. Per inuersionem enim idem
 inuat in contrarium: Quod enim oppida non obsi-
 dione perierint, sed pactis & conuentis: id signum
 esse ait, eos Æschinis uerbis fretos, fidem datam ac-
 cepisse. Venit autem Dercyllus.) Qui missus erat
 ad exigendas à Philippo pollicitationes, & Chalci-
 de audierat, quomodo cum Phocensibus esset actū.

Ipsam euenit.) Hoc est, Euenit exquisitè quintū
 esse diem, quo & fœdus fecerunt, & perierunt. Scien-
 dum autem est, numerare Athenienses usque ad duo-
 decim, ut nos, cuius rei usum habemus in oratione
 Timocrateæ, cum ait, Undecimo, duodecimo legem
 tulit Saturnaliorum. Deinceps nouiam ut nos, sed
 cum additione numerat, exempli gratia: tertius post
 decimum, quartus post decimum, & ulterius, nume-
 ro minore ad maiorem adiecto, donec ad ipsum ui-
 cenarium perueniatur. Deinde à primo & uicesimo
 uice uersa dicunt, * primum & secundum uicenari-
 um, posteriorem decadem: & secundum uicenari-
 um, nonum, & tertium uicenarium, octauum, atq-
 ita porro usque ad tricenarium. Quoniam ut cognouimus,
 ad lunæ cursum numerant Athenienses, cuius
 à uicesimo primo lumen plurimum minutum ap-
 pareret. Illud autem, Tertius post decimum, & reliqua
 usque uiginti, Attica consuetudine dicunt. Quos ue-
 rò uiceuersa proferri diximus, eos etiam deficientes
 uocant, adiecto die quolibet, à primo auspiciati: uelu-
 ti, primus deficientis, secundus deficientis, & simili
 additamento utuntur. Quoniam, ut dixi, tanquam
 deficere ac perire lumē uidetur. Trigessimum autem
 uocant ἑνὴν καὶ νῦν, ueterem & nouam.

Præterea quod omnino nullam.) Hactenus pro-
 gressus est probatione capitis illius de Phocensibus,
 & peculiaria protulit argumenta, sublatis nimirum
 ijs quæ suis argumentis aduersabantur, ut undiq- o-
 ratio probabilitatem colligeret. Hic autem recedit à
 criminis probationib. & uenit ad qualitatis obiectio-
 nes, perinde ac si Æschines nihil afferre firmi possit,
 sed Athenienses ab iracundia abducere studeat, & placet
 auditores, & oret ne irascantur de Phocensibus,
 qui eorū focij non fuerint: Demosthenes aut per eā
 ipsam obiectionem, maiore uult excitare iracundiā,
 & ante-

ἢ πλοαμβάνει τὴν ἀντίθεσιν ἢ τὴν ληθω ἐργάζετο. Α
 οὐδὲ καὶ ἐπίλογος ἐστὶ τὸ γινόμενον. ἰδίῳ δὲ τῷ ὑπὸ λό-
 γῳ αὐξήσεις. αὐξάνομεν δὲ, ἢ ἀπὸ ποιότητος ἢ πρὸς πόρον, ἢ
 ἀπὸ ποιότητος πρὸς ἀγμάτω. ὁ μὲν δὲ ἀρχίνης, καθαιρεῖ τὴν
 ποιότητα. ἀλλ' ἐκείνην σύμμαχοι, καὶ πολλὰ τὴν πόλιν
 ἠδίκησαν. ὁ δὲ, πλοαμβάνων τὰς ἀντιθέσεις, σιωπῶν
 εἰς τὴν λύσιν τὴν ποιότητα: συμμαχοὶ ἐπὶ πόλει οἱ φω-
 κῆς καὶ ὑδὸργεταὶ τοῦ δήμου: φέρε δὴ μοι τὴν συμμαχίαν
 τὴν τῶν φωκῶν, λέγων. Οὐ γὰρ ἐκείνους τε ἠγνόουν. Ἰνα
 μὴ λέγῃσι, εἰς τί γὰρ αὐτῷ ἐπέβοντο οἱ φωκῆς; δεικνύσιν,
 ὅτι πᾶσαν αὐτῶν καὶ ἐκείνην ἐδάρευσαν αὐτῷ εἰ μὴ εἰς τὰ
 τὰς. ὅτι οἱ ἀθλωαῖοι, ἀλλ' οἱ πόδες τῶν ἀρχίνων τοῦ πάθους αἰ-
 ποῖ. Οὐ δ' ἐτυχε. Ἰνα μὴ δοκῇ σιωπῶν τοῖς ἑν-
 πόλοις λόγοις, τὸ ἐπὶ πόλει μέρους ἐξήτασεν. εἰς ἐπιδί-
 κην ἐναντίον πρὸς τὴν χάριν αὐτῷ γέγονε τὸ εὐθεῖν: πῶς
 ἐν ἐκείνῳ βουθῶμεν τοῖς συμμαχοῖς; Ἰνα μὴ δοκῇ κατηγο-
 ρεῖν τὴν πόλιν, μετακίνησας ὑβύς αὐτῶν τὴν ἐργασίαν τὸ ἐγκλη-
 μα. εἰς τὴν πόλιν τὸ βουθῶσαι καλῶς ἐκείνην. Τότε τῶν
 ἀνδρῶν ἀθλωαῖοι. Τῇ δὲ δεινῶσει ἠδυνάσθη, αὐξήσας τὸ πάθος.
 κινεῖ δὲ τὸ φόβον ἀπὸ τῶν πολεμίων: Ἰνα πάντες ὁρῶν
 συλλεγῇσι: ἀπὸ τῆς ποιότητος: ἀπὸ τῆς χρόνου: ἀπὸ τῆς πο-
 λεμίας αὐξήσεως. εἴτα καὶ ἄλλο δεινῶσει εἰς δόξαν: ὅτι καὶ
 ἔσθης ἐπὶ ἀθλωαῖων πόλει, αἰ τῶν ἐλλήνων πόλεις ἀπόλλυ-
 νται. καὶ εἰς πῖνας: εἰς τὸς ἀθλωαῖων πρὸς βίβας: Ἰνα διχό-
 θην τὸ ἐργῆς γῆρας: καὶ ὅτι σωζομένης τῆς πόλει, καὶ ὅ-
 τι τὴν πόλιν εἰς δόξαν, τὰν τῆς οἱ πρὸς βίβας ἀπώλυνον. καὶ ἡ ἀ-
 κριβεία δὲ, ὅτι, ἢ πρὸς βίβας τῶν ἐλλήνων πατρίον: Ἰνα καὶ
 ἠδίκησεν τὸς φωκῆς, δοκῇ πατρίον τῇ πόλιν τὸ
 σῶσαι καὶ τὸς ἀδικῶντας. Καὶ μὴ δὲν εἰς τὸν πόλεον
 γινόμενον. Τὸ τὸ πολλὴν ἔχει τὴν ἐμφασιν ἐπὶ ἀποπίας.
 τὴν ἡττὰ πόλει γὰρ βλασφημίας αὐξήσας εἰς τὸν: ὅτι
 δειδωκε λαβὰς ἀρχίνης εἰς βελόνην κατηγορεῖν τὴν
 μὲν ὡς πρὸς τὸν πόλεον αὐτῶν καὶ μὴ κατὰ δόξαν. ὅτι
 γὰρ εἰς τὸν πόλεον τὰ βίβας, τὸ μὴ τιμωρῆσαι δὲ
 τοῦ αἵματος. Οὐ μὲν εἰναι τρόπον. Εὐμερῆς τὸ πάθος,
 εἰς τὴν πόλιν αὐξήσας, καὶ τὴν εἰς τὴν πόλιν. εἰς αὐτὸν τὸ εἰ-
 δος καὶ τὸν τρόπον τὸ πάθος, ὅτι οὐκ ἔστι λόγος τὰς
 συμφορὰς. Βλέπει δὲ ἡ εἰς τὴν πόλιν, τὰ καὶ ἐκείνου πε-
 ριγράφει: καὶ Ἰνα ὁ μόρισμός κατὰ δόξαν γῆρας,
 προσιμῶ κεχρηται, γόου καὶ δεινῶν ἐμπροσθέν τῶν ἀκρί-
 σι. παλαιώτερος γὰρ ὀνομάσας, τὴν τὴν πόλιν ὡς δόξαν.
 Θεῖα δὲ ἰδὼν ὡς αὐτῶν ἀθλωαῖοι. Διασκοπὴν ἔχει ὑπὸ
 γῆρας, καὶ μέρους τὰ ἡττὰ φωκῆς αὐξήσας πᾶν. ἀπὸ τῶν
 δὲ ἀρχῆς: Ἰνα εἰκὼν καὶ πρὸς δόξαν γῆρας τὸ γινόμενον τὴν
 μὲν ὡς πρὸς τὸν πόλεον ὁδὸν ὁδὸν φωκῆς: ἀλλὰ καὶ ὑ-
 πὲρ τῶν ἄλλων ἐλλήνων δειδῶσι. εἰς τὴν πόλιν δὲ τὸ γῆρας:
 ὅτι αὐτῶν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς ὅτι οὐκ ἔστι πρὸς ἀγμάτω εἰς
 τὴν πόλιν. εἰς φέρε δὲ ἡ εἰς τὴν πόλιν, ἐκ φράσεως: ὅτι
 τὴν μὲν εἰς τὴν πόλιν, εἰς πᾶν πὶ λεγέται: τὴν δὲ ἐκ φρά-
 σης, ὡς πρὸς τὴν δεινῶσιν εἶναι. Ὅτι γὰρ ἐπὶ δεινῶσιν
 εἰς δεινῶσιν. Ἀποδείξας αὐτῶν, καὶ πῖσις τοῖς λεγομένοις
 γέγονε. πῶς γὰρ γινώσκεις; καὶ ἐπὶ δεινῶσιν εἰς δεινῶσιν.
 καὶ τὰ λεγόμενα ἡ ὁδὸς πῖσις. Εἰς ἀνάγκης λῶ.)
 ὡς πρὸς δεινῶσιν ὅτι θεῖα γέγονε ἐλλήνων συμ-
 φορῶν, ἀπὸ τῶν γῆρας ἀρχεται. αἰ γὰρ αὐξήσεις, ἀπὸ τῶν γε-
 ρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν εἰδῶν γίνονται. Οἱ καὶ κατεσκευάσας.)
 μεταβεβηκὼν ὑπὸ τὰ εἰδῶν. τὰ γὰρ καὶ ἐκείνου, ἐμψυχό-
 τῶν τοῦ λόγου ἐργάζεταί. καὶ χαίρει τούτῳ ἡ εἰς τὴν
 πόλιν. τῶν οἰκῶν φρεσὶ κατεσκευάσας, ἀπὸ ὧν οἱ
 γῆρας. ἔχει δὲ καὶ τὸν βίβας τῶν πολεμίων ἐμφασιν. ἡ γὰρ
 κατεσκευάσας, πρὸς τὸν πόλεον εἰς τὴν πόλιν. Τὰ
 καὶ πρὸς τὴν πόλιν. Διὰ τὴν τῶν οἰκῶν, τὸν γόου αὐξήσας. εἰς τὴν
 τῶν τῶν πόλιν. Χώρον ἐργῶν τῶν ἡλικίας. Δι-
 πλὴν τὸ πάθος. ὅτι αὐτῶν γὰρ ὁμῶς καὶ φόβος καὶ εἰς τὴν
 πόλιν.

& anteuertit obiectioni, * eamque extenuat. Simul
 etiam conclusio hic continetur. Propria est autem
 conclusionum amplificatio. Amplificamus autem
 uel à personarum, uel à rerum qualitate. Aeschines
 igitur qualitatem destruit: Atqui non erant socij, &
 multas reipublice iniurias fecerant. Sed hic anteuertens
 obiectionibus, qualitatem per refutationes cō-
 mendat. Socij nostræ, inquit, reipub. fuerunt Phocē-
 ses & de populo sunt bene meriti. Ac proferri sibi iu-
 bet fœdus Phocenium.

Neque enim illum ignorabant.) Ne dicat, At cur
 illi auscultabant Phocenses? Ostendit eum Phocen-
 sibus fuisse notum, & non fuisse fidem illi habituros,
 absque legatione fuisset. Neque enim Athenienses,
 sed Aeschines cladis fuit autor.

Vt uerò cum eis actum sit.) Ne uideatur assentiri
 aduersarij uerbis, ciuitatis partem examinat. Dein-
 de quia id dictum ei non utile fuit, Cur igitur non o-
 pem tulimus socijs? ne uideatur accusare ciuitatem,
 translato statim crimine cum tractatione dixit: pro-
 pter istum qui ferre opem uetuit.

Horum Athenienses.) Dinosi utens, amplificat
 cladem. inouet etiam metum ab hostibus, ut undi-
 que iracundia concitetur, à qualitate, à tempore, à
 ab hostium amplificatione. Sequitur & aliud ano-
 seos genus, Etiam incolumi urbe Atheniensium, Græ-
 corum urbes periere. & per quos? per Atheniensium
 legatos, ut ira bifariam concitetur: quod & urbe in-
 columi, & per eius quæ seruare debebat, legatos pe-
 rierint. Illud etiam accedit cum primis exquisitum:
 Cui præesse Græcis est patrium, ut tametsi iniuste
 constet fecisse Phocenses, tamē urbi patrium uidea-
 tur, seruare etiam delinquentes.

Et non admittere ut tale quicquam fiat.) Hoc ma-
 gnam emphasin absurditatis continet. Maledicta e-
 nim in rempublicam per hoc amplificat, Aeschinem
 causas ijs dedisse qui populum accusare uelint: iam
 populum ad infligendam multam quasi incitans.
 Vnum enim genus est negligendi talia, si autor ma-
 lorum non puniatur.

Iam qua ratione.) Diuidit cladē in dinosin & dia-
 typosin. Per ipsum enim modum & formam cladis,
 ob oculos ponit calamitatem. Diatyposi autē pro-
 positum est accuratē tractare singula: & ut partitio
 perspicua fiat, exordio est usus, quod luctum & la-
 mentationem moueat audientibus. Argumentosos e-
 nim nominando, fortunam miseratur.

Spectaculum acerbum, ὁ Athenienses.) Διακοπὴν,
 Distinctio est quedam epiloga, mala Phocensia ex
 parte exaggerans. Incipit autem à terroribus, ut i-
 mago & exemplum sint præterita futurorum: ut qui
 non miserentur Phocenses duntaxat, sed & reliquis
 Græcis metuunt. Figura autem est diatyposis, cum
 uelut effingit, & ob oculos ponit oratione. Dif-
 fert autē diatyposis ab ecphrasi, quod diatyposis ad
 mouendum affectum aliquem adhibetur, ecphrasis
 autem quasi narratio est.

Cum enim proficisceremur Delphos.) Demon-
 strat simul, & probat ea quæ dicuntur. Unde nosti?
 Proficiscebamur Delphos: & ea quæ dicuntur, uia
 confirmat.

Neceffe erat.) Tanquam ægrè ferens se fuisse ca-
 lamitatum Græciæ spectatorem, orditur à genere.
 Amplificationes enim fiunt à generib. & speciebus.

Aedificia euerfa.) Transiit ad species. Singularia
 enim faciunt acriorem orationem, eaquæ re gaudet
 diatyposis. Aedificijs euerfis, inquit, perierunt inco-
 læ. Continet etiam proteruitatis hostium significa-
 tionem. Euerfio enim superuacaneum genus est ca-
 lamitatis.

Mœnia prostrata.) Per ædificia miserationem, per
 mœnia metum auxit.

Regionem iuuentute desolatā.) Duplex affectus.
 Hic enim & misericordia & metus coniunguntur.

τίνος γὰρ οἱ ἀνηλικιωμένοι. οἱ ἀνδρὲς οἱ αὐτὸι ἡλικίας. ἀπ' ἧς ἂν
ἀφύχων μεθίστοιτο τὸ πάλῃ αὐτὸν τὰ ἐμφύχον.

Γυναικαὶ δὲ καὶ παιδάρια. Ἀρχὴν τε πρὸς τὸν πόλεμον.
ὅτι ἀφ' ἧς μάρτυρα ἦν ἀπ' ἧς ἡλικίας ὁδὸν ἔχον, τὴν συμφο-
ρὰν σιωπῶντων. ὄντος δὲ ἀδυνάτου φύσει τὸ γυναικεῖον φύ-
λον, ἐπὶ καὶ τῇ ὑποκριτικῇ ὀνόματι, γυναικαὶ ἀδυνάτους εἶναι
ἀπ' ἐλπίδος. ὅθεν παλαιὰς ἡβώντας εἶπεν, ἵνα καὶ παραμυ-
θία ταῖς μητράσι γινώσκουσι. ἀλλὰ παιδάρια. Καὶ πρε-
σβύτης ἀνθρώπου οἰκτρός. Πρεσβύτης γὰρ ὁ γὰρ αὐτὸς κατ'
ἐκείνου δέδοται τὸν συμμάχον. νῦν δὲ καὶ οἰκτρός τις
συμπέσσει, παραμυθίαν δὲ δίδωκε. πῶς γὰρ ὅτι τὸν
τοῖς τὸ φωνεῖν πάλῃ ἐργάζετο, καὶ ὅπως ἐμφύχον ἐ-
καστον ἦν * ἡλικιωὶν ἐπεφύλασσε: ἐφ' ἧς ἐκ τῶν ἐρη-
μίων σιωπῶντες: ἐφ' ἧς δὲ μὴ μεμνῆσθαι καὶ ἐτέρᾳ πλείω πῶ-
θεν. ὅθεν ἐλέγχει μὴ τοὶ ὁ δὲ μοδόνος γὰρ τούτοις, αὐτὸν το-
λῆσαντες εἶπεν, ὅτι ὅτι ἐκείνος δὲ ἐν εὐνοιοδότησιν. ἐ-
πεὶ δὲ προφύλαξε κατὰ τὸν πολέμῳ ἐλπίς: ὁ δὲ προφύ-
λος γινώσκων αὐτὸν ὅθεν: μάλλον ἐκείνῳ φόβον ἐμποῖναι *
ὅτι ἐλαίου, ἀπὸρ σιωπῶντες, ὅθεν ἀμφοτέρων τὴν οἰκίαν
ἐργασίαν ἀφ' ἧς δίδουσι, καὶ τὴν πρὸς ἑαυτοὺς ἐκείνῳ μέρει.

Ἀλλὰ μὲν ὅτι τὴν γυναικίαν. Μετὰ τὸν πελοποννη-
σιακὸν πόλεμον κατὰ κράτησαν τὸν ἰσχυρὸς οἱ λακεδαι-
μόνιοι ἦν ἀβλαβῶν, πρὸς τὸν φῆλον πρὸς ἦν ἀβλαβῶν
τοῖς ἰδίοις συμμάχοις. ὡς τε ἀρκούντων ἐκαστον, τὴν βί-
βηται παθεῖν αὐτὸν ἀβλαβῶν. ἔτα δὲ αὐτὸς ὡς διβαίῃ ἐφ' ἧς
ὅθεν, τὴν γὰρ πόλιν αὐτὴν κατὰ σφαιρῶν: τὴν δὲ χῶραν
μηλόβοτον γινώσκων: ἵν' ἐκείνῳ νύκτωρ τὰ ἦν βοιωτῶν πρὸ
βατὰ. οἱ δὲ φωνεῖς ὄντες καὶ αὐτοὶ τότε ὑπὸ αὐτῶν λακε-
δαιμόνιος, ἀντέλεξαν, συμβαλόντων, μὴ ἐπὶ τὸν φῆλον
τὴν ἐλλάδα ποιῶσι. ἀνιπτόμενοι δὲ οὐ φθαλμὸς εἶναι
ἐπὶ ἐλλάδα, τὴν τε ἀβλαβῶν πόλιν, καὶ τὴν ἦν λακε-
δαιμόνιον. καὶ οὕτω περὶ τούτους οἱ λακεδαιμόνιοι, ὅθεν
τίσκα φανλοῖτον τὴν πόλιν.

Ἀλλὰ μὲν ὅτι τὴν γυναικίαν. Αὐτοὶ γὰρ πρὸς ἡμῶν ἀν-
τή φησιν, πρὸς κείνης σκέψεως τί δὲ παθεῖν; παρανέον-
των διβαίῃ μηλόβοτον ποιῶσι τὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς
σιωπῶντες καὶ πότε διεργάζεσθαι, ὅθεν ἐκείνων σύμμαχοι.
ἵνα εἰ καὶ νῦν ἦσαν σύμμαχοι, φανώσιν ἄλλοι ἐπὶ τῷ ὅθεν
που βοθείας. πρὸς ἐλάσσειν γὰρ πότε κινδυνεύουσι τῇ πό-
λει, σιωπῶντες, γυναικῶν καὶ διβαίῃ, παρόντων δὲ
λακεδαιμόνιον. ἐκείνῳ ἐλπίς καὶ αὐτῶν, ἐπὶ αὐτῇ βοθείας
παρ' ἡμῶν τετυχηκέναι. τὸ δὲ τὴν γυναικίαν πότε διβαί-
οις, πρὸς τῶν, χαλεπώτερον τὴν ὁρμήν ἐργάζετο. εἰ αὐ-
τοὶ μὲν διβαίῃς ὑπὲρ ἀβλαβῶν διελύχθησαν: νῦν δὲ ὅθεν
αὐτὸν πρὸς τῶν ἐπὶ μωρήθησαν. ἐπὶ ὅθεν ἐπὶ καὶ ταῦτα ἦν ἐ-
πὶ τῶν. Ὑμῶν ἐγὼ γὰρ ἀκούω. Ὑμῶν ὁ λόγος ὅθεν δι-
μοδόνος ἐπὶ ἀσπαστο, τὴν κινδυνεύουσαν αὐτῶν ἦν ὅθεν
ῥῶν. πολὺ γὰρ ὑμῶν κακείνου τὸ μέτρον: καὶ μεγάλη τις
πρὸς αὐτὸν ἡμῶν ἡ ἀσφαρδία.

Τῆς ἐλάνθρωπότης πόλεως. Οἱ κύριοι εἰσι τὸν πρᾶτ-
την ὁ βέλονται: ὅθεν ὅσον ἐκείνοι διαπύουσι ἀσφαρδία.
μῆνοι. Λέγει τὴν ἀράν. Δέκνυσιν ὅτι οὐδενὸς ἦν ἀλ-
μαονιδῶν κατὰ τὴν φωνῶνται, ἀλλ' ἀνδρὸς φάλον καὶ
τῶν τυχόντων ἐνός, ὅθεν ὑπογράμματδόντα ἀναγινώσ-
κειν τὴν ἀράν ποιῶσι. δι' ὅν δὲ φησι μὴ δὲ λανθάνειν τῶν
πρὸς τῶν αὐτῶν θεοῦς, φόβον ἐλπίσιν αὐτοῖς τὸν πρᾶτ-
τῶν κρείττωνων.

Μάλιστα δὲ ἀβλαβῶν. Βλέπει δὲ λεληθότως λόγος
ταῦντα εἶναι γινώσκων πλατωνικά: ὅτι πρὸς ὅν διωάμεθα
πρᾶττα, καὶ ἐφ' ἡμῶν ὅθεν: ὅθεν ἀφ' ἧς ἡμᾶς τὸ πρᾶττα,
χολάζειν τοῖς θυγαῖς: ὅθεν οἱ δὲ διωάμεθα, δὲ δὲ δὲ δὲ
οἱ δὲ θυγαῖς, ὅθεν ἀνδρῶν. ἵσμεν γὰρ ὅθεν πληρώσει τὰ ἀπ' ἀρχῆς
ἀπὸ τῶν, αὐτὸν τῶν ἀντιθεσῶν αὐτῶν ἀπὸ τῶν μετῶν. πρῶτον γὰρ ἐλπίς τὰ σκεῖα τὰ αὐτῶν οἱ * ἐκ τῶν ἐλπίς. ἔτα δὲ
τὰ ἀντιπρᾶττα ὑπὸ τῶν ἀντιπρᾶττα θελήσειν. ὅθεν γὰρ δὲ μόνον τὰ ἰσά σιωπῶντες: ἀλλὰ δὲ ἐκείνῳ τὰ πρᾶττα
ἀντιπρᾶττα.

Qui enim sublati sunt? uiri ætate florentes. Ab ina-
nimatis ad animata transfert cladem.

Sed mulierculæ & pueri. Inutiles ad bellum. Nō
præterijt testem è regione ullum, ut calamitatem au-
geret. Cum autem sexus muliebris natura sit imbe-
cillus, muliercularum nomine diminutiuo, imbecil-
litate etiam ostendit. Neque pueros pubescentes
dixit, ut uel solatio essent matribus.

Et senes, homines miserabiles. Senex enim ipse
per se indiget adiutore. Nunc postquam miseria etiā
accessit, consolationi locus non relinquitur. Ac quo
pacto in his Phocensium casum tractarit, & quā ex-
pressè singula quæ acciderunt, percensuerit: tum ex
his cognosci potest, tum in imitando plura possunt
adijci. Redarguit quidem Demosthenes his uerbis
eos, qui dicere ausi fuerunt, eum in mouenda mise-
ratione non ualere. Sed quia concitandi erant in fa-
cinorosum iudices, & ira maximè concitat: magis
metus fuit & terror incutiendus, quā misericor-
dia mouenda: quæ coniunxit, utrique parti propria
& conuenienti tractatione attributa.

Atqui contrarium. Post Peloponnesiacum bel-
lum insigni uictoria superatis Atheniensibus, Lacedæ-
monij consultationem suis socijs de Atheniensib.
B proposuerunt, ut quisque responderet, qua pœna
ueller Athenienses affici. Tum Euanthus quidam
Thebanus, & urbem eorum esse euerendam, & a-
grum in ouium pascua conuertendum censuit, ut i-
bi Bœotorum greges pascerentur. Phocenses autem,
qui & ipsi tum Lacedæmonijs parebant, refragati
sunt: censentes, non esse alterum Græciæ oculum
eruendum. Innuentes, duos esse Græciæ oculos, A-
theniensium urbem & Lacedæmoniorum. Sic per-
suasum fuit Lacedæmonijs, ne eam euerterent.

Atqui contrarium. Hi enim pro nobis conten-
derunt, deliberatione proposita, quid luctum esset:
monentibus Thebanis, Atticam in ouium pascua
conuertendam. Hic adducit etiam, quādo bene me-
riti fuerint. Cum nondum essent socij: ut ostendat,
etiam si non fuissent socij, fuisse tamen dignos pari
auxilio, quod periclitanti aliquando reipublicæ sus-
fragati sint, cum & Thebani aduersarentur, & Lacedæ-
monij adessent. Decuit igitur eis idem ab Athe-
niensibus ferri auxilium. Addito, autem, Contrariū
Thebanis: grauiorem mouet iracundiam, cum ipsi
Thebanis propter Athenienses aduersati fuerint: nūc
eos propter proditores esse mulctatos. Pertinent i-
gitur hæc etiam ad perorationem.

E' uobis ego sanè audio. Vestra est oratio, quam
finxit Demosthenes, * cum tot sint eius differentiæ.
C Multum enim inter uos & illum interest: magnum
quoddam est inter uos & eum discrimen.

Liberrimæ urbis. Quibus agere suo arbitratu li-
cet quæ uolunt: qui non ut illi, domino inserviunt.

Recita execrationem. Ostendit, eos neminem
ex Alcæonidis esse damnatos: sed hominem uil-
lem, & unum ex media plebe. Quapropter eum, dū
scribam ageret, recitantem execrationem facit. Cum
uerò ait, nihil eorum quæ agantur, latere deos, me-
tum eis iniicit numinis.

Potissimum uerò Atheniensibus. Vult hic clām
asserere decreta Platonica. Quæ agere sit in nostra
potestate situm, in ijs non esse nobis, omnis actioni-
bus, precibus uacandum. Cum autē nobis uires de-
sint, tum demum esse optādum: ex quo genere sunt,
successus, ualētudo. Sciēdum, eum absolutis signis
& circumstantijs, ad ipsius Æschini transire obiectio-
nes. Primū enim ostendit sua signa, quib. accusabat.
Pōst & ea quæ inficiatur aduersarius, uult refutare.
Neq; enim nostra dūtaxat p̄bada: sed & aduersariū
argumenta

ἀντιδικῶν. χωρεῖ ἔν ᾧ τὰς ἀντιθέσεις αὐτῶ τοι ἀγίνου, ὅμῳ τρεῖς ὄρας: οἷον ποδὶ λακεδαιμονίων, καὶ φωκίων, ὅ ποδὶ ἡγυσιπποῦ. καὶ τὴν ἢ λακεδαιμονίων καὶ ἡγυσιπποῦ, μεταστεικὰς ὄρας, τὴν δὲ τῶν φωκίων, ἀντεγκληματι κήν. Εἰς τοίνυν τοῦτ' ἀναιδείας.) Ἐν δὲ ὅθῃ τῶν ὑπὸ λόγιον ἤ μὲν οὐκ ὡς πεπαισμένων, εἰσάγει τὰς ἀντιθέσεις πρὸς τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους: καὶ ἐστὶν ἡ Μ, μετὰ στεικῆ, ὅταν ἡγυσιππὸς καὶ λακεδαιμονίους καὶ ἡγυσιπποὺς τὰς αὐτιάς: ἡ δὲ, ἀντεγκληματικῇ. μεμφετῇ γὰρ εἰς φωκίους ἀξίους παθεῖν. ἢ ἢ τοιαύτῳ τίθουσιν, ὑποβαλλόμεναι ὅ ἀρρήτων τέχνη. καὶ τοῦδε γὰρ ὁ ἀγίνους εἰς τὸ τὸ ἐγκλημα. ὁ γὰρ ἀξίους ποθομένων παθεῖν ὅς φωκίους: ὅν τῷ τοι μίσεις ομοιογία, τὴν ὑποβαλλόμεναι ἐλεγχῇ. ὁ δὲ ῥήτωρ ἡγυσιπποῦ ἐκ ἐδδκει τὰ φωκίων φρονεῖ: ὅς προφύως τὸν Φίλιππον, αὐτῷ ἐργάζετο τοι ἀρλεῖσαι αὐτοὺς. πολλὰς δὲ ὅμῳ καὶ εἰς ἀφόρους ἀντιθέσεις τεθεικώς, μὲν κατὰ πασῶν λύσειν τέως ἀπ' ἡ χρόνον πρὸς ἡγυσιπποῦ. ἔτα πρὸς τῶν ἀντεγκληματικῶν πῶ, τὴν ἐπὶ καὶ τὸ συμφέρον ἀντίθετον. δοκίτω δὲ μὴ δὲν βαμμάσῃ ἐν, καὶ ἐπιλογὸν ἐν μὲν λόγῳ τυγχάνειν. μελοδοῖ γὰρ τοῖς πάλαιος καὶ μάλα σέ γε τῶν ῥήτορι, πληρῶς ἀντιμὴ μόνον ἐγκλημα, ἀλλὰ καὶ κεφάλαιον, ὑπολογίζεσθαι: καὶ οὐκ ὑπολογίζεσθαι μόνον, ἀλλὰ καὶ προοίμιον εἶναι ποδὶ τῶν διδυτόρων: ὡς πολλὰ ἢ ἔχειν προοίμια τὸν λόγον, πολλὰς δὲ καὶ ὑπολόγους κατ' ἐκαστον μέρῳ τῶν κεφαλαίων. καὶ οἱ ἐπιλογοὶ δὲ, οἱ μὲν τελευτᾷ πᾶσης αὐτοῦ ἐν ἡ ὑποθέσεως: οἱ ἢ ἢ μέρῳ, ἐκαστον τῶν κεφαλαίων. πληρῶς τοίνυν ὅντα αὐτὰ τὰς ἀρλεῖσεις τοι εἰς, τὸν ἀγί τὴν ἀρλεῖσαι φωκίους: ἀναγκαίως μετὰ τὴν ποθομένων καὶ τὴν ἄλλων, ἡγεῖται τὰ συμβεβηκότα. ὅταν δὲ τὴν αὐξήσει ἐπὶ, ὅς ὑπολόγους λέγω. κατὰ σκόδῃ αὐτῶν ἐν ὅντα αὐτὰ τοι ἀγίνους ὅτι ἀξίοι ἡγυσιπποῦ ἀρλεῖσαι φωκίους: ἀποδοῦναι πρὸς τὴν ἀντίθεσιν ἀπαντήσας ὁ ῥήτωρ ἐπὶ. εἰς ὅταν τοίνυν ἀναιδείας καὶ τόλμης αὐτὸν ἡγεῖται αὐτῶ. ἀναιδείας γὰρ, πολλῶν ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀντιλέγειν αὐτὸς αὐτῶ, πάλαι ὑπολογίζεσθαι πᾶσι τὸν Φίλιππον σώσειν φωκίους: καὶ μετὰ τὴν ἐπὶ ἀντιθέσιν ἐπὶ, ὅτι σωθῇσιν, νῦν φησὶν ἀξίους αὐτῶ ἐν ἡ ἀλώσεως. Πρῶτον ἢ λακεδαιμονίων.) Ἀγίνου τοι λακεδαιμόνιοι πλείους ἐλπίδας ἔχοντες, ἀρλεῖσαι τῇ αὐτῶν μητροπόλει, διωροδοῖσι λέγω, τὸ ἰδρὸν. τὸ τὸν γὰρ ἡντὶ ἀρχαίων. ἀλλὰ καὶ τὸ τὸν δὲ καὶ τὸν Φίλιππον. γνόντων δὲ αὐτὸν ἐν ἡ σκόδῃ * τὸ ἀλώσεως, ἐπὶ τὸν δὲ κλιναν. ἡγυσιπποῦ δὲ μεμνητῇ, διότι Φίλιππον πρὸς διδυτόρων ποδὶ ἐν εἰρήνης, ὁ πρὸ τῶν ἐπὶ, καὶ ἀσκαλὺς ἡγυσιπποῦ ἡντὶ φωκίων ἢ καὶ ἡγυσιπποῦ, διότι κατ' ὅν χρόνον ὅντα αὐτῶ τοι πᾶσι ἀθηναίοις ἔα, ἀπὲς εἰλαμ πρὸς ἡγυσιπποῦ βοήθῃσιν οἱ ἀβλῶται: οἱ δὲ ὅ πρὸς διδυτόρων, κατὰ λύσειν τῶν πόλεων ὑποπῆσαντων. ὅντα αὐτῶ πονηρὸς φωκίους ἐκείλει. ἀσπεῖς δὲ, ὅτι μετὰ τὸ τὸν πρὸς ἡγυσιπποῦ μὴ διδυτόρων, μελλόντων ἀβλῶται ὑπὸ τῶν πᾶσι μυσθεῖα ἡντὶ τὸ σῶναι, τὰς μυσθεῖας ἀποδοῦναι ἐκ ἐδδκει τὸ δὲ τῶν φωκίων. ὅθῃ αὐτοὺς καὶ ἀσπεῖς ἀνίστασθαι. Ἀλλὰ πάντα τὰ αὐτῶ ὑπερβάς.) Πόρρωθεν ἡντὶ πᾶσι αὐτοῖς τὸ ἡντὶ. ὅν γὰρ ἡντὶ εἰς τὸν διδυτόρων καὶ πᾶσι αὐτοῖς ὅθῃ, ὑπὸ τοι διδυτόρων καὶ πᾶσι αὐτοῖς διδυτόρων. Βοιωτῶν οἰκίζων.) Οὐ λέγει τὴν πᾶσι, ἀλλὰ πόλεις αὐτῶ ἄς κατὰ σκαλῶν οἱ διδυτοὶ μὴ διδυτόρων αὐτοῖς ὑπερβάς. φησὶ δὲ διδυτοὶ καὶ πᾶσι αὐτοῖς. κατὰ σκαλῶν δὲ αὐτῶ, ἐργάζονται μετὰ τῶν ἡντὶ τοι σῶναι. πᾶσι γὰρ ἡντὶ γνόντων.) Τὰ ὀνόματ' ἡ πρᾶγμα τὸν ἡμεῖς ἐκείλει. μὴ ὅν ὅτι ὅ λακεδαιμονίους.) Καὶ ἡγυσιπποῦ γὰρ φωκίων ὡς ἡντὶ μὲν φωκίους ποθομένων, φωκίους ἀσπεῖς. * ἔτα δὲ ὅ διδυτόρων τῶν Φίλιππο. Ἀντὶ τὴν αὐτῶ φωκίων.) Τὸ ἀντιπατικὸν ἐν κεφάλαιον * διδυτόρων. ἐν δὲ καὶ ὅθῃ μὲν ἀντὶ

argumenta propulſanda ſunt. Accedit igitur ad ipſi-
us *Æſchines* obiectiones, quæ tres in uniuerſum ſunt
ueluti de *Lacedæmoniis*, de *Phoceniſibus*, de *Hegel-
ſippo*. Ac illa quidem de *Lacedæmoniis* & *Hegel-
ſippo*, translatione: quæ de *Phoceniſibus* agit, recrimi-
natione conſtat. Eò autem impudentiæ.) Cum
hic perorationes partium ſiniant, adducit obiection-
es contra ſigna & circumſtantias. Ac illa quidem
translatiua eſt, cum cauſas in *Lacedæmonios* & *He-
geſippum* transfert. Ait enim indignabundus, non
factam eſſe *Phoceniſibus* iniuriam. Eamque ponit
excellenti & ineffabili arte. Per hoc enim *Æſchines*
crimen agnoſcebat. Qui enim pronunciat, fuiſſe di-
gnos *Phoceniſes* quibus id accideret: in confeſſione
odij, ſuas redarguit inſidias. ſed orator *Hegelſippus*
non uidebatur facere cum *Phoceniſibus*. Is concita-
uit *Philippum*, & cauſa fuit excidij eorum. Poſitis
autem multis ſimul & diuerſis obiectionibus, unam
contra omnes refutationem interim à tempore du-
ctam adiecit. Deinde recriminationi & conſuetudi-
nem & utilitatem oppoſuit. Nemini autem mirum
uideatur, in media eſſe oratione cõcluſionem. Nam
cũ alijs ueterum, tum uerò noſtro oratori uſitata
eſt ea ratio, ut abſoluto non ſolum crimine, ſed etiã
capite, concludant: neque concludant ſolum, ſed &
in ſequentiã præſentur, ut multa ſint orationum &
exordia, & conſoluſiones multæ in ſingulis capitum
partibus. ac perorationes extremæ, totius cauſæ par-
ticulares autem ſingulorum ſunt capitum. Abſolu-
tis igitur hic demonſtrationibus de *Phoceniſibus*. qui
Æſchines culpa perierit, neceſſariò poſt proditi-
onem & captiuitatem, exaggerauit caſus illos. Cũ ue-
rò exaggerationes dico, perorationẽ dico. Quia ue-
rò hic aſſeruerat *Æſchines*, meritò periffe *Phocen-
ſes*: meritò obiectioni ut occurreret orator, dixit:

Iam eò impudentiæ & audaciæ uenturum esse au-
dio.) Impudentis enim est, in ijsdem rebus ipsum si-
bi contradicere audere: cum olim pollicitus esset, se
Philippo persuasurum, ut conseruaret Phocenses: &
reuerfus dixisset, fore ut conseruarentur: nunc affir-
mare, dignos eos esse excidio.

Primum cum Lacedæmonij.) Venerant Lacedæmonij maxima cum spe, redditum iri suæ metropoli, Doriensibus inquam, fanum, quorum antiquitas fuerat. Sed & hos decepit Philippus. Nam cum intellexissent, eum parare se ad euertendam Phocicā gentem, meritò eum declinarunt. Meminit autē Hegesippi propterea, quòd is Philippo legatos de pace mittente, primus sententiam dixit, & refragatus est. Phocenses autem accusat propterea, quòd quo tempore Atheniensium fœderati erant, missum ab Atheniensibus eis Proxenum ad opem ferendam, non receperunt, suspicati ad urbium euersionem id pertinere. Hinc improbos appellat Phocenses: impios autem, quòd post Proxenum repulsum, cum Athenienses pro more celebraturi essent Initia, Phocenses ne eas quidem initiorum libationes receperunt. Vnde eos etiam nominauit impios.

Sed hæc omnia transgressus.) Iam è longinquo tollit colorem. Neq; enim consentaneum fuisset, eū qui docuisset & persuasisset, à discipulo & persuaso decipi. Bœotiam instaurare.) Non ait totam, sed oppida eius quæ Thebani euerterant, cum eis parere nollent. Dico autem Thespias & Platæas. Euerterant autem ea, auctis post Leuctricam pugnam viribus. Quinque enim fuērunt.) Nomina * rerum di es uocat. * Ne igitur quod & Lacedæmonij.) Accusat enim Phocenses, ut deceptos: Phocēses improbi sunt, Phocenses impij sunt, post & decepti sunt à Philippo. * Quod si pro Phocensibus.) Antistatici, est caput antistaseos. Est aut & Enthymema antistaticum. Sed hoc interest, quod in antistasi, ex ipsa

H 4 iniuria
ἀντιστῆσαι, ὅς αὐτοῖς
ἡδονήματα

ἀδικήματα δὲ τὸ θυβόνημα: ὃν δὲ τὸ θυβόνημα, ἀλλὰ
τὸ ἀδικήμα, καὶ τὸ θυβόνημα.

Ἀλλως. ἀντὶ τούτων.) Ἀντιστατικὴ τὸ συμφέρον ἐπείσ-
γναι, ἀφ' ὧν ἡ δίκη. συνελθόντες δὲ πῶς τῇ ἀντιστα-
τικῇ, ὡς ἔχουσιν πρὸς αὐτὴν συγγράμειν. ὃν οἷς γὰρ λέ-
γει ὅτι καλῶς καὶ ἀξίως ἀρλώλασιν οἱ φωκεῖς, ἐπὶ αὐτοῖς
τῇ ἀλλὰ ἔχουσιν ἀντὶ τῆς ἀρλώλας χωρία σωζόμενα.
Ἀλλως. πρῶτον μὲν τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴ τέλει, ὡς ἂν ἀρχὴ δὲ
δὲ ὡς ἀπὸ ἀρχῆς. δὲ ὡς ἐπείσκει. ὅτι τὸ ἐπεί-
σκει φαίνεται τριμύτης: ὃν μὲν ἐπείσκει τὴν πόλιν μὴ βο-
θεῖν φωκῶν, εἰπὼν, σὺ θησέμεθα φωκείας πρὸς Φίλιππον.
δὲ ὡς ἐπείσκει, ὅτι ἐπείσκει πρὸς τὴν βλάβην, ὡς ἀρλῶνται θηβαῖοι.
τρίτον, ἐπείσκει: ἡνίκά ἐπείσκει τὴν εἰρήνην, φωκείας μὲν
ἐξ ἀλλήλων τὸ φησὶ μακάριον, πρὸς δὲ ἐπείσκει μέ-
νω αὐτοῖς πείσκει τὸν Φίλιππον. ὅτι πρὸς τὸ δὲ ὅτι ἡ
πρὸς ἀντίθεσις. πῶς ἐπείσκει τὴν πόλιν ἀνδρῶν φωκῶν
τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι: ὃ δὲ βύλεται εἰπεῖν, πρὸς δὲ ὅτι
κρυπτομένον μὲν τὸ πρὸς τὸν φησὶ μακάριον, δεικνύ-
μενον δὲ, ὅτι ἐργασίας: εἰ μὴ τὴν εἰρήνην ἐποιήσασθαι,
ὡς πρὸς ἡμῖν Φίλιππον, ἀνδρῶν φωκῶν: ὅτι ἂν ἐκώλυον
ὡς δὲ φωκῶν ὄντα λαβεῖν τὴν χερσὶν: καὶ ὅτι ὅτι ἀνάγ-
κη γέγονεν ὅτι ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην, ὡς ἐβόλετο Φί-
λιππον, διότι ἐδεδίκετο ὡς χερσὶν. ἐπείσκει δὲ ἡ
ἀντίθεσις μὴ δὲ ὅτι ἀντὶ τῆς ἀντιστατικῆς γὰρ δὲ:
ζητοῦμεν πόλιν πρὸς τῶν φωκῶν, ὅτι μὲν ἔχουσιν ἐστὶν,
ὅτι πρὸς τῶν φωκῶν. αἱ δὲ ἀρλῶνται τὸ ποικί-
λαι, ὅτι πολλὰ τεκμήρια. ὃν τούτων δὲ τὸ τεκμήριον τὸ
δοσίας, ὅτι ἐσθλὸς μὲν τὸ πόλεως πῶς γὰρ ποιήσασθαι
εἰρήνην, παρελθὼν ἀρχίνους, ἀνέπεισκει, ἀνδρῶν φωκῶν ποι-
ήσασθαι. ὃ μὲν ἐν δημοδοχίῃς (ὅτι πρὸς τῶν), ὡς τεκμήριον.
ὃ δὲ ἀρχίνους ὡς τὴν χερσὶν μετὰ τῶν, τὸν συμφέροντι κέ-
χρηται. ἐρεῖ γὰρ ὅτι ὡς ἀλλως πείσκει Φίλιππον δὲ φωκῶν
ὅτι πρὸς τὸ πόλεως ὅτι μὴ τῶν φωκῶν ἐξερμηνεύει. εἰ γὰρ
μὴ ἐσθλὸς μὲν ἐξελθὼν ὅτι φωκῶν, πολεμῶν ἂν ὁ Φίλιπ-
πον τῇ πόλιν, τὴν χερσὶν ἐλαβὼν. * κινδύνηται ὅτι τὰν
τὴν τῇ πόλιν σὺ ζεῖται, πρὸς τῶν φωκῶν πῶς φωκῶν
ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην. ἐπεί τούτων τεκμήριον μὲν τὸ πρὸ-
δοσίας τὸ πείσκει τὴν πόλιν ἐξελθὼν τῶν φωκῶν φωκῶν: ἀ-
ναγκῶς ἀπαντῶν πρὸς τῶν ἀρχίνους, τὴν αὐτίαν λέγει,
ὅτι μὲν κατεκταμένη τῶν ποιήσασθαι. ἐστὶν ὅτι ἡ αὐτίαν ἀντίστα-
τικῇ, μὲν ὅτι ἐν δημοδοχίῃς ἡ λύσις τῶν φωκῶν τὸ ἀντιπείσκει.
δοκῇ γὰρ ὡς ἀλλῶς ἐξελθὼν τὸ ἀλλῶς, ὅτι δὲ δημοδοχίῃς πε-
ρεῖ τὸ χερσὶν τὸν πόλεως ἐξελθὼν. ἵνα τούτων
μὴ σιωδραμῶν τῶν ἀλλῶς ὁ δημοδοχίῃς, ἀρλῶνται
ὅτι ἀρχίνους λόγους: πρὸς τῶν φωκῶν, συγγράμει καὶ
ταρᾶται τὸν λόγον: ἀσφείαν γὰρ τῶν φωκῶν ἀρλῶνται
κατεκταμένη. λέγει γὰρ συγγράμει, ὡς ἂν ἀρχίνους λέ-
γοντες πρὸς τὴν πόλιν τῶν σιωδραμῶν πεποιθῶνται,
ὡς μὲν τὴν σιωδραμῶν τὸ χερσὶν, τῇ τῶν φωκῶν ἀ-
λώσει: ἵνα τῶν ἀσφείων τὸ ἔχουσιν ἐκλύσει.

Καὶ ἐκ τῆς ἀρλῶνται ὅτι δὲ.) Πολέμῳ τούτων ἀρχί-
νης καὶ πρὸς βόλων δὲ, καὶ * φθελόντων. πρὸς τῶν
τῶν τῇ πόλιν.) Καὶ μάστις μὲν καὶ σωζόμενων φωκῶν
ἐχουσιν ἀσφαλῶς τὴν χερσὶν. εἴτε δὲ ἔχουσιν αὐτὴν
νῦν ἀρλῶνται φωκῶν ὅτι δὲ δὲ δὲ. Εἴτε καὶ
νῦν ὅτι μείζονι.) Τὸ ἐπείσκει τὴν ἀντίθεσιν τὴν λέγουσαν,
ὅτι ἔχει τὴν χερσὶν ἀντὶ φωκῶν: ὅτι πρῶτον μὲν ἔλ-
σει λέγουσαν, ὅτι ἀντὶ φωκῶν ἐχουσιν χερσὶν. ἐχουσιν γὰρ
αὐτὴν καὶ ὅτι σωζόμενων. εἴτε δὲ ὅτι νῦν δὲ τὴν χερσὶν
ἐχουσιν ἀσφαλῶς. κινδύνησει γὰρ καὶ αὐτὴ ἀρλῶνται,
ἀρλῶνται φωκῶν. ἡ πότι.) ὅτι φησὶν ἐσθλὸν οἱ
φωκῶν εἰς αὐτὴν, * εἴτε τὴν χερσὶν τῶν φωκῶν
πόλεως. Τίς ὅτι τῶν φωκῶν.) Τίς ὅτι φησὶν ἐσθλὸν ἡ-
μῖν τὸ σὺ ζεῖται τὴν χερσὶν, ὅτι φησὶν οἱ φωκῶν ὅτι φωκῶν.

iniuria colligitur * beneficium. In Enthymemate au-
tem aliud est facinus, & aliud beneficium.

Aliter. Si igitur Antistatica, utilitatem subijciēs
à facinorib; p̄missit. Coniuncta autem est
aliquo modo cum recriminatione, ut illi cognata.
Dum enim dicit, Rectè & meritò perisse Phocenses,
subijcit: Habemus & alia loca pro perditis salua. Ali-
ter. Primum fuit signorum & circumstantiarum, ut
initio exposuerit ea quæ renunciauit. Secundum eo-
rum quæ persuasit. Itaque illud, Persuasit, uidetur ef-
se tripartitum. Vna pars est, quod persuasit Reipu-
blicæ, non ferendum esse auxilium Phocensibus, cū
dixisset conseruatum iri Phocenses à Philippo: se-
cundum, quod persuasit de Thebanis, perituros esse
Thebanos: tertium, quod persuasit in pace faciendā,
Phocenses delendos esse è decreto, & sibi credendū,
qui polliceretur se persuasurum esse Philippo. Ad
hoc igitur pertinet præsens obiectio: Quomodo per-
suasisti Reipublicæ, ut pacem sine Phocensibus fac-
ret? Quod uerò dicere uult, eiusmodi est, ut ab ora-
tore quidem occultetur propter utilitatem, sed ex
tractatione appareat: Nisi pacem fecissemus, ut pete-
bat Philippus, sine Phocensibus, nihil ei obstitisset,
quo minus in Thracia cum esset, Chersonesi potire-
tur: propterea quæ necesse fuit sic facere pacem, ut
uolebat Philippus, quod Chersoneso metuebamus.
Quia uerò antithesis una est ex antitheticis (este-
nim antistatica) quærimus ea unde orta sit? Crimē
igitur est, Prodidisti Phocenses. demonstrationes
aut eius uariæ sunt, & multa signa. Vnum autem è si-
gnis est prodicionis, quod deliberante ciuitate, pax
quomodo faciendā esset, progressus Æschines per-
suasit, sine Phocensibus esse faciendā. Ac Demo-
sthenes quidem id profert ut signum. Æschines au-
tem in necessitatem conferens, utilitate utitur. Ait
enim: Aliter Philippo persuaderi non potuit, ut ac-
ciperet iusiurandum, nisi Phocenses exciperentur.
Nisi enim uoluissimus excipere Phocenses, Philip-
pus bellum cum Republica gerēs, Chersonesum cep-
isset. Cum igitur studerem illam tueri Reipublicæ:
autor populo fui, ut pacem faceret sine Phocensibus.
Itaque cum consilium illud datum Reipublicæ, de
excipiendis à iureiurando Phocensibus, argumen-
tum prodicionis esset: necessariò occurrit Æschines
ei obiectio, & causam narrat, cur id facere sit co-
actus. Est igitur ea causa antistatica. Ac refutatio qui-
dem obiectio difficilis fuit oratori. Videtur enim
omnino niti ueritate: cū de Chersoneso tum solici-
ti essent, pacem eos accepisse. Ne igitur iudex, ueri-
tate motus, excusationem Æschinis admittat, De-
mosthenes anteuertens confundit & turbat oratio-
nem, eaque ratione defensionis caliginem offunde-
re nititur. Ait enim concitatè, quasi Æschines dice-
ret, Rempublicam callidè fecisse fœdus, Chersonesi
salutem captiuitate Phocensium redimentem, ut tur-
pitudine firmitatem destruat.

Et ex defensione probum.) Hostis igitur est Æ-
schines, & dum legatum agit, & dum loquitur.

Priusquā horū aliquid Reipublicæ.) Saluis Pho-
censibus, & tutissimè Chersonesum tenebamus: &
nunc eisdem perditis, ne tueri quidem eam facile
poterimus. Deinde nunc etiam in maiori.) Hoc ait
propter obiectioem, quæ dicit: Habetis Cherson-
esum pro Phocensibus. Eam quæ soluit dicendo primum:
Atqui tenebamus eam iam saluis Phocensibus. De-
inde: Ne nūc quidē Chersonesum tuū tenemus. Pe-
riculum enim est, ne & ipsa pereat, Phocensibus perdi-
tis. Attum.) Cum, inquit, incolumes in ea fuerūt
Phocenses. Deinde Chersonesum his Phocensibus
bus. * Quæ igitur fuit huius prerogatiua? Quid igi-
tur nobis p̄dest Chersonesi incolumitas, cū iam Phi-
lippo eā inuadere uolenti, metus ex ea sit deemptus?

Præterea

ἢ αὐτὴ τῇ Φίλιππῳ βλαβερὰ αὐτὴν ἀδικῶσα.

Επὶ τοίνυν καὶ τοῦτο π.) Ἀντίθεσις μεταληπτικὴ ἀπὸ
 πρῶτος. ὅσα φέρεται δὲ πρῶτα γραφῆς, ὅν τ' ὁ δὲ κείν' ἐκείνους
 ἐκβάλλει τὰς κρίσεις. καὶ οὐκ ἔστι πρῶτα φησὶ πάντες ὡς ἐκ
 βάλλει τὴν κρίσιν, ὅτι τ' οὐδεὶς τῶν αὐτῶν ἀγωνίζεσθαι. ἢ ὅ
 μεταληπτικὴ, ὅτι πάντως ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ἀλλὰ μετα-
 λαμβάνει, ὅτι ἄλλως ἔσθαι αὐτὴν γινώσκουσι. ὡς πορὶ κ' ἔνταυ-
 θα, ἐκ πρῶτος δημοδότης μεταλαμβάνει τὴν κρίσιν. καὶ
 λέγει, ὅτι τ' οὐκ ὁφείλεις κατεργασθῆναι, ἀλλ' οἱ φωκεῖς οἱ πε-
 πονημένοι. Ἀλλως. Ἀλλ' ἡ μεταληπτικὴ ἀντίθεσις, τὸ πρόσω-
 που λαμβάνει καὶ τὴν πρῶτα γραφῆν. ὅ γ' εἴπε πορὶ τῶν αὐ-
 τῶν πρῶτα μὴ φωκεῖς: χρησίμως καὶ ὅσα πολλὰς αἰτίας,
 ταύτης τῇ ἀντιθέσει κεραιῶται: πρῶτον μὲν, ἵνα αὐτὸς ἀρχίνου
 μάρτυρας ἐκβάλλει: ἐπειτα, ἵνα τοῖς λόγοις ἀρχίνος βεβαιω-
 θῇ τὸ ἔγκλημα. ἰδίῳ γὰρ ὁ μὲν ἀνὴρ ῥοπήν γε γινώσκων τῷ
 ἀντιδικῷ ἐκ τοῦ πρῶτου μάρτυρας φωκεῖς, ἀντιμύλων
 ὅσα τὸν ἀρχίνον ἐκτρέφει. ἰδίῳ γὰρ ὁ μὲν ἀνὴρ ὡς πορὶ ἐκ διορ-
 θώσεως ταύτης χρησάμενος τῇ ἀντιθέσει πρὸς ἀνείρεται τῶν
 ἰσχυρῶν ἐκείνους. ἐστὶ δὲ μεταληπτικὴ. μεμεθώδεται δὲ ὅτι
 ὡς πρῶτα γραφῆς ἀρχίνος, ἀλλ' ὡς μετὰ τοῦ δημοδότης
 ἀπαυτῶν καὶ αὐτὸς φωκεῖς: ἵνα καὶ αὐτὸς τῇ οἰκίᾳ φω-
 κῆ κατηγόρου φαίνεται πρῶτα διεχόμενος τὸν ῥήτορα. ἢ τ' ὅ
 τὴν λύσιν, ἀξίον θαυμάσαι τὸν ῥήτορα τ' μεθοδῶς. ὅπως μὴ
 δοκῶν πρὸς αὐτὸν ἀρχίνος μάρτυρας ἐκτρέφεται, λεληθότως
 ἐκβάλλει αὐτὸν μάρτυρας, ὅς ἀρχίνος πρῶτα ἐπιδίη γὰρ
 ἀρχίνος πρῶτα μάρτυρας φωκεῖς, οἱ φασὶ μηδένος τῶν
 κακῶν ἀπὸ γε γινώσκων αὐτοῖς τὸν ἀρχίνον: ἀναγκάτως ὁ
 δημοδότης τὸ μεταληπτικὸν πρὸς τὴν οἰκίαν χρεῖαν ἐξέ-
 ρει. ἵνα αὐτὸς ἐκείνους μάρτυρας ἐκβάλλει δοκῶν, καὶ ἐκ κινῶ-
 τὸ λόγῳ παρ' ἀρχίνου, μεταληπτικῶς φαίνεται καὶ ὅσον
 λύσιν. οὐ γὰρ αὐτὸς γ' αὐτὸς ἐδωκε. Ἀντιπρῶτον γ' αὐ-
 τῶν. ὅσα πρῶτα μὴ διεδικασται: ἡρεκε μοι καὶ μόνον βοῶντα τὰ
 πρῶτα. καὶ ἄλλω δὲ ἀδελφίαν διωθεῖται. τοῦ γὰρ ἀρχί-
 νου λεγόντος, ἐμὲ δῶσαν τὸν πῖνα τῶν ὁλωθῶν ὡς τε μου
 κατὰ μαρτυρεῖν, ἀπὸ τῶν φωκῶν ἐκβάλλει τὴν ὑπόνοιαν.

Τὰς ἀθῆνας δὲ θυμῶς. ὡς τε μὴ εἶναι ἐκείνους τὸν λόγον,
 εἰς ἀθῆνας θυμῶς διδωσιν. οἱ γ' ὅτι, ὅτι καὶ ἔξω ὡς γ' ἡ
 μακρὰ τὰς πρῶτας, γενικῶς αὐτὴν ἀντιδικῆς ἐκφύεται, καὶ
 θυμῶν ἐπὶ τὸν δόκον. τὸ δὲ παρεμυθεῖν, αὐτὴν τὸν ῥήτορα
 νοῦ. ἢ δὲ σιωπῆς πρὸς τὸν ἀνὴρ: ὅτι, ὅσα δημοδότης μὴ
 κατηγόρει. φωκῶν δὲ οὐδέ τις: ὅτι τοῖς ἀνὴρ ἐλεγχῆται: ὅτι πᾶ-
 ραι μὴ γὰρ ταῖς ἀθῆναις. ἀλλ' ὅτι αὐτὸς τῶν σιωπῶν ῥησάται τῷ
 δημοδότη, καὶ κατὰ μαρτυρεῖται τὸν ἀρχίνον.

Καὶ μὴ ὅτι χωρεῖ. Ἐνταῦθα ἀπολογία σώζεται πρὸς
 τὴν λύσιν ἐλπίστικῆς ἀντιθέσεως. ἢ γὰρ λύσεως λε-
 γόντος, μετὰ τὴν ἐξήντην γε γινώσκων τὴν ἀλυσιν: ἀπολύ-
 νων ἐξήντην ὁ ἀρχίνος: εἰ τοίνυν ἔγωγε αὐτὸς φωκῆας πρῶ-
 τε διεδικασται, ὡς σὺ φησὶ: τίν' ὅ γ' ἔμελλεν οὐκ ἐλθόντων αὐτοῖς
 κατηγόροις; ἢ μὴ τοῖς ἀντιθέσει ἀρχίνου ὅσον ἐβούλε-
 το λέγειν, ὅτι χρησιμώτερον ἢ χερόνιστον φωκῶν τῇ πό-
 λει. οὐκ οὐ πρὸς αὐτῶν ὁ δημοδότης, δέκνυσται
 τὸν ἀνὴρ, ὅτι χρησιμώτεροι φωκῆς ἢ σαρματῶν τῇ πό-
 λει. εἴτα ἐπειδὴ πόρ' αὐτὸς πρῶτον, ὅτι ἀδυνάτους ἦσαν φω-
 κῆς, ἐκ τῆς δεισεως, καὶ τοῦ πόρ' αὐτῶν τότε συμβε-
 βηκότων πολέμων, αὐτὸς τὸν μὲν. λέγει δὲ ἀντι-
 κρως: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τῶν φωκῶν πολέμων,
 καὶ τῶν κυρίους ἐν πολέμῳ φωκῆας, ἦτε ἀπὸ θηβαίων ἀ-
 δειά ὑπὲρ χερσὶν ἡμῶν, καὶ τὸ μὴ εἶναι ἐλθεῖν αὐτοῖς πε-
 λοπόννησον, μὴ δὲ εἰς τὴν ἀπὸ τῆς Φίλιππον, οὕτω χρη-
 σιμώτεροι φωκῆς ἢ σαρματῶν χερόνιστον τῇ πόλει. μὴ
 γὰρ ἔχοντες ἐκ τῆς δυνάμεως τῶν φωκῶν συστήσαι τὴν ὁ-
 φείλειαν: μὴ δὲ μὴ ἐκ τῆς πτωχείας: ἐκ τῆς φτώχειας τῶν
 πόρων καὶ τῶν συμβεβηκότων, τὴν ὁφείλειαν ἡμεῖς.
 καὶ πρὸς σὺντασιν τούτου τοῦ μέρους, ὅτι μεγάλα ὁφέ-
 λω τὴν πόλιν σαρματῶν: παρέρχεται δὲ τὸν φησὶν ὅτι, τὸν διοφάντην, καὶ δ' ὁ ἐδῆγον αὐτοῖς θύει τοῖς θεοῖς,
 εἰς τὰς

Præterea etiam tale aliquid.) Obiectio translati-
 ua à persona. Differt autem à descriptione (quan-
 quam in eo convenire uidentur, quod utraque iudi-
 cium recusat quod præscriptio penitus iudicium
 rejicit, non esse de ijs rebus omnino causam dicen-
 dam. Translatio autem non omnino iudicium rejicit,
 sed transfert, id aliter decuisse fieri. sicut & hic à
 persona Demosthenis transfert iudicium, & ait: Nō
 tu me accusare debes, sed Phocenses, quibus mala da-
 ta sunt. Aliter, Alia translatiua obiectio personā in-
 uadens per præscriptionem. Non enim dixit, Cu-
 riosus es tu: sed, Cur tu, & non Phocenses? Vtiliter,
 multisque de causis hac dictione usus est, primū ut
 Aeschinis testes calumniaretur. Deinde, ut uerbis
 Aeschinis crimen confirmaretur. Nam cum uideret
 aduersario in ea re non parū esse præsidij, quod Pho-
 censes produceret testes, qui negaret se propter Ae-
 schinem perijisse, coactus est tanquam per correctio-
 nem hac uti obiectio, uertenda eius firmamē-
 ta. Est autem translatiua, & sic tractata, non tāquam
 excipiat Aeschines, sed tanquam cum Demosthene
 Phocenses etiam postulet: ut & ipse sua uoce accu-
 satorum uideatur admittere nostrum oratorem. In re-
 futatione autem digna est admiratione methodus
 oratoris. Ne enim uideatur cum Aeschinis testibus
 colloqui: clam rejicit testes, quos Aeschines pro-
 ducit. Nam cum Aeschines produxisset testes Phocē-
 ses, qui dicerent, se nullam malorum partem Aeschi-
 ni acceptam referre: necessariō Demosthenes trans-
 lationem ad suum usum inuenit, ut illius testes rejic-
 cere, & si moueatur ab Aeschine oratio, eam quoque
 translatione soluere uideatur.

Neque enim ego dedissem.) Obiectionis refuta-
 tio, Cur tu non dedisti? satis mihi fuerūt uel solę res
 clamantes. Quin aliam etiam ignominiam repudi-
 at. Cum enim Aeschines dicat, Cōduxit Olynthios
 aliquos, ut falsum in me testimoniū dicant: per Pho-
 censes eam suspicionem rejicit.

Rationes Athenis.) * Ut non sit unaquæque ora-
 tio, si quis Athenis rationes refert. alij mutarunt, ut
 in figura, casus, genitiuo accusatiui loco accepto. &
 αὐτῶν, rationū, dixerunt. παραρρημένοι spoliati, pro ἀφ-
 ρημένοι est positū, & ad superiora refertur constructio.
 Cur me, inquit, accusat Demosthenes, Phocensium
 autem nullus? supra dixit, * quod in referendis ra-
 tionib. non adfuerunt. sed quia Demostheni adsunt,
 etiam testimonium dicunt in Aeschinem.

Iam seorsim.) Hic ordo seruetur, refutationi anti-
 staticæ obiectionis consentaneus. Nam cum refuta-
 tio dicat, post pacem acc' disse captiuitatē, apte quæ-
 sit Aeschines: Si igitur ego Phocenses prodidi, ut
 tu ais, quā de causa non huc profecti ipsi accusant?
 Verū obiectio Aeschinis hanc uim habet: Vtilior
 est Chersonesus Reipublicæ nostræ, quā Phocen-
 ses. Ei occurrens Demosthenes, contrarium osten-
 dit, Phocenses potius utiliores fuisse Reipublicæ.
 Deinde quia obijciebatur, Imbecilles fuerunt Pho-
 censes: ē situ, & loco, & tum gestis bellis, exaggerat
 eorum potentiam. Planē autem dicit: Quis autem
 uestrū ignorat, Phocensi bello, quia Pylas in po-
 testate habuerunt Phocenses, nec à Thebanis nobis
 fuisse periculi aliquid: nec metuendum, ne uel in Pe-
 loponnesum, uel in Atticam ueniret Philippus: sic
 Phocensium incolumitas potior fuit reipublicæ,
 quā Chersonesus. Nam cum à potentia, Pho-
 censium utilitatem commendare non posset, ne-
 que etiam à uoluntatibus: à situ locorum & euen-
 tum auxit utilitatem. & ad huius partis proba-
 tionem, eos multum profuisse Reipublicæ incolum-
 es, profert duo decreta: alterum antiquius Dio-
 phanti, quo uisum est eis, sacra facienda esse dijs,
 qui

εἰς αὐτὸν Φιλίππου τὴν αὐτὴν πύλαν οὐδὲν τὸ πρότερον· ὁ δὲ καλλιδικὸς καὶ ὁ μετὰ τὴν ἀλωσιν ἐσθλὸς ἀγῶνας ἐκ
 τῆς χάριτος. καὶ μεγάλοι κίνδυνοι πορεύσασιν.) Λογισ-
 μῶ λοιπὸν τὸ συμφέρον· φοβεῖ αὖτὸ ἀβλυαίης, αὐξων
 τὰ φωκίων, καὶ δεινὸς, τὴν ἀπὸ τῆς ἐκείνων σῶσιν αἰ-
 σφάλειαν. ἢς ἀπὸ μὲν τῆς σῶσιν πολέμου καὶ τὰ φρεσὶ με-
 να. ὅρα γὰρ ὅτι καὶ ἀπὸ γῆς καὶ ἀπὸ θαλάσσης μαρτυρεῖται
 ἡ τῆς ἐκείνων πεφρεσῆσθαι τῇ δέσει. καὶ μα-
 ταίᾳ μὲν ἡ πύλη βοῦνται.) Ἡς μέμνηται ὅτι τοῖς Φι-
 λιππίοις. καὶ τὰ τελευτῶν πρὸς αὐτὴν πύλαν. τὸ
 τὸ διόφαντος καὶ τὸ καλλιδικὸς.) Οὐτὸς δὲ διόφαν-
 τος τῶν συμμάχων ποδισθῆναι, καὶ ἀπελαθῆναι ἐκ
 τῆς φωκίδος Φιλίππου, ἐγχαρὶ χειρὸς ἐκείνου θύει
 τοῖς θεοῖς. τὸ δὲ τὸ καλλιδικὸς, ἐκ τῆς γυναικὸς, ἀλωσιν
 φωκίων καὶ φόβος καταχρῶνται πολλῶν, καὶ ἐκείνου ἀγῶ-
 νισιν ἐκ τῶν ἀγῶν, καὶ μηδὲν ἔξω μὲναι. ὡς τῶν πολεμίων
 ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἐκείνου αἰσῶν τῆς πόλεως τελευτῶν. ἢ
 δὲ οὐ μὲν ἔξω τῆς γῆς ἀγῶν. πρὸς πορθμῶν.) Πάλιν ἀπὸ θα-
 λάσσης καὶ ἀπὸ γῆς ὁ φόβος. πορθμῶν γὰρ τῆς θύρας αὐ-
 τῆς δὲ νῆος. τὰ δὲ μέγαλα, ὅτι ἡ πύλη. οἷον αὐτῶν ὅ-
 τι.) Ἐστὶ γὰρ αὐτῆς ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὴν ἀπὸ ἀρχῆς ἀρχὴ
 τέλους. ἔχειται δὲ τῆς πύλης ἐπὶ. χεῖρ γὰρ καὶ αὐτῆς τῆς
 αὐτῆς γῆς δὲ ἀντιστοιχίαν. ἔκτῃ ἐκείνου ἀναφορὰν τὴν πύλιν
 ἐκείνου τὸ ἀπὸ ἀρχῆς, ὅτι αὐτὸς ἐπεισας τὴν εἰρήνην ποιή-
 σασθαι. ἵνα φαίνεται ἀποκρινόμενος ἀρχίνης, ὅτι ἐπεισας,
 ἐλπίονα τῶν πολεμίων τὴν εἰρήνην ἡ γὰρ αὐτῶν. αὐτῶν δὲ κα-
 τὰ τὰ αὐτῶν τὴν ἀντίθεσιν πολλὰ καὶ ὁ μικρὰ. πρῶτον γὰρ
 ὅτι τὸ αὐτῶν περὶ ἀγῶν, μετατίθησιν αὐτῶν τὴν ἀντίθε-
 σιν. ὁ καὶ γὰρ συμβεβηλὸς καὶ αὐτὸς ποδὶ τῆς δεινῆς
 γῆς αὐτῶν τὴν εἰρήνην. ἐκ τῶν ἵνα φαίνεται αὐτὸς ἀρχίνης
 ἀναδεδιχόμενος τὸ καὶ τὴν εἰρήνην, ὅπως εἰσῆξει, τῇ ἀντίθε-
 σιν γῆς αὐτῶν. διότι ἀξιόμην ἀγαθὰ τῆς δεινότητος, ὅτι,
 ὡς αὐτὸς ἐμὲν ἐγκλημάτων ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν ταῦτα
 ἡ δὲ πεποιμένη ἐγκλημάτων τῆς ἀπὸ τῆς γῆς ἀρχίνης. ἐπὶ γὰρ ὁ
 ἀντίθετος ἐγκλήματι τῆς εἰρήνης ἐρεῖ. τίς αὖ ἐπὶ τῇ τῇ εἰρή-
 νῃ πείσονται γῆς αὐτῶν κατὰ γῆς αὐτῶν. καὶ ἡ ἀποκρίσις γὰρ
 ἀπὸ τῆς πύλης ἀπὸ ἀρχῆς ἀρχὴ τέλους. καὶ φησιν. ὅτι γὰρ
 ἀποπορ, συμβεβηλὸν, εἰρήνην ἀγῶν. ἐπειδὴ πολλῶν ἀ-
 γῶν τοῖς ἀνθρώποις ἡ εἰρήνη αἰτία καὶ βίβασται. ἔκ ἀνα-
 τρέπει δὲ τὴν ἀντίθεσιν, ὅτι οἰκίον τὸ ἀντιλέγονται,
 ἀλλὰ καὶ κατὰ δεινότητος. τί γὰρ φησιν; ὅτι δὲ αὐτὸ λαμβά-
 νοντος ὅτι, τὸ καλὸν πρῶτον φύσει, κακῶς διέδικαν. ἵ-
 να ἡ γὰρ εἰρήνη μὴ κατὰ γῆς αὐτῶν, τὰ δὲ ὅτι τῇ εἰρήνῃ πρῶ-
 χθόντα ποιῶνται ἐγκλημάτων. καὶ ποθὲν δεινότητος ὅτι τὸ ἐγ-
 κλημα τὸ ποδὶ τῆς εἰρήνης δημοδικὸς δεινότητος, ὅτι τὸ ποδὶ
 σεφάνος δεινότητος λόγος. τὴν γὰρ πρῶτον ἀντίθεσιν, καὶ
 τὸ πρῶτον ἐγκλημα, τὸ τὴν εἰρήνην γῆς αὐτῶν, ἔθνη, ἀρ-
 νόμενος αὐτὸς μὴ πεποιμένης. οὐκοῦν δὲ τῆς ἀρχῆς
 εἰρήνης ἡ γὰρ αὐτῶν δὲ αὐτῶν ἐγὼ φαίνομαι, καλῶς πε-
 δις. τὸ δὲ ἀρχῆς. ἐπειδὴ γὰρ ἡ φησιν πρῶτον τὸ δεινο-
 δικὸς ἀρχίνης, ἀπὸ τῆς δεινότητος ποδὶ τῆς εἰρήνης λέγονται, ὅτι
 ὅτι τὰ δεινότητος σιωπῆς, αὐτῶν τὴν ἀρχὴν ἔχει, ἀναφε-
 ρων αὐτῶν τὸν ἀριστοκράτη καὶ νεοπολεμὸν αὐτῶν. διὸ
 ἡ αὐτῶν ἡ τοῖς κρείττοις.) Ἡ γὰρ αὐτῶν ποδὶ ποδὶ συμ-
 μαχῶν τὰ ἀγαθὰ. ἡ τοῖς κρείττοις αὐτῶν ἡ δεινότη-
 τος, οἷς δὲ σιωπῆς αὐτῶν τὴν χεῖρα. ὁ καὶ δὲ ἀν-
 δρῶν ἀβλυαίος. ἵνα μὴ τὸ σῶμα αὐτῶν κατὰ φῶρον γέ-
 νηται καὶ δεινότητος τοῖς ποδὶ τῆς εἰρήνης λόγους, αὐτῶν ἀ-
 μνη αὐτῶν τὸν πόλεμον, τὸ γὰρ αὐτῶν τῆς ἀντιθέσεως συ-
 σκεῖται. ὅτι γὰρ τῆς πύλης τῶν πρῶτων, οὐκ αὐτῶν ἔρα
 δεινότητος φῶρον, ὡς αὐτῶν δὲ δεινότητος. ἀμὲν γὰρ πολ-
 λὰ πῶρον, εἰς αὐτὸ τὸ ἰσχυρότερον κατέληξεν, ἐπὶ αὐτῶν.
 εἰργατε δὲ εἰργατε αὐτῶν τῶν αὐτῶν τῆς εἰρήνης λόγους. ἐπει-
 δι δὲ δεινότητος γῆς αὐτῶν τῆς εἰρήνης, ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν
 νεοπολεμῶν

A qui Philippum aditu Pylarum prohibuissent: alio-
 rum Callisthenis, ex quo post captivitatem Phocen-
 sium, ex agro suppellectilem in urbem conuexerint.

Et magna pericula circundederunt.) Iam reputa-
 tione utilitatis, terret Athenienses, amplificando Pho-
 censes, & ostendendo, illis saluis quam in tuto fue-
 rint: qui cum perierint, una peritura etiam ea quæ
 ab illis custodiebantur. Vide enim ut & à terra & à
 mari, situ loci, Atticam ab illis fuisse custoditam te-
 stetur. Ac inane prius quidem auxilium.) Cuius
 meminit in Philippicis, his uerbis: Et postremo nu-
 per in Pylas.

Diophanti & Callisthenis.) Hic Diophantus so-
 cius conseruatis, & repulso à Phocide Philippo, scri-
 psit ob rem bene gestam sacra esse facienda Dijs. Cal-
 listhenes autem contrà, qui captis Phocensibus, ma-
 gna orta trepidatione, suppellectilem iussit ex agris
 in urbem conuehere, & neminem manere foris, tan-
 quam hostes ingruerent, propterea quæ sacra Hercu-
 lana intra urbem facienda fuerunt, quæ alioqui ex-
 tra moenia fieri moris erat.

Ad Porthmum.) Rursus & à terra & à mari est me-
 tus. Porthmus enim Eubææ est. Eubæa autem est
 insula: Megara in terra continente sita.

B Scio autem.) Est & hæc obiectio ad signum quod-
 dam & circumstantiam, sed cum priore etiamnum
 cohærens. Ferè enim & ipsa eiusdem generis est an-
 tistatica. Refertur igitur ad signum & circumstantiam,
 Ipse suafor fuisse pacis: ut uideatur respondere Ae-
 schines, Suafor fui, quia pacem præstare bellis puta-
 bam. conficit autem hac obiectione multa, eaq; non
 parua primum suum factum in aduersarium cõfert.
 putabatur enim & ipse dedisse de pace faciendâ con-
 silium. proinde tanquam ipse Aeschines, in se recipi-
 at factam pacem, sic obiectionem affert atque usur-
 pat. Quapropter admiratione dignum est artificium,
 quod quæ ipsi crimina excusanda fuissent, ea iam fe-
 cit encomia defensionis Aeschineæ. Nam si aduersa-
 rius laudes pacis recitat, quis iam faciendæ pacis au-
 torem accuset? Ac responsio consentanea est signis
 & circumstantijs. Sanè, inquit, nihil enim absurdi
 est suadere pacem seruandam esse, cum è pace mul-
 ta mortales commoda capiant. Adeo autem non e-
 uertit obiectionem, id quod est contradicentis pro-
 prium, ut etiam approbet. Quid enim, inquit, quod
 isti acceptis muneribus, rem natura pulchram malè
 perdididerunt? ut pax quidem non accusetur, ea ue-
 rò quæ in conciliandâ pace acta sunt, crimina fiant.
 Vnde autem constat, Demosthenem timere crimen
 illud pacis? In oratione de corona id declarauit. Pri-
 mam enim obiectionem, & primum crimen, id po-
 suit, quod pax facta fuerit, cum ipse neget eam se fe-
 cisse. Proinde: nec primæ pacis principem, neque au-
 torem esse me apparebit: ac bene addit, Primæ. Nam
 decretum protulerat Demosthenis Aeschines. quo
 aperte de pace agebatur, propterea tacitis postero-
 ribus, ad principium pergit, atque id ad Aristode-
 mum & Neoptolemum refert.

Propter quam autem, ipsi, aut potentioribus.) Aut
 enim sibi bona quærunt in colenda societate, aut se
 præstantioribus & potentioribus, cum quibus se co-
 iungunt propter necessitatem.

Denique Athenienses.) Hæc eò dicitur, ne com-
 mentum in se datur: & quia metuit dispu-
 tationem de pace ad bellum atque id quod
 quæritur, eo datur obumbrat. Nam in
 multitudine rerum, id deprehenditur, quam
 rem quis metuat. Cum enim multa sanè propo-
 fuerit, in eo ipso definit id est firmissimum, his
 uerbis: Repellite igitur pellite eum ab oratione
 de pace. Et quoniam uidetur decretum de pace fe-
 cisse: ad id excusandum, aliàs per translationem, in
 Neopto-

Λ μετὰ τὴν πύλιν τὸν πόλεμον

νιοπολεμου καὶ ἀριστοδικου τῶν αὐτῶν φέρεται, ποτὲ δὲ
 συμποδισαμένους τὴν πόλιν, ποτὲ δὲ τὴν ἐκ ἐλάναν-
 κης χρεῖαν προβάλλεται. εἰπὼν, ἡ γὰρ αἶα οὐ ποιοῦ-
 μένος· πάλιν οὖν τὴν πρεσβείαν κἀνταῦτα μεδιᾶς, ἐπει-
 δὴ περ αὐτὸς φαίνεται καὶ οὐ πῶς. Φιλίππου πρέσβεις ἡ-
 γόντας πῆ βελὴ προάγου, καὶ ὁλως ἔτι τὸ μέρθ Διοι-
 κυσάμενθ, ὥπερ ὁ λαμπρῶς ἦν ἔρ' πρὸς σεφάνου ἀρχιλό-
 γηται, μεταβέβηκεν οὖν τὸ ρῶμα. ὅτε τίς δὲ κἀνταῦτα εἰ-
 ὁμοίως ἀρλογεῖται πρὸς ἐλ εἰρῆνης, ὥσπερ ἦν ἔρ' πρὸς τοῖ
 σεφάνου· ὅτι γινταῦτα ἢ αὐτὸς ἔχωμ πρωτολογίαν, καὶ δι-
 νάμενθ ὡς ἐβόλθω τὰ συμφέροντα διοικισάμεναι, πῶς
 τὴν χρεῖαν μεθώδ' οὐσιν. ἦν δὲ ἔρ' πρὸς σεφάνου κατ' ἐγορᾶ-
 μένθ, καὶ ἐλ αὐτίας λαμπρῶς ἐπ' αὐτὸν φόρομῆνης, ὡς γ
 καὶ αὐτὸς ἐλ εἰρῆνης ὁμαρβήσθην ποιήσασθαι τὴν ἀρλο-
 γίαν. Εἴτω τοῖ ἀσέβους γενησῶνται. ὅτι οὐκ ἔχωμ εἰ-
 ἀδξία· ἀλλ' ἄσπερχιν ἦν τοῖς πρᾶγμασι.

ὅτι ἢ ποίνω ἀνθρώπων.) Πολλῶν ὄντων περικλείων ὡς
ἐφαρμυ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, ὅθενι τούτων οὕτως, ὡς τὸ
ταῖς ἐπαγγελίαις καὶ ταῖς ὑποσχέσεσι διαχειρίζεσθαι, ἀ-
ναγκαῖον ἔστιν. ὅταν οὖν ποίνω, αὐτὸ τε τὸ περικλείου πω-
ταίνω, καὶ τὴν ἀντίθεσιν τὴν πῶς αὐτὸ θᾶς, λύνω παρὰ
ταῖς ἐπαγγελίαις οὕτως ἐκ τοῦ πωφανοῦς, ὡς ὅτι ἀντι-
θεσῶς εἶσαι : ἀλλὰ τὴν λύσιν εἰσάγω, τὸ ῥῶμα ἐνέφω-
ν. ὡς γὰρ ἀρχὴν διακαλῶς λέγειν, ὅτι ἥτοι διὰ βελτι-
οῦν, ἢ διὰ θυβῆσαι, ἢ διὰ ἀγνοῖαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν
πᾶν ἄνθρωπον : οὕτω καὶ αὐτὸς συντρέχωμ φασί : ἐὰν ταῦθ'
οὕτως ὑπὸ ἀβελτιοῦς φανῇ περὶ ἀγνοῖαν. ὅ γὰρ ἀπλῶς
πρὸς ἀλλήλους τὸν πᾶν ἀρχὴν λόγον, ἀλλὰ τὴν εἰς τὴν πρὸς
ἑαυτῶν μονοῦ ἐπὶ δ' αἰνῶν ἀπὸ ζήτη. τί γὰρ φασί : εἰ ταῦθ'
ὑπὸ ἀβελτιοῦς, ἢ διὰ θυβῆσαι, ἢ διὰ ἄλλω ἀγνοῖαν ἡ-
πονοῦν τότε ὡς περὶ ἀπὸ, ἀντὶ τῶν λόγων τὰς πρὸς αἰνῶν
ζήτη. ὅ γὰρ αἱ ἀπὸ αἰνῶν εἰσιν ἰσχυραί. καὶ πάλιν ὁ λόγον
πρωτοῦ, εἰς τὴν αὐτὴν λύσιν ἐπαναγεί : ἀλλ' ὑμεῖς ἀφε-
τε ἀρχὴν τὰ θεία ταῦτα καὶ ὑποβάλλοντα, αὐτὸ διὰ θυ-
βῆσαι, ἢ διὰ ἄλλω ἀγνοῖαν λελυμασμένον φανῇ.

Ὡς περ αὐτῷ ὑπὸ ἀβελτικίας.) Ἐπὶ τὸ ῥῶμα τὸ
κυριώτερον ὄρεται λοιπὸν, ὃ ὅτι πῶς τὰ σημεῖα τοῦ αἰ-
ῶνος. ἃ ὄντι γὰρ οἷς ἀπὸ κήρυξι. πῶς δὲ ἐν διεσσεως Ἰαβά-
λα ὡς ἐν τῷ, σαφρότερα ἔτω ποιῶν.

οὐ γὰρ αὐτὸν ἀναρκέσειν.) Οἷον λέγει φωνοῦσι τὴν ἀ-
γνῶσιν, καὶ εἴσου τὰς συμφορὰς. ὁμολογεῖ τὴν ἀβελτη-
ρίαν. Ἀμὴν τοι εἰς πονηρίαν.) Ἐως ὅτε ἐπλήρωσε
τὴν πρῶτον σοχασμόν. καὶ ἀρχεται γίνεσθαι τῷ δυνά-
τει· δάσας γὰρ ἐν τῷ πρώτῳ, ὅτι ἀπώλεισε φωνέας, καὶ
διελθὼν εἰς τὸ χρώματ', ἐμπιέσονται ἄλλου ζῆτημα-
τ', ὅτι εἰς δῶρα τοῦτο ἐποίκειν.

[illegible]

A Neoptolemum & Aristodemum culpam confert: aliàs urbem complectitur: aliàs articulo necessitatù pro excusatione utitur, his uerbis, Reduxerunt igitur eos qui facturi essent ad legationem. Atque hinc digrediens, quando eum etiam legatos à Philippo missos, ad senatum adduxisse constat: hac parte tractata, quam luculentè in oratione de Corona defendit, ad colorem denique transit. Quare autem non etiam hic ita crimè pacis refellit, ut in oratione de Corona? Quia cum hic priores in dicendo partes habeat, & quæ de re ipsius sunt, ea suo arbitratu disponere possit: ita partem hanc tractat, ut usus postulari. In oratione autem de Corona, qua reus fuit, cum in eum crimè apertissimè ferretur: coactus fuit ex professo pacem excusare.

Præterquam quod est facta ignominiosè.) Non
separabatur ignominia, sed erat in rebus.

Ac turpiter quidem.) Cum signa multa essent, ut diximus, in argumento: nullo horum perinde ut promissis & pollicitationibus niti iam hic necessario fuit reliquum: * ipsumque signum prætexit, quo conatur obiectionem, quam contra ipsum posuit, refutare. Non tamen ita posuit aperte, ut obiectionis speciem habeat, sed refutatione afferenda colorem subindicauit. Tanquam enim Aeschines posset dicere, se uel ex incitia, uel ex simplicitate, uel ex ignorantia morum Philippi ea dixisse: sic & ipse assentiri se dicit, si ea uideantur sic ex incitia, uel simplicitate, uel quavis ignorantia facta. Non enim simpliciter admittit Aeschinis excusationem, sed id solum querit, ut crimen per res ostendatur. Quid autem ait? Si ista ex incitia, aut simplicitate, aut alia quacunque ignorantia ab isto facta sunt: orationum loco res requirens, è quibus ductæ probationes firmæ sunt. Et rursus paulum progressus, * eandem solutionem inducit: Sed uos remittite Aeschini atrociam istam & immensam, si ex simplicitate aut alia ignorantia cum perperam egisse constabit.

Proinde si hæc ex incertitia.) Iam ad potiorẽ colorẽ uenit, qui adhibetur contra signa *Æschin*is, quæ sunt in ijs quæ renunciauit. Quæ antequam ponat, calumniatur, ut moris est, quo ruinosã magis efficiat. Neque enim satis esset.) Quasi dicat, Narra Phocensibus tuam ignoratiam, & compesce calamitates: confitere simplicitatem.

At si ex improbitate.) Haecenus absolvit primam
coniecturam: iam alteram orditur. Cum enim in pri-
ma ostenderit, eum perdidisse Phocenses, & progres-
sus fuerit usque ad colorem: alia quaestio incidit, an
propter munera id fecerit?

Argento accepto & muneribus.) Vides ut è colore altera emergat quæstio de corruptela? Nam ipse ait se deceptum esse: nos autem ostendimus, eum uolentem dixisse, acceptaque mercede decipere uoluisse. Quàm iusta futura sit, uobiscum.) Hic sensus est, Cogitate uobiscū, quàm æqua futura sit probatio. Si uerò fuerit, Quàm iusta sit futura uobiscū: ita uerba manento, ut, sunt: Probatio iusta erit uobiscum. Nam & uos iusti estis. Attexit autem his & alteram coniecturam: Si eum accepisse munera constabit, perspicuum erit nequaquam deceptum esse. Verūm si ex improbitate argento accepto & muneribus, idque ipsi actis palam coarguetur. Quia enim nec ipse testes corruptelæ producere potest, postulat ipsi actis probari, eum esse deceptū. Hinc iam ad probationes uenit, & ad refutationes, Eschianem nequaquam esse deceptum. Sæpe autem repetimus, omnem colorem petitione consequentis solui: Si deceptus esset, eum necesse fuerit impostorem odisse: At non odit Philippum: Non igitur est deceptus. Diuidit autem signa & circumstantias in gemi-

ἀλλὰ ἀποκρίσεως λύνεται. εἰ δὲ κηπατήν, ἀναγκαῖον ἵνα
ἱππομ, ὃν ἀρὰ δὲ κηπατήν. διαγρῆ δὲ τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἀρχῆς
τέλους

τέλως, εἰς αὐτίας διήκας. εἰρηκὲς ἀρχίνῃ, ἢ αὐτὸς πεισθεὶς
 τοῦ Φιλίππου τρόπῳ, ὅτι φωκίαν σώσει, ἢ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας
 αὐτοῦ τὴν Φιλίππου λέγοντι. εἰ μὴ ἐν ἐκείνῳ σε δεηπάτησε:
 δίνουσι τὸν οὐδὲ μὴ εἰδέναι. εἰ δὲ αὐτὸς δεηπάτησεν, πεισ-
 θέντες τοῦ Φιλίππου τρόπῳ: καὶ ἡμεῖς εἰς πολεμῶν δίκην.
 εἰ γὰρ ἐφάνη ποιεῖν οἷον καὶ ἡλπίσας. εἰ δὲ ἀμφότε-
 ρα ταῦτα δίκην ἡδὲ μὴ σέμ. ἀλλ' εἰδὲς ἀκύνον οὐδὲ
 λόγῳ μὴ δυνάμει σε Φιλίππου, ἐπεὶ εἰς τὴν ἐργασίαν αὐ-
 τῷ δόξα. τὸναντίον δὲ καὶ ὑπερὲς ἐκείνου λέγεις. πῶς ἐν
 δεηπάτησιν, εἰ δὲ χρημάτων λαβὼν τοῦτους πείνω οὐδὲ
 λόγους; Αἴτιον δὲ ζητῆσαι ποδὶ ὧν ἐρμολόγους ἐτεχνολόγη-
 σε ποδὶ τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴ τέλους. εἰ μὴ ἐν λόγοις ἢ: ἡμεῖς
 ῥητόν καὶ διάνοιαν λύνει. εἰ δὲ ἐν πάθει: συγγνωμονι-
 κῶς. εἰ δὲ ἐν ἐργοῖς, * διεπικῶς. ἐν ἐργασίᾳ δὲ ἀπ' τῶν ἐν λό-
 γοις ὄντων οὐκ ὕμεις οὐ τὸ θεώρημα. ῥητόν μὴ γὰρ δεῖ τὸ
 ἀρχίνον, ὅτι σωθῆναι οἱ φωκίαν. ὅσοι γὰρ ἡμεῖς ὡς ἐργασίαν.
 λύσεις δὲ, εἰ κατὰ διάνοιαν ἡμεῖς, οὕτως αὐτῷ εἴπει: σωθῆναι
 φωκίαν. πῶς; ἐλθόντος τοῦ πόλεως, καὶ τῆς Φιλιζομένης τῆς
 χρηστῆς ὑπερὲς τῶν φωκίων. αἱ γὰρ λύσεις τὸ ῥητὸν κατὰ πω-
 δὴκῶν τὸ ἐμπιπὸν γίνονται, οἷον, ὡς ἐπ' ἐκείνου: ξε-
 νοῦ μὴ ἀναβαίνειν ὑπὸ τὸ τεῖχος. τὸ δὲ δεῖ τὸ ῥητόν. ἢ δὲ
 λύσεις ὀλίγον τι πωδὶ εἶσα τῷ ῥητῷ, ποιεῖ τὴν διάνοιαν. ξέ-
 νοῦ μὴ ἀναβαίνειν, λέγει τὸν κατὰ σκοπὸν ὄντα, τὸν ὑπὸ
 βλάβῃ τοῦ πόλεως ποδὶ εἰσβαίνοντα, καὶ ποδὶ εἰσβαίνοντα. εἰ
 μὴ τὸν ὑπὸ σωτηρίᾳ ἀναβαίνοντα λέγει. ὅρας ὅτι τοῦ
 ῥητῶν, ὡς λέγοντι πωδὶς, λύνει τὸ ῥητόν οὐδεὶς; ὑπὸ σω-
 τηρίᾳ πάλιν ζητήματι ἐκείνου: παρσέει τὸ διμότης:
 οὐκ εἰς μακρὰν λυθῆσεαι. τὸ δὲ δεῖ τὸ ῥητόν, καὶ οὐδεὶς τὸ
 θεώρημα σφίγγει. πωδὶ καὶ γὰρ βραχέα πινός, οὐδεὶς λύν-
 ει τὸ ῥητόν. ἐνταῦθα δὲ ὑπὸ τὸ κατ' ἀρχίνον λόγῳ, σω-
 τηρίᾳ οὐκ εἰσβαίνει τὸ θεώρημα. ἀλλ' ἐστὶ ἐνταῦθα τὸ
 ῥητὸν μετασπικῶν ὁμοῦ καὶ συγγνωμονικῶν. δεηπάτη-
 σεις γὰρ τὸν Φιλίππου, λέγει ταῦτα εἰρηκύναι. οὐκ οὐδὲ
 μὴ ὑπὸ τὸν Φιλίππου μεθισκοί, μετασπικῶν. εἰ δὲ ἀξιοῖ,
 ὡς ἡπατὴρ, συγνώμης τυχεῖ: συγγνωμονικῶν γίνε-
 ται: εἰ δὲ τοῖνυν μὴ ἀνεξέταστος παραδεδεχέναι τὰ ἐν ταῖς
 τέχναις, ὡς πῶρ νομοθετημένα, ἀλλ' ὑπὸ πολλὰς καὶ ἀπ-
 φόρους ἀγνοίας ὑποδέσσει. καὶ ἐν ἐργασίᾳ τὸ θεώρη-
 μα: τότε παρσέει καὶ ῥητῶν. εἰ δὲ ὀλίγοις μὴ ἐφαρμόσῃ,
 μὴ πᾶσι δὲ: διὸ οὐ φαίνεται οὐκ ἐχρὺ ὕμιν. καὶ γὰρ
 εἰ δὲ ὑπὸ τὸ πλάσματι τὸ ξένον φαίνεται τὸ θεώρη-
 μα. πῶς καὶ πλάσματι ἐχθροὶ τὰ πολιτικά. ἐν συμποσίῳ
 ὁμοσύνῃ ὁ πλάσματι τυραννισμῶν. ἀντὶ τούτου ὁ πῶς τυ-
 ραννοκτονῆσαι. εὐρεται νεκρὸς ἀσκήλῳ τὸ πῶς, ἀ-
 ναχωρῶν ἀπ' τοῦ πλάσματος, καὶ κείνεται φόνου ὁ πλούσι-
 ος. ποῖον γὰρ δεῖ τὸ πῶς τὸν ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴ τέλους: ὁμο-
 σε τυραννισμῶν ὁ πλούσιος. οὐκ οὐδὲ εἰς τὸν ῥητὸν κέεται.
 ἢ λύσεις ἐνταῦθα οὐκ ἐκ διανοίας, ἀλλὰ συγγνωμονικῶν γί-
 νεται. ποδὶ γὰρ μέλλω εἰρηκύναι φησί. πῶς ἐν λείφοις ἀ-
 ληθῆ νομοθετεῖν τὸν τεχνικῶν; ἵνα δὲ μὴ ἀπορίσκειται
 τὸ τοῦ ὑποληφθῆ, λέγω ὅτι τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἀρχὴ τέλους ὅσα
 ἐν λόγοις δεῖ, τὰ μὴ οὕτως εἰρηται. καὶ ἐστὶ ὡς μεθεμῶς
 εἰδέναι πωδὶ καὶ. τὰ δὲ οὕτως εἰρηται, ὡς τε ὑπὸ τῶν ὀ-
 δῶν φερεῖται τὸν δεῖναι. οἱ μὴ γὰρ οἷον τὰ δεῖ πω-
 δὶ εἶναι ὡς ἐλλείπον, διανοία λύνεται. εἰ δὲ ἀπρητισμέ-
 νῳ εἴη τὸν διάνοιαν, ταῦτα ἢ μετασπικῶς, ἢ συγγνω-
 μονικῶς λύνονται: τῶν δὲ συγγνωμονικῶν δεῖ καὶ ὁ
 ἔργος, καὶ ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ εὐθεία, καὶ ἡ ἀβελτηρία, καὶ
 ὅσα τοῦ ῥητῶν δεῖ τούτου. ἢ γὰρ συγνώμῃ, ἀπὸ τῶν
 παρῶν χαρακτηρίζεται τοῦ ψυχῆς. ἐπειδὴ δὲ πολλὰ
 καὶ ἀναμύγδαλα εὐερίσκονται αἱ ἀντιθέσεις ἐν τοῖς αὐ-
 τοῖς ζητήματι, καὶ συγγνωμονικῶν καὶ μετασπικῶν: ἀπὸ
 τοῦ πρώτου δὲ χαρακτηρίζεται τὸ ζήτημα. εἰ μὴ γὰρ
 ἢ συγγνωμονικῶν πρώτῃ: συγγνωμονικῶν ποιεῖ τὸ ζήτημα. εἰ δὲ ἢ μετασπικῶν: μετασπικῶν. ἐπεὶ γὰρ
 τυχῶν

in geminas causas: Dixisti Æschine uel fretus Philip-
 pi ingenio, fore ut conseruaret Phocenses, uel aper-
 te eum dicentem audiuiti. Quod si ille te decepit:
 meritò tibi est inuisus. Sin ipse deceptus es, fretus
 Philippi ingenio: etiam sic par est te illi esse hostem.
 Non enim talem se præbuit, qualem sperasti. Quare
 propter hæc utraque inuisus tibi esse debuit. Sed ne
 mo audiuit ullum uel odiosum ex te uerbum in Phi-
 lippum, eò quòd reipsa eum non odisti. Quin còtrà,
 defendis eum. Quì igitur deceptus es? Non ne uerò
 accepta pecunia, uerba illa protulisti? Est autem ope-
 ræ precium audire ea, quæ Hermogenes in arte dicē-
 di tractauit, de ijs quæ ab initio ad finem dicuntur:
 Si in uerbis, inquit, fuerint: ex scripto & sententia
 soluentur: sin in affectionibus uehemētiōribus: de-
 precatōne: sin in factis: * in finita quæstione. Inue-
 niemus autem præceptum hoc, in eo quod ad uer-
 ba attinet, haud esse sanum. Verba enim Æschinis
 sunt, Conseruabuntur Phocenses. Id enim erat quod
 promiserat. Refutatio autem, si à sententia pende-
 ret, sic dixisset: Conseruabuntur Phocenses? Quo-
 modo? si Respublica nostra expeditionem suscep-
 erit: si quid pro Phocensium salute decreuerit. Refu-
 tationes enim scripti fiunt, addito eo quod incidit:
 ut in illo, Hospes murum ne conscendat, hoc scriptū
 est. Refutatio autem, cum paulum quiddam scripto
 adiecerit, sententiam facit, dicendo: hospiti non af-
 cendendum esse: intelligendum esse exploratorem,
 eum qui in Reipublicæ fraudem circumspectat: & cu-
 riosè peruestiget: non eum, qui salutis causa id faci-
 at. Vides ut scriptum tanquam mutilum, cum ei ali-
 quid adijcitur, solui uideatur? Rursus in illa conie-
 cturali quæstione, Confidite populares, propedi-
 em * soluamini: hoc est scriptum, & uidetur
 præceptum conseruari: adiecto enim paruo addita-
 mento, uidetur solui scriptum. Hic autem in oratio-
 ne in Æschinem, non conseruari præceptum hoc uide-
 mus, sed est hic color trāslatiōis simul & deprecationis.
 Ait enim se deceptum à Philippo, illa dixisse. Pro-
 inde si culpam in Philippum transfert, trāslatio est.
 Sin ueniam petit, ut deceptus, fit deprecatio. Non
 igitur citra diligentem inquisitionem accipiēda sunt
 artium præcepta, tanquam leges, sed ad multas &
 uarias traducenda causas. Quæ si quadrare uideris:
 tum ijs confidere licebit, & uti. Sin paucis quidem
 quadrarint, & non omnibus: manifestum erit, ea nō
 esse sana. Neque enim in figmento illo de hospite cō-
 stabit præceptum. * Diues & pauper contrariæ fa-
 ctionis in Republica. In conuiuio iurauit diues, se
 regnaturum: uicissim iurauit pauper, se tyrannum
 occisurum. Inuentus est mortuus non spoliatus pau-
 per, à cōuiuio recedens: cædis accusatur diues. Qua-
 le enim est primum signum? Iurauit se regnaturum
 diues. Hoc igitur est in scripto situm. Refutatio hic
 non ex sententia sumitur, sed ex deprecatione: per
 ebrietatem enim se dixisse ait. Quomodo igitur di-
 cemus, ueram ferre legem magistrum artis? Ne ue-
 rò inconsideratum hoc putetur: dico signorū & cir-
 cumstantiarum, atque eorum quæ in uerbis posita
 sunt, partim sic dici & esse talia, ut nullo egeant ad-
 ditamento: alia sic, ut ad duas uias feratur enarratio.
 Quibus enim aliquid addi potest tanquam deficiēs,
 ea soluuntur per sententiam. Quæ autem perfectam
 habent sententiam, ea uel translatione, uel deprecā-
 tione soluuntur. Ad deprecationem autem perti-
 nent & amor & ignorantia, & simplicitas & incititia,
 & quæ sunt eius generis. Venia enim ab animi per-
 turbationibus notatur. Sed quia sæpe obiectiones
 tum deprecatoriæ, tum translatiæ, insertæ eidem
 quæstioni inueniuntur: è priore quæstio est signan-
 da. Nam si deprecatio fuerit prior, deprecatoria fit
 quæstio: sin translatio, trāslatiua. Siquidem, cum in
 fortunam

πρωτεύοντα ἀπὸ δ' ἵστα.) οὐ γὰρ μόνον φάσκει μὴ γινῆ
νῆδ' αὖ ἐπ' αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ πρὸς δ' ἡμετέρας ἐπαύγει κακῶν.
ὡς μὲν δ' ἡμετέρας ἐπ' αὐτῷ τὸ μέγιστον, ἢ πρὸς ἡμᾶς πεποιμένην
ὡς δ' ἐφ' ἡμᾶς, ὅτι παλαιότερα διεφθάρησαν: ὡς δ' ἐφ'
αὐτῶν, ὅτι ὁ μόνον ὁ σωωμένης ἔσται: ἀλλὰ καὶ ὁ γενομένης
καὶ ὁ γινόμενης ὅτι πρὸς ἀπώλειαν. ὅς ἐστιν ἐκ τῶν πρὸς
πρὸς ἐσθ' (.) ὡς μὲν δ' ἡμετέρας ἐπ' αὐτῷ τὸ μέγιστον, ἢ πρὸς ἡμᾶς
πεποιμένην ὡς δ' ἐφ' ἡμᾶς, ὅτι παλαιότερα διεφθάρησαν: ὡς δ' ἐφ'
αὐτῶν, ὅτι ὁ μόνον ὁ σωωμένης ἔσται: ἀλλὰ καὶ ὁ γενομένης
καὶ ὁ γινόμενης ὅτι πρὸς ἀπώλειαν. ὅς ἐστιν ἐκ τῶν πρὸς
πρὸς ἐσθ' (.)

ἐπὶ τοίνυν ἐπὶ μὲν μὴ δ' ἵστα.) ἐσθ' αὖτε ἐπὶ τῶν ἐπ' αὐτῷ
χωρὶς ἀπαύγειν. βέβαιον δ' ἐπ' αὐτῷ, ὅτι, ἐπὶ μὲν τὰ πρὸς
γυμνασία καὶ μαρτυροῦντα αὐτῷ, βασανίσας καὶ τὰ πρὸς
τὰ. τὸ δ' ἐφ' αὐτῷ ὅτι ἐφ' αὐτῷ ἐκ μακροδονίας ἀρ' αὐτῷ
ποῦ ἀντικατέστησεν ἐπὶ τῶν νομισμάτων, ἵνα ἐκ τῶν
τὰ ἀναλίσκων ἐπὶ αὐτῷ τὰς ἀθλήσας. ἄλλως. ἐπὶ τοίνυν.)
ὡς μὲν δ' ἡμετέρας ἐπ' αὐτῷ τὸ μέγιστον, ἢ πρὸς ἡμᾶς
πεποιμένην ὡς δ' ἐφ' ἡμᾶς, ὅτι παλαιότερα διεφθάρησαν: ὡς δ' ἐφ'
αὐτῶν, ὅτι ὁ μόνον ὁ σωωμένης ἔσται: ἀλλὰ καὶ ὁ γενομένης
καὶ ὁ γινόμενης ὅτι πρὸς ἀπώλειαν. ὅς ἐστιν ἐκ τῶν πρὸς
πρὸς ἐσθ' (.)

καὶ δ' ἡμετέρας ἐπ' αὐτῷ τὸ μέγιστον, ἢ πρὸς ἡμᾶς
πεποιμένην ὡς δ' ἐφ' ἡμᾶς, ὅτι παλαιότερα διεφθάρησαν: ὡς δ' ἐφ'
αὐτῶν, ὅτι ὁ μόνον ὁ σωωμένης ἔσται: ἀλλὰ καὶ ὁ γενομένης
καὶ ὁ γινόμενης ὅτι πρὸς ἀπώλειαν. ὅς ἐστιν ἐκ τῶν πρὸς
πρὸς ἐσθ' (.)

καὶ δ' ἡμετέρας ἐπ' αὐτῷ τὸ μέγιστον, ἢ πρὸς ἡμᾶς
πεποιμένην ὡς δ' ἐφ' ἡμᾶς, ὅτι παλαιότερα διεφθάρησαν: ὡς δ' ἐφ'
αὐτῶν, ὅτι ὁ μόνον ὁ σωωμένης ἔσται: ἀλλὰ καὶ ὁ γενομένης
καὶ ὁ γινόμενης ὅτι πρὸς ἀπώλειαν. ὅς ἐστιν ἐκ τῶν πρὸς
πρὸς ἐσθ' (.)

A Insuper etiam direpta.) Non enim tantum negat
facta esse quæ promiserit, sed cumulum etiam malo-
rum adijcit, de Thebanis, dicendo, Maiores eos fe-
cit, quàm conueniebat: de Phocensibus, eos funditus
euerfos, ac Thespias & Plateas adeò non instauratas
à Philippo, ut etiam Orchomenum & Coroneam
perdiderit. Demonstrans legatis.) Omne suū con-
siliū uerbis prodens.

Præterea si neminem.) Aggreditur ad postulatio-
nem argumentorum. Hoc autem dicit, Nisi res testi-
monium in eum dicerent: quæstiones & eius generis
alia circumspicere esset reliquum.

Aurum.) Macedonicum quod accepit à Philippo,
commutauit Atticis nummulis, ut ijs uti Athenis i-
psis posset. Aliter:

Præterea si neminem.) Ad argumentorum postu-
lationem accedit alterius quæstionis. Tanquam au-
tem Æschines testes postulasset, ita respondit, Si ne-
minem quicquam habere possemus ostendere, aliqui
famulorum torquendi essent. Testium commenda-
tionem hinc orditur, eam dico quæ est de muneribus,
& quærimus, quamobrem hic, cum ab una coniectu-
ra transiturus esset ad aliam, neque concluderet, neq-

B principio sit usus (id quod alioqui facere solet) in al-
terius quæstionis initio, sed ita utramque coniunxe-
rit, ut ingressus nō facile discerni posse uideatur quan-
quam hoc facere soleat? Respondemus, ubi res à re-
bus sunt diuisæ, ibi eum & cōcludere, & exordiri. Vbi
autem aliqua coniunctio est, & non est causa simplex:
ibi complicare & capita & res. Quod ipsum etiam o-
stendit, non simplicem esse coniecturam præsentem
orationem, ut quidam putarunt. Nam cum ea quæ in-
cidit, ad demonstrationem prioris adhibeatur: pro-
pterea non tempestiuum esse duxit diuidere cuiusq-
probationem, sed contrā potius priora cum postero-
ribus coniungenda. Nam quod incidens coniectura
adducitur, id argumento est, eum de industria sefel-
lisse. Fit autem incidens, eo quod perfectam tracta-
tionem ostendit ē colore exoriri: sed non omnino i-
pse color sit secunda quæstio. Est autem consuetudo
Demosthenis, & ante obiectiones ponere refutatio-
nem, & post obiectiones. Vide enim ut recta sit solu-
tio postulationis argumentorum. Sic enim occurrit,
quasi Æschines testes posceret: Siquidem neminem
legatorum quicquam accepisse ostendere possemus,
essent aliqui ex famulis torquendi. Neque enim tum
quæstiones haberi de liberis licuit, sed uel de seruis
publici de famulis priuatorū. Quod si ostenditur
Philocratem accepisse, huius uerò amicus est Æschines:

C ergo accepit & cum Philocrate Æschines. Cum
enim coniecturalis & hæc ipsa quæstio fieret, si Philo-
crates accepit, accepit & Æschines: immoratur huic
parti, ut probet ex summa amicitia & magna coniun-
ctione, Æschinem accepisse. propterea & contraria
in contentionem adducit. Non solum enim à familiar-
itate, sed ex eo etiam, quod, cum se ea suspicione li-
berare potuisset attestando, non prodijt, neq; id fecit:
quanquam orator eum citaret. At igitur: Neq; uerò
prodijt Æschines, neq; se ostendit. Itaq; circumstan-
tijs & signis probat, quæ ducuntur à factis & præter-
missis. Ac illud quidem à factis sumptū est, cum sem-
per esse cum Philocrate. A' prætermisiss autē, quod
citatus se non stiterit. Postea cum & hoc commune
esset (neq; enim alius quisquam testimonium in Phi-
locratem dixerat) alijs dat ueniam, Æschinem autem
à crimine non absoluit, his uerbis: Ac cæterorum
quidem cuique causa est, isti uerò horum nihil.) In
hac parte etiam apertè mentionem Phrynonis facit,
eademque arte utrunque conficit, tum ne legatos ali-
quos offenderit, tum ut eos conciliet. Siquidem enim
offenderit, cōmouebit eos, & ad dicēda cōiicia addu-
cet, & per id probabit se criminis eorū nō fuisse sociū.

Sin
quodammodo

[illegible]

Demost. tom. 5. δικαιο

A Sin conciliarit, habebit eos paratos ad dicendum in Æschinem testimonium, id quod per totam secundam coniecturam struit. Perseuerat autem in oratione contra Philocratem, quod per plura argumentorum genera corruptelam probare studet. Ad illum autem uenit.) Coniunxit se cum Philocrate, & partium illius fuit. Non placere sibi.) Simplicitate uerbi allicit legatos ad dicendum testimonium. Nihil enim magnum & admirabile est illud, Non placet mihi.

Missum equidem facio.) Vide auctoritatis magnitudinem, cum ipse loco ciuitatis pronunciet. Affinis illi fuit illic.) Multum acerbioris habet, & modestiæ. Nam & excusando insectatur: & dum cælat dedecus, modestus est, generum eius ciuilitè nominâs Philippum, propter filium. Nec cum uos missum eum facitis, uos missos facit.) Adeò in Philippum dicere non uult, ut ei non patrocinarî, fraudi sibi esse putet. Nam tamen si uos eum absolueritis, dicentes, Periculo te liberamus, ne reipublicam gerito, discedito: non recedit à uobis. Hæc nonne clamitant?) Parum abest quin uocem etiam rebus adiungat, ut uiuam reddat orationem. & uerbum Continenter, copiam probationum ostendit. Et quis dicit in me, inquit, testimonium?) Cum stomacho sic est positum. Tanquam autem probatio, rebus ipsi acceptorum munus eum coarguat, sic obiectionem cum gestu introducit. Quæ cum ita ostendantur, inquit, audet dicere: Et quis me accepisse munera testatur? Refutatio autem rerum, & uerborum contentione constat. Vtra horum fide sunt digniora? Res nimirum.

Hoc enim est illustre.) Siue quòd hoc Æschines
ut magnum & illustre profert, siue quòd illud palam
à te factum rem probat euidentius. Responde ue-
rò.) Aut ad superiora refertur hoc: aut, cum, inquit,
alij legati causam habeant, tu nullam habes cur non
pareas. Nam responde: Cur nò paruisti cum citareres?
Surgito.) Quia reus in altero subsellio sedebat, dñ
in altero subsellio accusator suam orationem absol-
ueret: aut, responde ad id quod nunc dictum est. Re-
sponde, an non res sint testibus fideliores?

Qui enim noua iudicia.) Inuitata enim fuit Timarchi accusatio, quod eum, cum iam penè consensuisset, impudicitiae reum fecit, omissa iuuenili ætate, in quam suspitio cadebat. Cum autem suprà dixerit, Quamobrè citatus quum Hyperides ad senatum referret, non parauisti? atq; obijceretur, Non enim meditatus eram, neq; sum promptus ad dicendum: causam sustulit his uerbis: Qui enim causas nouas tanquam fabulas, easq; sine testibus, ad constitutam diem accusator obtines. Tanquam fabulas.) Veluti figmenta. Hoc propterea dixit, quod histrio fuerat Æschines. Introducuntur enim ibi quoque in scena nouæ fabulæ. Easq; sine testibus.) Significat Timarchum ab eo reum peractum, nulla iusta probatione adhibita: idque ad hoc etiam iudicium est utile. Neq; enim ipse testes producit, ut simile simili collatum, parem apud auditores obineat auctoritatem. Ad præfinitam diem.) Quia quibusdam causis propter magnitudinem, dies terminus præfinitur, & aque, quantum satis est.

Obtines.) Accusator & actor.

Cum autem multa sint & grauiora.) Aliud signum;
& ipsum à rebus gestis. Peccat autem nonnihil in hac
parte tractanda, quòd tempus quo est obita legatio,
non urget. Est enim hæc tertia legatio ad Philippum;
cum is in Phocide iam esset. atque per hoc probatū
euentū corruptelæ, tum id ipsum quod est præ-
termisum, Quam enim ob causam non deprehende-
rit orationes Æschinis post exitū, ex eo probat, quòd
Æschines illic manserit.

Eiuravi statim.) Sapientissimè adiectum est; Statim. Cum enim & Æschines eiurasset, suum quidem factum probabile esse ostendit: sed Æschinem cum prius consensisset, malitiosè detrectasse:

1 2 Ostendit

Δηλοῖ δὲ ἅμα τὴν δύναμιν. ὡς γὰρ φιλοπολίμῳ μετὰ τὴν
 κατὰ τὴν δημοσίαν δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ παρομοίαν. δημοσίαν μὲν
 γὰρ δεῖν ἢ τῶν τελευτῶν ἀρνήσεις μετ' ὅρκου: παρομοίαν δὲ, ἢ
 ὅρκου ἀναβολὴν, ὅταν ὁμνύῃ τις, ὅτι νῦν μὲν οὐ δύναμαι
 ποιῆσαι τὸ δ' αὖτε ὅρου δὲ αὐτὸ ποιῆσαι. δημοσίαν δὲ, ἢ γινώ-
 σκωσιν οἱ τῶν δικαστῶν, ὅταν ὁμνύῃ καὶ ὁ κατήγορος καὶ
 ὁ δόκιμος. αὐτὴ δὲ καὶ αὐτομοσία λέγεται. μὴ σύγκλη-
 τος ἐκκλησία γινώσκουσι. τρεῖς ἐκκλησίαι τὸ μὲν ἐγγίνοι-
 το ὡρισμέναι. ἢ δὲ σύγκλητος ἔχ' ὡρισμένον. σύγκλητος
 δὲ ἐκκλησία ἐκλήθη, ἐπειδὴ ἢ μὲν τοῖς νομίμοις ἐπισημει-
 σιμῶν, ἢ ἑαυτοῖς ὁ δῆμος σιωπῶντες. ὅταν δὲ ἢ ἀνάγκης
 πινὸς σύλλογος γινώσκουσι, σιωπῶντες πινὸς ποδῶντες.

καὶ τὰ πρόγματα ἐκφύγει τὸ φιλιπποῦ. οἷον, τὸ κα-
 τὰ τὴν φωνήαν. ὅρα δὲ πῶς ἡμᾶς ἐξ ἑαυτοῦ ὅταν
 ὅτι καὶ ἐν τῇ τρεῖς πρεσβείας περιέβαλεν πρὸς τὸ ἀλλο-
 γῶν, ἐπὶ ἐσώζοντο οἱ φωνῶν. ἔτι γὰρ σὺν τῷ λῳ. οἱ μὲν, πε-
 ρὶ τὴν μακεδονίαν ἐλαβον. οἱ δὲ, πρὸς τὴν φωνήαν. ἔτι ἐπὶ
 δὴ εἰκός μὲν πινὸς ὅτι ἀλλ' ἐξ ἑαυτοῦ ἐπείσθη, λῶν
 φησὶν. ὅδ' ἢ σὺ πομπῆς δυνάστη. τὸ δὲ ἦρε, αὐτὴ τὴν ἐλάμ-
 βαν καὶ ἐχειρῶν. ἐστὶ δὲ ὡς ἐκ τῶν αἰσθημάτων. ποδῶν
 μὲν. πὶ λέγει. πλάσις χειρῶν τὸ πρὸς τὸν αὐτὸν
 λέγουσι. ἐστὶ δὲ ἀρροφὴ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐκ τῶν ἀλλογῶν.
 τὸ δὲ ἑστὶ δὲ μὲν, ὡς ἐκ τῶν ἀλλογῶν. τὸ δὲ ὡς ὅν, κατ'
 ἐρωτησιν. ὅρα γὰρ φησὶν ὁ ῥήτωρ. τί ἐν ὅτι χρεῖα μὲν πρὸς
 μέναι, καὶ τέλῳ ἔχει τὸ μέγεθος, ἀμεσηγυνοῦσι. ἀ-
 γίνω, καὶ ὁμολογῶσιν. φησὶν ἐπαθὼν φωνῶν.

ὁ μὲν ἐκκλησία ἐστὶ. δηλονότι, σιωπῶντων αὐτῶν ἢ
 ποδῶν τῶν νεώτερον, ἢ ποδῶν τῶν πινὸς. πρὸς τὴν ἑαυτοῦ
 τῶν, ὅτι, ὡς ἢ δὴ ἐγνωσμένον, οὐ μόνον οἱ πινὸς ἐκκλησίαζον,
 ἀλλὰ πολλὰ καὶ οἱ πρεσβείας, καὶ οἱ ἀλλοις τοῖς. καὶ λοι-
 πῶν ὅπου σιωπῶντες ἐκκλησία ἐκλάττει. οὐδ' ὅτι οἱ τὸ πιν-
 ἐκκλησία ἐκλάττει, ἀλλὰ ὅτι σιωπῶντες ὁ δῆμος πρὸς
 τὸ αὐτὸν ἐκείνῃ ἐκκλησίαζον. ἢ δὲ πινὸς ἐκλάττει, ἀπὸ τῶν
 πινὸν ἐκείνῃ τῶν δῆμον πινὸν ἐκλάττει. ἐπειδὴ πινὸν
 τῶν. σιωπῶντες οἱ δὲ τῶν λεγομένων πινὸν ἐκλάττει. ἀ-
 πολλογῶν. καὶ μὲν ἐπὶ σιωπῶντες ἐκλάττει τὸν δῆμον ὁμοφρο-
 νῶν. ἢ δὲ πινὸν ἐκλάττει, ὡς πινὸν κατὰ φωνῶν ἐκλάττει
 κατὰ τὴν ἑαυτοῦ. ἢ λῶν. ἀλλ' ὅπως ἐκφῶν ἡς, καὶ ὅπως πρὸς
 τὴν λῶν καὶ πινὸν ἐκλάττει, ὡς πινὸν τῶν τῶν. πινὸς
 ἀνελών καὶ πινὸν ἐκλάττει, ὡς πινὸν τῶν τῶν. πινὸς
 τὸ ἀρροφῶν, τὸ φοβεῖται δὴ ἐκείνους. ὅτι ἐκείνους οἱ ἀρ-
 χῶν, ὅτι ὅπως αὐτῶν ἐμίσσησαν οἱ θεῶν, ὡς καὶ χρεῖα
 κατ' αὐτὸν ἐπεκλήσαν. καὶ τῶν. ἀξίον δὲ εἶναι πινὸν
 ὅτι τὸ χρεῖα τῶν ἀπ' ἀρχῶν ἐκείνους: δημοσίαν ἀρ-
 χῶν: ἐκείνους ἐκείνους: αὐτὸς πινὸν ἐκλάττει μετὰ τῶν πρε-
 βείων. πινὸν ἐκείνους πινὸν τῶν: ὅτι ἐκείνους ἀλλήλους ἢ χρε-
 ροτονία, καὶ αὐτὸν πινὸν: χρεῖα πινὸν ἐκλάττει, ἐπειδὴ ῥῶν
 χρεῖα, βαδίζον πινὸν τῶν φιλιπποῦ δὲ ῥῶν, ἐπὶ αὐτῶν
 τῶν αὐτῶν ὅτι χρεῖα πινὸν ἐκείνους: ἐκείνους βαδίζον τῶν: ὅτι
 πινὸν ἐκείνους ἀρροφῶν ἐκείνους. καὶ πινὸν τῶν πινὸν
 τῶν. ἐκείνους πινὸν, πινὸν τῶν ἀπὸ λῶν οἱ τῶν ἀρ-
 χῶν πινὸν ἐκείνους πινὸν, καὶ αὐτὸν πινὸν ἐκείνους, ἵνα μὲν
 πινὸν ἐκείνους πινὸν. ἀρροφῶν τῶν φιλιπποῦ ἐκείνους.
 δηλονότι πινὸν ἐκείνους πινὸν, ἐκείνους πινὸν ἐκείνους
 ὅτι πινὸν καὶ ὁ φιλιππος πινὸν. ὅρα δὲ ὅπως ὁ μὲν πιν-
 αὐτῶν, τὸ ἐκείνους καὶ πινὸν, αὐτὸν πινὸν ἐκείνους ἐπείσθη
 μαρτυρῶν: τὸ δὲ ἐκείνους πινὸν ἐκείνους πινὸν, ὁ ῥῶν
 τῶν ἐκείνους πινὸν, καὶ μὴ ἐκείνους πινὸν πινὸν, κατὰ
 σκῶν. καὶ φιλιπποῦ. ἀπὸ φιλιπποῦ γίνονται οἱ
 τοῖς συμποσίοις, τὸ ἐκείνους ἀλλήλους οἱ ποτῶν (πολ-
 λὰ καὶ οἱ φασὶ τῶν τῶν ποτῶν καὶ ἐκείνους τῶν βασι-
 λεῶν, οἱ πινὸν πινὸν. ὅρα γὰρ πινὸν τῶν πινὸν) τῶν
 τῶν πινὸν ἐκείνους πινὸν πινὸν πινὸν πινὸν πινὸν.
 τὸ δὲ πινὸν πινὸν πινὸν πινὸν πινὸν πινὸν πινὸν.
 ὁ ἀρροφῶν ἀρροφῶν. ἐκείνους πινὸν πινὸν πινὸν πινὸν.
 ἐκείνους πινὸν

A Ostendit autem simul & benevolentiam. Nam me ut
 bonum ciuem populus coegit. Differunt autē δημο-
 σία & παρομοία. Nam δημοσία est, cum aliquid omnino
 negatur cum iureiurando: sed παρομοία est dilatio cum
 iureiurando, si quis iurat, se nunc quidem hoc facere
 non posse, facturum autem id esse post. Δημοσία est ea
 quæ fit in iudicijs, cum iurat & accusator & reus, quæ
 eadem & αὐτομοσία dicitur.

Ne concio indicetur.) Ternæ singulis mensibus
 statæ conciones habebantur, sed σύγκλητος, non defini-
 ta erat. Vocata est autem concio σύγκλητος, quod in le-
 gitimis & consuetis ultro populus concurrebat. Cum
 uero ex necessitate aliqua habebatur, quidā circum-
 ibant, & conuocabant. Et negocia Philippum effu-
 gerent.) Nimirum ne non euerteret Phocenses. Illud
 autem uide, ut nos hic docuerit, etiam tertia legatio-
 ne missa ab Atheniensibus, adhuc incolumes fuisse
 Phocenses. Neque enim frumentum erat.) Alij de
 Macedonia intelligunt, alij de Phocide. Deinde quia
 probabile erat, fore aliquos qui cogitarent, Atqui a-
 liunde inuehet: refutandi gratia dicit, Neque frumē-
 tum inuehi poterat. (ἐστὶν.) Capiebat & subigebat, sit-
 que ab αἰσθητῶν uerbo circumflexo.

Quid ais?) Venusta fictio personæ contradicentis,
 quasi Athenienses ad ipsum se conuertant. Sed ma-
 nendum fuit.) Hoc sub persona Demosthenis.

Quis igitur.) Per interrogationem. Sic enim ait o-
 rator, Quid igitur? * quod manere necesse fuit, & si-
 nem habuit conductio: nōne sponsore Elschine &
 promissore, inquit, Phocenses perierunt?

Vobis concionem habentibus.) Nimirum cum de
 liberarent, siue de nauali, siue de re aliqua alia. Hic
 autem illud obseruabis, quod iam antè cognouimus,
 eos non in Pnyce duntaxat habuisse conciones, sed
 sæpe in Pyraeo, & in alijs locis, & demum ubicunq;
 conueniebant, is locus concio uocabatur: non quod
 loca conciones dicerentur, sed quod populus ibi con-
 ueniret: quod ibi conciones haberent. Pnyx autem
 uocabatur, eo quod populus πυνυς, id est, crebro
 congregaretur.

Quia talis tumultus.) Hic apposuit eam quæ pro-
 babilis dicitur, defensionem: Atqui si conscius mihi
 fuisset corruptelæ, non ita palam abiissem, ut effice-
 rem, uti deprehendi possem. Refutatio: Sed adeo in-
 sanus es, & totus in lucro & corruptela, ut his omni-
 bus sublati & despecti, abieris.

Sublati autem his.) Quibus? ægrotatione, The-
 banorum metu. Quia principio dixerat, se tam inui-
 sum fuisse Thebanis, ut & pecunia interfectori pro-
 missa prosciberent, & cætera. Est autem uidere ope-
 ræ precium, qualis sit color signorum. Eiurauit Elchi-
 nes, alius creatus est, ipse proficiscitur post eiuratio-
 nem. Quid igitur dicet ad hæc? non deletam fuisse
 creationem: nec absurdum fuisse, ut creatus cum ef-
 fer, postquam melius habuit, iret ad Philippum. Ora-
 tor autem, antequam, inquit, alius electus esset, eun-
 dum fuit, non postquam perijisse Phocenses audieras.

Et talis rei.) Patrius mos fuit, mittere Apollini in
 ludis Pythijs spectatores, & sexuiros, ut maior esset
 sacrificij dignitas.

Quæ Thebani & Philippus faciebant.) Thebanis
 Philippo adiunctis, per hostes significat, atrociam Phi-
 lippum etiam optasse. Vide autem, ut quod impune li-
 cebat, excipi conuiuium, & libare: legatis ut testifica-
 rentur persuaserit: coronam autem gestasse contra pa-
 triam, id quod erat consequens, etiam si non dixissent
 legati, confirmauerit. Et inuitationes.) Id quod si-
 eri solet in conuiuijs, ut alij alijs pocula propinent. Sæ-
 pe etiam ea ipsa pocula donasse regem, quibus propi-
 narat, ex auro facta ferunt: hoc enim erat propinare.
 Atque hæc rursus crimina & signa proditiōnis facit.

Decretum.) Id quod ciuium quidam fecit, cum iu-
 reiurando dato, Elschines ualetudinem excusauit.

Abijt igitur contra legem.) Hic iam concludit,

ὁμιλοῦντες τοῖς πόσι, καὶ συναγωγῶν ποιῶντες ἑκκλη- A
 μίας, πληρώσας τὸ δίδόν τόνου ζήτημα. συνήδου γὰρ ὡ-
 σὶ ὅσα ποιῶν, μετὰ τὰς ἀρδίξεις ὁμιλοῦντες. ἐστὶ δὲ
 τὸ δίδόν τόνου ζήτημα τὸ λεφέλας αὐτῶν. ἦν μὲν
 γὰρ πρὸς ἐμὴν, ἣν πρῶτον. δὲ πῶς ποτ' ἐμνήδην τὸ φι-
 λιππου κακῶς. ἐπεὶ δὲ πρὸς αὐτὸν ποδὲς πεπρωτότα διει-
 νοῖς ὥρας, μετὰ τὴν ἐπαγγελίαν οὐκ ἐμνησικακήσας. ἀρ-
 δὲ ἦν πεπραγμένων, ὅτι πύθοντο ἀφικολίου, καὶ πι-
 νων ἐτόρυν πρὸς ἐσθῆν, ἔτα ἀξιοῦτων φιλιππου ἀμει-
 κτύονα ψαλίξαι: πάντων ἀντιλερόντων, μόνον σιω-
 ῖται. τὸ χρῶμα σιωπῆς τούτοις, οὐ πρὸς οὐκ ἐμνήδην
 πρὸς τόνου, νυνὶ δὲ πρὸς δὴ μὲν, ὅτι πόλεμος ὕλας ἐθίς,
 σιωπῆν ποῖς πρὸς ἐσθῆσι. θαυμάσαι δὲ αἰ τὸν ῥήτορα φι-
 λανότη, ὅτι οὐχ ὡς χρῶμα εἰσπράγην, ἀλλὰ συγκρη-
 στικῶς πρὸς ἐμὴν μάλλον, ἢ συσῆσαι τὴν ἀρδολίαν αὐτῶν
 πρὸς ἐμὴν. τέλει πρὸς ἀρχῆς ἀρετῶν, ὅτι φιλο-
 κρέτης: ὁ δὲ πρὸς ὡς ὡς ὡς: οὐτὸ δὲ φιλοκράτει
 σιωπῇ. τέλει πρὸς, ὅτι εἰς ἄλλαν: ὡς ἐλδὸν φιλοκρά-
 τῶν, καλῶν τὸς μου διαῖρησιν τὸν βουλομένους διαμαρ-
 τυράσθαι ὅτι μὴ ἀκοινωνήκασι, οὐ πρὸς ἄλλαν ἀξίως.

τάχα ποίνω.) ἀντίθεσις ὑπολογισμῶν. χρυσίμους δὲ τάν-
των ἐπλάσσει ὁ ῥήτωρ, ἵνα δείξῃ Φίλιππον μέγαν, εἴα τοι B
λέγῃ ὅτι μέγα μὲν αὐτὸν τοῦ λινῆσσαι εἰς ὄρεον, ἐὰν ᾗ Φίλιππος
αὐτοῦ πικρῶς ὁμολογῇ, εἴα τὰ τὰ λινῆσαι αὐτὸν δικαστὴς
πρὸς τὸ ἀρεθεῖν αὐτοῦ πικρῶς (καὶ) ᾗ ἀγρίῳ. ἄλλως.

[illegible]

Demost. tom. 5.

& crimina colligit, absoluta secunda quæstione. Vñ-
tatum enim ei est, facere ut post confirmationem con-
cludat. Sunt autem secundæ quæstionis capita hæc:
omissorum unum primum: Nunquam Philippi male
meministi, cum te in pericula incidisse uideres: post
pollicitationem, non es illi offensus. A' factis: Cum
Pyrho uenisset, atq; alij quidam legati, & postularent,
ut Philippus Amphictyo decerneretur, refragâtibus
omnibus solus suffragatus est. Is color cohæret cum
hoc: cuius mentionem prius non fecimus, nunc au-
tem addemus: Bellum ueritus, suffragatus sum lega-
tis. Admiranda est autem oratoris calliditas, quòd nò
ut colorem introduxit, sed concitatè: & inflammare
magis quàm defensionem probare instituit. Tertium
signum est, quod Philocrates accepisse se fatetur. at
iste Philocrate familiaritè utebatur. Quartum, cum
Hyperides Philocratem detulisset, & ego apertè ci-
tarem eos qui testificari uellent, se focios ei non fuisse:
non prodijt Æschines.

Fortassis autem.) Obiectio epilogica, quam utiliter finxit orator, ut ostenderet Philippum esse magnum, dicendo, Commouebimus eum ad iram, si amici eius puniemus: ut per hoc moueat iudices, ut *Æschinem* punire malint. Aliter.

Fortassis autem.) Ab utili sumitur obiectio, cum
quæritur, utrum expediat eum condemnare? Sed
quia conclusiones à summis capitibus sumuntur, pro
pterea sæpe ex his epilogicæ quædam incidunt obie
ctiones, in coniectura & in finitione: iâ uerò & alicubi
in alijs statibus. Nunc autem de supplicio agitur.

Fermè igitur.) Non tanquam ab Aefchine hanc intro-
dixit, sed tanquam ab aduocatis ortain, his uer-
bis: Fortassis autem & talis afferetur ab istis oratio:
uidelicet à factione & patronis Aefchinis. Refutatur
autem per antiparastafim: Ac prius expolijt refuta-
tionem, quàm obiectionem, tum ex Aefchinis uer-
bis; tum exemplis, partim regis & Timagoræ facti
mentionē, partim Thebanorum & legatorum. Con-
iuncta sunt autem exempla utraque. Nam priore per-
stringitur Aefchines, & Timagoræ similis esse osten-
ditur: alterum laudationem continet oratoris, sub
immagine Philonis. Quæ enim quidam * de oratore di-
xit, ijs Demosthenes dicēdis seipsum celebrare uult.
Figuratè enim tum aduersarium perstringit, tum se-
ipsum commendat. Altruit & propositum illud, be-
nefacturum fuisse Philippum reipublicæ Athenien-
sium, nisi essent qui acciperent munera. Vt autem ex
refutatione aptè ueniret ad sequentem obiectionem,
rursus per occasionem mēminit suorum consiliorum
quæ dederit, republicā deliberante, quibus de rebus
facienda esset pax, & de Aefchinis uerbis, * eum non
dixisse sententiam, cum tum aduersaretur. Iterum: e-
nim * recurrit à signis, & ostendit, quibus dicendis,
& quibus agendis Aefchines quò patriam perduxerit.
Vbi igitur fecit? Cum ego primò essem die su-
perior, & uobis persuasissem, ut sociorum decretum
confirmaretis: iste postridiè uos impulit, ut in Philo-
cratis sententiam iretis: sic crimen simul à Philocrate
in hunc transfert, simul sequenti obiectioni locum
præbet, simul etiam commonefaciē, se non tacuisse.
Cum enim in his dixerit, qualia decreta populo com-
probanda perfluaserit, deliberanti de pacis faciendæ
ratione, cum duces bellum malè administrassent, &
referat, quibus uerbis Philo Thebanorum ciuitatem
defenderit, quibus Aefchines Atheniensium: neces-
sariò ad obiectionem uenit, in qua fieri potuisse ne-
gat, ut pax ita fieret, quemadmodum postulet De-
mosthenes, & propter aduersarii testimonium inter
optimos ipse refertur. Nam si is postulabat, ut pax

ἰς ἡγεμονίαν. λέγων, οὐκ ἐπὶ φίλων λόγους ἵσως
 ἵσως ἂν τῇ ἀντίθεσιν ἦλθην. ὃν ἔφησι, καὶ εἰ
 καὶ τὴν ἀντίθεσιν ἐβελτίσω αὐτὸς νομίζω. εἰ γὰρ ἢ
 ἐβελτίσω

Βελτίστω γυνέσθαι τὴν εἰρωμένην καὶ μαρτυρεῖν * ἀρχίνῃ φαίνεται, ἀρχίνῃ δ' ὡς ἀντιπαινοῦ μὲν ἐαυτὸν εἰς τὴν μαρτυρίαν καὶ δίκην ἰσχυρῶς τὸν ἀρχίνῃ δ' οὐ τὸν τυχόντα πείθει λόγον. ἐστὶν οὖν τέταρτον μὲν ἐλπίδα σέως, τὸ μὲν γὰρ αὐτὴν ἔχει ἐπαινοῦ τὸν ἑμπορῶν· τὸ δὲ, ὁμολογίαν, ὅτι ἀρχίνῃς ἡγεῖται τὴν εἰρωμένην γινέσθαι. τρίτη δὲ, ὅτι οἱ στρατηγοὶ κακῶς ἐχρῶντο τῷ πολέμῳ, ἢ λύσεις δὲ αὐτῶν, ἢ ἐλπίδα σωφροσύνης. ὁ δὲ γὰρ αὐτὸν τῶν ἀδύτων, μετὰ τὸν δούλοντο σοχασμὸν τέταρτον. ὁ μὲν, ἡλθον, ὅδ' ἀπ' ἡλθον. ἔτω πέντε, ἡλθε πρὸς εἰρηχθῆναι αὐτῶν· ὁ δὲ ἀπ' ἡλθον οὐκ ἀναμένει ἀκούσαι. ὡς ἐφασαν πολλοί. ὅτι ἀνέχεται πρὸς τὴν σωφροσύνην καὶ σωφροσύνης εἰς λατὴν οἰκίαν γινέσθαι πρὸς πᾶσι· ὡς πρὸς τὸν ἀκούοντες λέγει. οἱ δ' ἔνθ' ἐκείνῳ πρὸς σέως. ὁ δὲ ἔνθ' ἀνέγνωσεν. οἱ τὸν μῦθον ἔποθεν ἐξέμενοι. καὶ ὡς ἐν δέσμοις καὶ ἐν δόμοις. ὁ δὲ αὐτὸν μὲν ἀπ' ἡλθον, ἀλλ' αὐτοὶ δὲ τὰ δεικνύοντες φρονήσαντες. ἔχ' ἔπειτα δεικνύοντες, ἀλλ' ἔπειτα ὡς. ὁ δὲ ἐπ' ὡς, δεικνύοντες· ὁ δὲ λόγος, ἔπειτα ἀβελήων. ταῦτα γὰρ ὅσον, ὅσον εἴπερ ἡ ἀρχίνῃς. γνήσια δὲ τῇ πέφικε, τὸ πρὸς τὸν δούλοντο εἰπὼν· ἐν ὅλῳ τῷ ἀντιδικῶ λογισμῷ.

ἔνθα, πρὸς τὸν. ταῦτα φιλοκράτῃς ἔχοντα ἡδίστανται ἀπαντῶν. πρὸς τὸν κακῶς δὲ τὴν σωφροσύνην, ἐλπίδα τὸ δεικνύοντες ὡς καὶ ἀρχίνῃς τῷ πείσῳ ὅσον ἰσχυρῶς.

ὡς οὐκ ἔστι καλῶς, οὐδ' οἷον ἡγεῖται. μεταστῆναι ἀντίθεσις, ὡς αὐτὸν στρατηγὸς μεταφέρει τὴν αἰτίαν. ποιεῖ ἡ αὐτὸν ὁμολογεῖται, ὡς ἡ εἰρωμένη κακῶς ἰσχυρῶς, ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν σωφροσύνην ἐχρῶντο κακῶς, οὐδ' εἰς αὐτὴν στρατηγὸς οὐκ ἀπαιτῶν. πότρου δὲ ἐπείκει. οἱ οὐκ ἐνίκησαν κακῶς, ἢ τῶν τοῦ, οἱ οὐκ ἐνίκησαν. ἐπὶ τῶν κακῶν. ὁ δὲ τῶν κακῶν ὡς τὸ αὐτὸ. παρὰ τὸν δὲ ἀπ' ἐκείνου εἰς τὴν δούλοντο, ὅτι οὐτὸ τὸ ἡγεῖται, οὐτὸ τὸ νικῶν αὐτοῦ γέγονε τὸ τὸν φιλοκράτῃς ποιῆσαι κακῶς, ἀλλ' ἢ πρὸς σέως τῷ πρὸς σέως. λέγει γὰρ ὅτι, εἰ καὶ σωφροσύνην ἡμῶς ἡγεῖται τῷ πολέμῳ, ὡς καὶ δεικνύοντες ὑπὸ φωνῆων· οὐδ' ἂν αὐτὸν ἐκώλυον αὐτῶν καὶ τὰ πράγματα τῷ πολέμῳ, μὴ * αὐτῶν γὰρ ἀρχίνῃ. ἡγεῖται γὰρ οἱ δεικνύοντες τῷ πολέμῳ τῷ φωνῆων. πρὸς τὸν δὲ τοῖς δεικνύοντες τοῖς ἡγεῖται ὁ φιλοκράτῃς εἰς αὐτὸν λόγους τῷ πρὸς σέως· ὡς καὶ εἰς σέως τὰ πράγματα τῷ δεικνύοντες πεποιτῶνται. ἀπαιτῶν φέρον αὐτῶν. πολιορκημένους τινὰς καὶ ἀπαιτῶν φέροντες ὅτι τῷ φωνῆων αὐτῶν, δεικνύοντες οἱ φωνῆων καὶ ἐρῶντο. τὸ ἡγεῖται δὲ, τὸ πρὸς τὸν δεικνύοντες κακῶς ἢ ἡγεῖται· ἀπὸ τῶν ὅτι τῶν κακῶν ἢ τῶν κακῶν, ὡς τῶν τὰ δεικνύοντες παρὰ τὸν φωνῆων. φωνῆων ὅτι γυνέσθαι, ὅτι γνήσια κακῶς ἢ τῶν κακῶν. εἰ δὲ γὰρ εἰπὼν ἡγεῖται κακῶς. ἀλλὰ ἢ δὲ αὐτὸν συμμαχοῦν. ἢ αὐτῶν δεικνύοντες τῷ πρὸς σέως. τὸ γὰρ τῶν κακῶν τὴν εἰρωμένην κακῶς, καὶ οἱ στρατηγοὶ αἱρετοί, καὶ οἱ σύμμαχοι φωνῆων, ἀπαιτῶν τῷ πολέμῳ. πρὸς τὸν δὲ μετ' ἐρῶντες ὡς εἰς ἐλεγον· ἀλλ' ὁ δὲ φωνῆων οὐτως ἡγεῖται τῶν δεικνύοντες, πολλὰ λέγειν ἀρχίνῃς, ὅτι ἀπαιτῶν φωνῆων τῷ πολέμῳ· καὶ ὅπως ἡγεῖται τῷ πρὸς τῶν κακῶν δεικνύοντες ὡς εἰς ἐλεγον· ἀλλ' ὁ δὲ φωνῆων οὐτως ἡγεῖται τῶν δεικνύοντες, ὅτι οὐδ' εἰς τὸ ἡγεῖται τὴν πόλιν ἢ νοσησέαι τοιαῦτα ποιῶν τὴν εἰρωμένην ἀρχίνῃς· ἀπαιτῶν τῷ πρὸς τῶν κακῶν, ὡς οὐδ' αὐτὸν ἀπαιτῶν φωνῆων πρὸς τῶν κακῶν, μὴ ἀναμένειν ὅτι πρὸς ἐκείνῳ σωφροσύνης· ἀλλὰ δὲ ἀρχίνῃς, βραδύαντα, καὶ μὴ ἀπαιτῶν εἰς αὐτὸν πότρου, γνέσθαι ἐπὶ τῷ φιλοκράτῃς. ὡς καὶ δεικνύοντες ἐν γὰρ φωνῆων, ὡς τῷ ἀντιθέσει ἀντιγνημῶν.

ἐμίνε

A optima fieret, & palam dicit Æschines testimonium, qui ei fuit refragatus: laudem sibi per hoc testimonium conciliat amplissimam, & Æschinem probro afficit haud vulgari. Sunt igitur tres obiectionis partes. Nam alia continet laudem oratoris: alia confessionem, postulasse Æschinem, ut fieret pax: alia, duces male administrasse bellum. Eius autem refutatio sumitur à corruptela, unde etiam secundo loco post secundam coniecturam collocata est.

Alius uenit, alius abit.) Ita quidam, Venit alius ad habendam concionem: alius abit, nec sustinet audire.

Eos dixisse multa.) Cum de prodicione & corruptela differat, non uult sua persona uti, sed ut ex alijs auditum refert.

Thebanorum legati.) Cum indignatione legendum: hi qui Medum susceperunt.

Et uilum est spectaculum insolens.) Thebani Atheniensium studiosi, & Athenienses cum Thebanis sentientes.

Non pro Thebanis, sed pro nobis.) Orator quidē Thebanus fuit, sed oratio digna Atheniensibus.

Hæc enim sunt quæ dixit Æschines.) Immutauit ordinem: & quod primum est, posteriore loco dixit, ut totum imputaret aduersario.

Ligna, frumenta.) Ea habere Philocratem sciebāt omnes. sed cum antè patrociniū probarit, ut ostendere conatur, eum illarum etiam rerum esse socium.

Eam non fuisse bonam, neque qualem uolebant.) Translatiua obiectio, in duces culpam conferens. Facit autem eum confitentem, pacem esse malam: ut sol uanius, ob eius corruptelam factam esse malam, non per duces quos criminetur.

Vtrum ex alia.) Vt quæ uicit.

Authac.) Vt quæ succubuit.

Iam illud etiam.) Secundum argumentum eodem pertinentens. Studet autem per secunda probare, neque uictoriam neque cladem in causa fuisse, ut Philippus malefaceret, sed prodicionem legatorum. Ait enim, Etiam si ita cecidisset, ut bello uinceremur, sicut etiā Thebani à Phocensibus: nihil obstitisset, quod minus auctæ essent opes reipublicæ, nisi Philippi opes auctæ essent. Bello enim uincebantur Thebani à Phocensibus: Philippus autem cum Thebanis uictis coniunctus, propter orationes legatorum erexit fortunam Thebanorum. Receperant suos.) Obesos & circumuentos suorum quosdam in oppido quodam cōseruarunt Phocenses, & eripuerunt. Hedyæum autem locus, aut mons est Bæotiæ.

Malorum autem Ilias.) A Troianis malis sumptū prouerbiū, in eos dicitur, qui acerbissima quæque patiuntur. Genethlius asserit casum esse mutatum, & fuisse dicendum Iliadis mala.

At hercule socios.) Eadem est obiectio cum superiore. Vt enim pax mala fieret, in causa fuerunt & duces, & socij Phocenses, fatigati bello. Tractata est autem per ironiam, quasi diceret, Sed tamen adeo palam uictis Thebanis, audeo dicere Æschines, Phocenses bello fuisse fatigatos. & sic obiectio propter ordinis opportunitatem ipsa se soluit.

Nam hæc ita.) Hoc aptissime sequitur obiectio. Cum enim de eo Respublica deliberaret, qualis pax facienda esset, & quibus conditionibus accusat Æschinem Demosthenes, eum progressum, fuisse autorem, ut ea sine Phocensibus fieret. Vicissim Æschines Demosthenem accusat, qui autor fuerit, uti pax sine Cerfoblepte fieret. Cum autem in superioribus refutationibus ostenderit, Reipublicam non eo quod bello uinceretur, ab Æschine coram esse talem facere pacem: rursus hic defendit, non sua culpa perijsse Cerfobleptem, quod dixerit, non expectandos esse eius assessores: sed Æschinem, qui moratus fuerit, & non in ea loca properarit, ubi Philippum esse audierat, ut Demosthenes scripserat. Obiectio igitur reclamatione constat: non modo

[illegible][illegible]

A modo suasisit nobis Æschines pacem sine Phocen-
sibus esse faciendam : sed & tu nobis suasisisti Demo-
sthenes, sine Cerfoblepte esse faciendam. Recrimi-
natur igitur alter alterum de consilijs: Demosthenes
Æschinem, quod sine Phocensibus: Æschines ora-
torem, quod sine Cerfoblepte. Quare cum probasset
Demosthenes, non bene sine Phocensibus: hic iam
probat, bene * sine Cerfoblepte, pro ratione tempô-
rum. Facile enim fuisse legatis, omisso Cerfoblepte,
navigare in Thraciam. Est autem consuetudo Demo-
sthenis, ubi difficilima prius, & ea quæ formidat, sol-
uit, post subicere sæpe ea ipsa, molesta quæ sunt, hoc
est, adversariorum propositiones. Progressa igitur trā-
ctatione hoc subiecit:

Hinc igitur eos eduxi.) Tanquam festinans serua-
re Cersobleptem.

Itis uerò moratibus & nolentibus.) Vt eum proderent. * Et rursus deinde:

At fuisse nos Philippum in Hellesponto deprehend
suros.) Hæc enim eius uerba sunt, qui innuit celeriter
faciendam esse pacem, ad seruandum Cersobleptem.
Quin & Euclidis testimonium, illud ipsum confirmat.
Ob tarditatem enim legatorum dixit ad Euclidem
Philippus, se ignorasse tempus pacis, & propterea
subegisse Cersobleptem. Quare pars hæc confutationem
continet obiectorum Demostheni criminum, & recri
minationem Æschinis, qui ultro protulerit Cersobleptem.
Sed cum Cersobleptæ nomen refugiat, & eius mentionem, Thraciam illius loco po
nit, & maiori id quod minus est comprehendit: & plu
ra maioraque objicit, quàm obiecta refutat. Diluc
idiorem autem fecit & acriorem præcepti usum, cum
postea dixerit:

Autor ego uobis eram, & iubebā nauigare quā
primū in Hellepontum.) Celeritas enim & festina
tio indicat Demosthenis sollicitudinem, & studium
conseruandi Cersobloptē, ut proditio cunctanti &
moras necenti accepta referatur.

Et ex ijs quæ restabant.) Thracibus dicit. Ita scit, non esse crimina principalia, sed tanquam residua confirmationis.

Et non projicere, neque sinere.) Ostendit non propter non expectatos Cersobleptæ legatos, sed propter Æschinis tarditatem perijisse Cersobleptem. Ita que proditio ibi apparuit. Deinde quia obijciebatur; Sed obscurum fuit, an ea Philippus nondum occupasset: partitus est refutationem, & bifariam extulit. Ac tametsi occupasset, non tamen occuparat omnia: atque illa ipsa quæ occuparat, utiquæ reddidisset presentibus nobis, & cæteris pepercisset. aut ni ita fecisset, iusturandum ab eo non accepissemus: & omnes cauti fuissetus ijs cognitis, ne de Phocensibus deciperemur. & persequentia probat, facile recipi potuisse Cersobleptem, salvis Phocensibus.

Interiecto tempore.) Inter pacem & iusiurandū.
Intendere.) Minari. *προκαίωμι*) Prius ab-
sumpta esse; vorhin verbraucht. Ducem autem Proxē-
num intelligit, nō prætēxant metum aut periculum.

Congressi cum Proxeno sumus.) Ne dicat, Scripsisti tu quidem sumendam esse nobis à Proxeno tritemem, sed non potuimus eum inuenire. propterea subiicit: Circum profecti sunt, per anfractus quoddam, non recta uia. Pella autem patria Philippi uocata est, à boue pellei, hoc est, cinerei coloris. uel a pelis, hoc est, lapidibus, Macedonum lingua, nomine imposto.

Maros.) In Thrâcia nimirum, loca & castella. Con- siderabis autem eum suprà dixisse, Proficiscen- tur, seipsum crimini eximendo : post autem & se- ipsum immiscuit, cum id esset, propter necessita- tem; criminis expers. Tres & viginti dies.) Re- futationem continet objectionis. Cum enim pos- set Æschines obijcere, At non facile fuit brevissimo tempore ad Philippum venire: dupliciter soluit.

A hinc crimina quæ ob-
probatq; per enim p.
quid agant singuli.)
tatem declarare, qu
indicit, quasi dicat: u
tolerat indigena capi
huic parti, ut suspicio
ab hostibus accipere
bus & reipublicæ im
talium mentio facta h
enim sic eorum mem
confirmaret, sed ijs p
rò eis dedit Philippo
menta corruptelæ h
tinerent, auerteret. C
Cersobleptem ultro
prodidisse: necessari
niam acceperit? Qu
Philippo, sed ea odit
uetait: eum non pro
re uoluisset, nullo en
clàm accepit munera
Thraciam illi condo
Per Aeschinem igitur
B Δικωδώνιον.) Probabiliter
tintinabulo, quod ne
ploraturi an excubiti
Vt autem frustra
mendat in Cersoblepte
fuerit prodere: eum si
fuderit: an qui clam à
σώζων accepturum
significarent corruptum
Age uero & quæ ipse
fuisse corruptum, tum
reipublicæ. Cum eni
(omnes enim uideba
donia) æqualitatem
inane ocium agebant
moram trahebant.
Diffidentes, ut mil
sumptum, adeo ut &
ut gratis dimitterent
tebant, contumeliosus
sumptum uellet, dix
donasse.
Quibus ipse mutua
lè audiret, initio quid
commodò uerbo Mu
C Et donari calamitate
furis, ut conduplicata
Cum ceteri à Philippi
missarum, ni ante ueni
turum, & daturum pr
sibi à Philippo nomi
Dono dedi.) Quæ
Graue igitur menti
parum mentiri. Aesch
tate mentitus est. Si
idque calamitosos:
lum, eumque Athenien
nem, ne quis dicat: A
tionem eiurare, ne ab
subjicit igitur, sed no
ire, & oberrare illic,
ritatem.
Priuatim eiurata.)
ad Aeschinis legatione
errationem cum Philippi
θύλων.) Extorris pat
πρώτης.) Obiens an
παράλλελα.) Si confer

A hinc crimina quæ obijcit Æschini, confirmare incipit, probatq; per eum perijsse Thraciam. Considerate quid agant singuli.) Tempestivè vult suam liberalitatem declarare, quæ uigilantiam & studium suum indicet, quasi dicat: ubi errat ciuis meus? ubi ærumna tolerat indigena captivus? Attribuit autem captivos huic parti, ut suspicionem tolleret. Quis enim uellet ab hostibus accipere munera, qui suas ipse opes ciuib; & reipublicæ impendit? Sed & munerum hospitium mentio facta hoc loco, plena est artificij. Neq; enim sic eorum meminuit, tâquam incredibile aliquid confirmaret, sed ijs pro confessis est abusus. Xenia uerò eis dedit Philippus, inquit. Partitur autem argumenta corruptelæ hoc etiam loco, ut ea quæ ad se attinerent, auerteret. Cum enim necesse esset, eum qui Cersobleptem ultro prodidisset, propter pecuniam prodidisse: necessariò quæsiuit hic, quis sit qui pecuniam acceperit? Qui enim xenia noluit accipere à Philippo, sed ea odit & auersatus est, & alios accipere uetuit: eum non prodidisse constat. Cur enim prodere uoluisset, nullo emolumento proposito? Sed qui clam accepit munera à Philippo: eum perspicuum est Thraciam illi condonasse. Id quod fecit Æschines. Per Æschinem igitur Cersobleptes periit.

B Δικνωδών(ισ). Probabat, tentabat. Translatum est à tintinabulo, quod noctu circumferunt custodes, exploraturi an excubitores portarum uigilent.

Vt autem frustrabatur.) Hic suam voluntatem commendat in Cerfobleptæ negotio: utrum probabilius fuerit prodere eum ne qui suas opes pro captiuis effuderit: an qui clam à Philippo xenia acceperit?

σὺ δὲ accepturum.) Id est, simplicius, quasi ea non
significarent corruptelam.

Age uerò & quæ ipse.) Duo hic probat, tum se non fuisse corruptum, tum solum ex legatis esse amantem reipublicæ: Cum enim crimen ad omnes pertinet et (omnes enim uidebantur tempus triuisse in Macedonia) æqualitatem distinctione soluit: Illi quidem inane ocium agebant, ego uerò ex usu captiuorum moram trahebam.

Diffidentes, ut mihi uidetur.) Magnum ostendit
sumptum, adeo ut & captiui non posse fieri putarent,
ut gratis dimitterentur. Verbum *aduersus* foenore pe-
tebant, contumeliosum esse uidetur. sed cum augere
sumptum uellet, dixit, se & usuram & fortem con-
donasse.

Quibus ipse mutuaram argētum.) Cum usura male audiret, initio quidem eius rei commonefecit: sed commodò uerbo Mutuaram, uitat offensionem.

Et donauit calamitosis.) Computat sortem cum u-
furis, ut conduplicata uideatur sua liberalitas.

Cum ceteri à Philippo.) Inquit* omnes fuisse di-
missurum, ni antequam esset, & promississet, se eos solu-
turum, & daturum pro viribus. * Omisisse se ait data-
sibi à Philippo nomine xeniorum.

Dono dedi.) Quæ donaram captivis.

Grave igitur mentiri.) Mihi quidem grave est, vel
parum mentiri. Aeschines autem praesente tota ciui-
tate mentitus est. Si grave est mentiri apud paucos,
idque calamitosos: grauius est apud totum popu-
lum, eumque Atheniensem. Soluit autem obiectio-
nem, ne quis dicat: At potuisti etiam secundam lega-
tionem eiurare, ne abires cum legatis, sed priuatim?
subijcit igitur, sed non erat mihi tutum priuatim ab-
ire, & oberrare illic, non habenti legatorum secu-
ritatem.

Privatim ciurata.) Non est ociosum, sed refertur
ad Aeschinis legationem, uel potius profectionem &
errationem cum Philippo.

ἔσθλως.) Extorris patria:
πρῶτως.) Obiens ante fatum.

παράλληλα.) Si conferantur & comparentur inter se.

224

[illegible]

τῆς δὲ ὑποστολῆς ὑμῶν ἀναγνώμας.) ὅτι ὡς εἴ ποτε
ἐπαγγελισμὸς, οὐδ' ὅτι ἡ ἀρχὴ εἰς πέρας. ὅτι τὸ ψυ-
χρὸν ὄνομα.) ἡτοι ἀλλοτρίως γέγονε. ψυχρὸς γὰρ αὐ-
τοῦ ἀλλοτρίως λέγεται. ὅτι οἱ αὐτοὶ καὶ ἡμεῖς δι' ὁμογενήσεως
αὐτῶν αἰσθάνονται. ἡ ἐκλήθη, ἅχει ὡς αὐτῶν. ἐκ τῆς
ἐκείνης ἡ ἀπαγγελίας. ἡ ὡς πνεῦμα, ψυχρὸν τὸ διπλῶς, καὶ πῶ-
μιον δὲ, τὸ ἅχει ὡς αὐτοῦ.

οὐτω ποίνω ἀεχρέα.) πλοοίμου καὶ εἰσεβλή ᾧ πρὸς ἐκ-
 βάσειος. ἀλλ' οὐ τοι οἰκίον ἔθους ἀρξάμενος, παρὰ τὰς τῶν
 οἰκίαν σῶζειν ὑπολήψιν, φιλοσόφου μάλλον πρᾶγμα, ἢ
 ῥήτορος ἀπορρασαμένον. τοι μὲν γὰρ ῥήτορος συμφεί-
 ρου ὄντι, τὸ τὰ ἐμπήθηοντα ζητεῖν· τοι δὲ φιλοσόφου, φρον-
 τίζειν ᾧ εἰς ἀπαντα τοῦ βίου ὑπολήψας τε καὶ διέξας,
 ἐκλυφθὲν δὲ τῶν προφασιν ἀπὸ τῶν ἀεχίνων λόγων. Δημοκρί-
 τικῶς γὰρ ὄντι μετόδου, τὸ μὴ ἀλλ' τοι οἰκίον πλοῶναι που
 ἐσάγειν ἢ φόβου ἀναίρεσιν, ἢ οἰκίῳ ἐπ' αὐτῶν σὺν ἅπασιν.

ಅಲ್ಲದೆ

Non enim Phocenses tantum.) Hic quidam simul cōfirmari duplicem orationem dicūt: in quo falluntur, cum id eum nec initio nec in confirmatione fecisse cōstet: sed pōst, ut in peroratione, corruptelam exaggeret. Et hęc pars obiter incidit, quam geminam confirmationem quidam putarunt, quōd duo quodammodo crimina sunt, Thracensia illa, & Phocensia. Nos uerō statuimus non ex uno uerbo metiendum esse totum statum, sed ex pluribus. Quōd si gemina confirmatio est: cur Thracensia illa neque in narratione, neque in confirmatione posuit? Asserimus igitur, eam Thracensia illa tantum in signum proditiōis commemorare, sicut aliorum etiam signorum meminit.

Atqui nullius eorum.) Post excidium Thraciæ & Phocenſium, decreto eum iuſſerunt dimittere Cerſobleptem, & cedere Amphictyonia. Proinde dicit, Atqui nullius horum. neque enim antè ſubegiffet Cerſobleptem Philippus, ſi nauigare uoluiffet *Æſchines*. Conſeruati enim eſſent Phocenſes, nequè urbem noſtram contempſiſſet Philippus. Indignabitur autem.) Obiectione, abſoluta deſenſione conſtans. Licuit, inquit, uerba facere, & renunciatio non eſt obnoxia referendis rationibus. ſed refutatur per affirmationem: omnino fuiſſe uerborum reddendam rationem. Eſt autem unum è ſignis prioris quæſtionis, atque ipſa abſolutio cum ſtomacho adhibita. Indignabitur.) Significat tyrannum, qui rationem reddere non ſultineat. Bene autem hoc poſt ſigna omnia poſitum eſt, ut nulla ex parte præſidij quicquam habeat ad deſenſionem. Conuiſtus eſt, ſe ſuaſiſſe eadem quæ *Philocrates* ſuaſit: prohibuiſſe, ne in concilium Græci admitterentur: autorem fuiſſe ciuitati, ut ſine Phocenſibus pacem faceret. non permiſiſſe ut de iurè ulla mentio fieret, de *Amphipoli* dico, & *Thracia*: de cepiſſe uis à legatione regreſſum: dixiſſe apud populum, conſeruatum iri Phocenſes: at perierunt. perituros *Thebanos*: at ſunt incolumes. Quî igitur eò confugere poterit, licere uerba facere? Et hoc, cum fuerit præconibus.) *πρωταγμα*, eſt ſcriptum, quod affigitur ante concionem, ut deliberetur, ſue de mittendis legatis: ſue, legatis reuerſis, ad cognoscendum quid dicant. Vulgi inopiæ.) Pauperum rationibus. Eſt enim eis concedendum, ut rem familiarem curent.

Sed est quædam expedita ratio.) Obiectio epilo-
gica, & cōsentanea priori. Altera enim ait, condemnæ-
tionem Æschinis principium fore inimicitiarū: hæc
non dari Philippo benefaciendi potestatem. Ac illa
quidem dicebat, initium fore inimicitiarum Philip-
pi: hæc autem apto ordine, eum ne benefactorū qui-
dem esse (neq; enim fieri potest, ut inimicissimus de
hostibus bene mereatur) illud de pace dictum fuit;
hoc ad beneficentiam pertinet. In posterū, aiunt, non
benefactorus est populo, si legatos condemnaueri-
mus. sed refutatio sumitur ex arte carentibus proba-
tionibus. Profert enim varias epistolas, in quibus cū
plurima sæpè promississet, nihil eum in rempublicam
contulisse constet. Sed epistolas uobis recitabo.)
In quibus se benefactorum pollicitus, tandem nihil
præstitit. Frigidum illud nomen.) Arrogantia re-
fertur scilicet (frigidus enim appellamus arrogan-
tes) dum sursum deorsumque clamat, se benefactu-
rum Atheniensibus:

Ad fastidium usq; præterisse.) Fraudis satietas nos
cæpit. aut, ut quidam, *συχῶν* pro uili.

Vfque ad fastidium.) Prouerbiale.

Uſque adeo igitur turpia.) Exordium & aditus di-
greſſionis. Cum aut à ſua perſona ſit auſpicatus, tueri
conatur ſuâ exiſtimatione: in quo philoſophico mo-
re magis agit quàm oratorio. Oratori enim expedit,
*ea quæ incidunt quærere: philoſopho, rationem hæ-
bere in tota uita ſuæ exiſtimationis & autoritatis. Oc-
caſione igitur ſumpſit è uerbis *Æſchinis*. *Demothe-
nici*. n. artiſicij eſt, nō à ſua pſona auſpicari, uel uitæ
rationis reſutatione, uel ſuarū laudū approbatione:
ſed

[illegible]

τὸν υἱὸν τοῦ φαρισαίου.) ἀπὸ τοῦ πατρὸς χαρακτηρεῖται
 τὸν πατέρα. Ἐπισημαίνει δὲ καὶ ὅτι συμβεβηκότες τῇ πόλῃ
 δεινῶν καὶ ὅτι ἐδείξαντο πρὸς τὸν πατέρα τοῦ λυμναμένου
 ποτε τὴν δημοκρατίαν. εἰς γὰρ αὐτὸν, πεπραγμένου ὅτι ὕ-
 βρεα, τοιαύτῃ συγκροτεῖν συμποσίαν γυμνωμένα τὴν σώ-
 φρονίαν καὶ τὸ ὄχρητον, πλείους ἐμφαίνει τὴν ἐξουσίαν· μό-
 νοι δὲ καὶ ἀνὰ πόδας ἦσαν, φθάσαντες τῇ πρὸς αὐτὸν ἐλπί-
 σιν. ἐγὼ δὲ ἐκ ἐπορεύθην.) ἐμφασις μὲν ἐκ τοῦ αὐτοῦ
 μὲν ἐληθόντα μὴ ἀπελθεῖν· ἔχει δὲ καὶ μεσότητά τοι μὴ
 ἐληθῆναι. τὸ γὰρ ἐληθόντος ἔστι τοι, ὅτι ὃ δὲ κατεφρόνησιν
 ἐκ ἐκλήθη αὐτός, δείκνυσιν· ἀλλ' ὅτι ἐγένετο σφοδρὸς μίσος αὐ-
 τοῦ τελευτῶντος καὶ αὐτὸν ὅτι λυπησάντων πατέρους τὴν πόλιν.

ἐπειδὴ δὲ ἤκου ἐς τὸ πίνειν.) παυσάμενοι τοῖς ἐσθίειν,
ἔπειτα μόνον καὶ εὐθὺς ἐμεθύσαντο καὶ πῶνον. τὸ ὃ
μετὰ δειπνον ἤκου ἐς * Ὀλοποιάν, ἐκάνον ἐς κρατὺ-
οίαν αὐτοῦ προσέβουτο καὶ ῥήτορ. τίς δοκῆσαν ὃ σὺ
φροσύνῃς ἐξελέγχει, δεικνύς ἀκρατὴ πρὸς μέθην. εἴστε
γα πᾶν.) ἵνα ἡ εἰδὸς Φιλικαὶς βαρύνον τὸν πρὶς πον-
τα λάβῃ, πίνουσιν αὐτοῖς καὶ μεθύουσιν εἰσάγει. δεικνύσι
δὲ συγγράειν τῷ συμποσίῳ· ὅτι μὲν ὁ Φίλιππος, μετ'
ὀλωθὺρ ἄλυσαν ἡγάγε συμπόσιον, ὁ δὲ ξυνοφροῶν, στυγε-
ρὸτα συμπόσιον ὑπὸ πῶς λαφύροις καὶ τοῖς ἀχμαλώδεσσιν
τῷ ὀλωδίῳ, ἐλυθέρων δὲ καὶ σώφρονα εἰπών, τὸ οἰκείον
ἦτο καὶ ἡ εἶχον ὑπόληψιν πρὸς ὀλωδίῳ ὑπὸ σημαίνει-
ται. ἐλυθέρων δὲ καὶ σώφρονα γρηγορήσειν, καὶ μετὰ τὴν
ἄλωσιν ὁ διέφθεiren ἡ τύχη τὸν τρόπον· ἐκῆκεν ἡ δὲ
λαβὴ τὴν γνώμην, ἵνα δὲ προσφύῃ αὐτὴ ἀκούστας, Φιλικαὶς
λῶτος μισαὶς ἐμνημόνευσεν. ἵνα δὲ ἀφέλγεται τὴν ἀρχί-
ν ἐδῆεν, τὴν ἀκρασίαν καὶ ἀπολασίαν διεκωμῶδισεν. ἵ-
να δὲ πιθανότητά ὁ λόγος λάβῃ, ὥς ὅν ποιήσεως εἰδὲ
σωτὴρ πᾶσι τὸ δῖόν γεματὸν φέρει λόγῳ διδόντος.

[illegible]

Demosth. tom. 5.

॥१॥

Sciebat enim, inquit, me non facturum. Non ueni.) Maius aliquid innuit, se etiam uocatum non abijisse. Illud etiam addit, Tyranni seruum discernere potuisse beneuolos & maleuolos reipublice, cum Æschinem & Phrynonem & Philocratem uocarit. Ita sciebat similes ad conuiuium adiungere.

Filium Phædimi.) A' patre notat filium, commo-
nefacit & oblatum reipublicæ calamitatum: & cœ-
nasse eos apud filium eius, qui populari statui nocuit.
Consentaneum enim erat, libidinosè educatum, eius
generis instituere conuiuia, quæ à modestia essent a-
liena. *ἄνευ*, abierunt.) Hoc uerbum incitatem eo-
rum cupiditatem indicat: tantum non auolarunt, tan-
tum non præsentia sua inuitationem anteuertèrunt.

Ego uerò non iui.) Subindicat, se uocatum nō ab-
ijisse: sed ita tamen ambigūe profert, ut non esse uoca-
tum, liceat intelligere. Nam illud, Vocati isti, se nō ex
contemptū non esse uocatum ostendit, sed notum fu-
isse suum in triginta tyrannos odium, & eorū liberos
qui reipublicæ nocuissent. Postquam ad pocula u-
nerunt.) Cum desijissent edere, potabant duntaxat,
neq; mirum erat eos inebriari & insanire. sed uenire à
cœna ad potandi libidinem, satis est ad accusandum
legatum & oratorem. Coarguit etiam opinionem de
eius temperantia excitatam, ostendēdo eius in ebrie-
tate intemperantiam. Introducit quandam.) Vt in-
gressus mulieris opportuno tempore fiat, eam ad po-
tantes & ebrios introducit, atque ostendit similitu-
dinem conuiuiorum. Philippus enim capta Olyntho
conuiuium celebrabat. Xenophron conuiuium ap-
parabat propter spolia & captiuos Olynthiorum.

Ingenuam & modestam.) His uerbis suos mores;
& quam habebat de Olynthijs opinionem, ostendit.

Ingenuam & modestam.) Etiā post captiuitatem non mutauit fortuna mores, non peruertit seruitus ingenium. Captiuæ autem mulieris meminit, ut concitet audientes: & ut Æschinis existimationem deiciat, intemperantiam & petulantiam eius exagitat. ut autem probabilis uideatur oratio, narrationem forma ferè poetica, & cum euidentia exponit.

Sic bibere modeste, & edere.) Oportebat esse aliquem qui enunciaret, ut fides orationi conciliaretur: & ut is qui enunciarat, testimonium haberet, illius peritulantiae se non fuisse socium.

Cogebant.) Ad asseuerandam pertinet mulieris modestiam, & addendo, Modestè, probabilitatem cõciliat uerbis. Non enim dissimile ueri erat, eam cum cogeretur, modestè unà edisse, & nullam sibi factum iri iniuriam putasse.

Vt narrabat atrocles.) Eo enim die me ne conuenire quidem potuit, propterea quod ad uesperam usque cōuiuium durauit. Me.) Indicat suum rectum propositum. Neque enim ei narrasset, nisi scisset, eum agrè laturum. Vt autem res procedebat.) Non uniuerse exposuit petulantiam. Neque enim probabile, neque oratorium fuisset, statim importunè rem aggređi, & summum ardorem ostendere. * ut naturę necessitas etiam coarguat eorum institutum. Neque enim dissimile ueri erat, apud tyrannum captiuam mulierem fuisse contumeliosè habitam. Sciendum autè hoc loco surrexisse iudices, & destituisse oratorem dum diceret: Eubulo patrocinate Aeschini, & odio prosequente oratorem, & sic locuto ad iudices, Hæc flagitia commemorantem auditis Demosthenem?

ῥυτίς, flagellum.) Propriè autem ῥυτίς frenum dicitur, eo quòd teneatur & trahatur ab aurigis. Atque aliquid etiam cantare iubebāt.) Imitatio diligens in temperantium hominum. Videri enim uolunt etiam Musici. Est autem em proteruitatis, iubere canere * & recumber estuante autem muliere.) Dicendum erat, clamante & auxilium implorante, non æstuante: sed naturæ imbecillitatem per uocabulum hoc ostendit. Ita scit uti proprijs uerbis, subiectarum rerum naturam declarantibus.

K

Бс

ἡ δὲ ἐξέλιξις. ἵνα τὸ μὴ δέλειν τὴν γνώμην ἐργον γὰρ
 ἔσται· τὸ δὲ μὴ ὑδίστασθαι τὴν ἀγωγὴν· ὅτι τὸ βίον, τὸ γὰρ ἡκὸς
 ὅσα ποιεῖται. ὕβρις τὸ πρᾶγμα ἐφαρμ. ὅταν μὲν δέει
 διαβάλλειν εἰς δωροδοκίαν, φιλοκράτης συνάπτει· ὅτι ἡ
 εἰς ἀπολασίαν ἡ ἀκρασίαν· τὸ τε φρυγῶν, ὅσα τὴν πόλιν
 ἡὸν πρᾶξιμ. τὸ γὰρ ἡ ἀπὸ φῶς, τὸν πρὸ δύντα τὴν ὥραν τοῦ
 παρὸν, ὅσον εἰς γυναικὰ ἀλλοτριάν ὕβριζαν. καὶ οὐκ
 ἀνεκτὸν εἶναι τὴν διείσιν ἐχθρῶν. ὅταν οὖν λαμπρῶς, ἡ ἔχου
 σι διουσιμῶσαν πρὸς τὴν δημοκρατίαν, ὅσα ἡλεγεῖν. ταῦτα
 γὰρ φησι τὴν πικρίαν, ἡ ἔχουσι πρὸς τὴν δῆμον, ἐστὶ τε κη-
 ρία, τὸ ἡ φρυγῶν, οἷον ὅτι ἐξ ὧν εἶναι τὴν πρᾶξιν ὅσα ἐλέει.
 καὶ ἡ ἐλὲς πρὸς αὐτὴν. μίμειν ὡς πρὸς τὴν δρᾶματι τὴν τρο-
 ποιὸν ὅσα ἐκ τῶν ἀνδρῶν μέν, καὶ ὅσα πρὸς τὴν πλεονότητα.
 εἰπάσης τὴν διακρυσάσης. καλῶς εἰσὶ γὰρ τὰ ἑσπε-
 ρικῆς ἐκείνης· ἵνα ὁ ἀπὸ αὐτῆς οἷος τὸ πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν
 ὑπὸ καλῶς τὴν ἀβελωσίαν πόλιν, τὸ τὴν γὰρ εἶπαι, ἐμφασίμ
 ἔχει, ὅτι ὑπὸ τὴν πόλιν ἀνέδραμε ταῖς ἐλπίσιν, ὅσα γογ-
 γυῖα, ὅσα τὰ φασκὰς ἡ δὲ τὴν ἀβελωσίαν ὑπομνήσας
 ἀρα μὴ ὅτι σκῆψαι εἶμι· τὸ τὴν φιλοκράτην ποτᾶτης πρὸς
 σβας πόλιν· τὸ ἐξ ἀκρυσε δὲ, ὅτι ἐξ ὧν ἡ ληψίον ἐλεῖ
 δὲ, ὅσα τὰ πρὸς ὕβριζαν. πρὸς ἐξέλιξιν τὸν χιτωνισμῶν.
 καὶ τὸ ἀγχιον καὶ τὸ ἀγχιον σημαίνει τὴν γνώμην. ἐγὼ μόνον
 γὰρ τὸ σῶμα δὲ πρὸς ἡδονῶν ἡ δὲ γινώσκον τοῖς δει-
 μνῶν. φαίνεται τὴν ὥσπερ πολλὰς. τὸ ἀμείνον τὴν πλη-
 γῶν, τὴν πρὸς τὴν πόλιν ἐβελωσίαν διουσιμῶσαν. ἐξ ὧν δὲ αὐ-
 τὴν ὅσα. ἐμαρτύρησε τὴν γυναικὸς τὴν σωφροσύνην, τὸ γὰρ
 αὐτὴν κατέφυγε ὑπὸ τὸν σιμῶν δὲ μόνον ταῖς ἀσελγείαις. οἱ-
 δὲ γὰρ πρὸς αὐτὸν αὐτὸν τοῖς γινώσκον ἐξ ὧν. μόνον·
 ὅταν αὐτὸν ὕβριζαν καὶ διουσιμῶσαν αὐτὸν τὴν ὑποταξίαν τὴν
 γινώσκον, καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν δὲ ἀναπρὸς τὴν πρᾶξι-
 ζαν, ὅσα δὲ ὡς πρὸς τὸ ἀγχιον ἐρημῶν ἡ δὲ τὸ ἔντο-
 ρον. ὅσα δὲ ἡ δὲ, ὅσα τὰ πρὸς αὐτὸν· ὅσα γὰρ αὐτὸν πρὸς
 τὴν πρᾶξιν. ὅσα ἡ δὲ ὅσα. καλῶς ὡς ἀποσφιν ὑπὸ τοῖς
 τοῖς ἐργαῖς, καὶ ἀρα μὴ τὸν ἀγχιον. * αὐτὸν γὰρ ὅσα καὶ ἀρα
 ματὸν καὶ ἀρα μόνον, καὶ ὅσα ἀρα ἀρα τὸν. ἵνα δὲ μὴ μί-
 κρον ἡ γινώσκον οἱ ἀκρυσε τὸ γινώσκον ἡ γινώσκον αὐ-
 τὸν τὴν μαρτυρίαν τὴν δὲ ἡ δὲ καὶ τὴν ἀρα μόνον, * ἡ γινώσκον
 ἐλλωσιμῶν καὶ ἀρα μόνον τὴν πόλιν. λυπᾶ δὲ ὅσα ἀκ-
 ρονταῖς ὅταν τὰ πρὸς αὐτὸν συμβαίνοντα ἡδονῶν καὶ γέλω-
 τα κατὰ σκῆψαι τοῖς ἀντιπρὸς ἐχθροῖς γὰρ καὶ ἀρα μόνον
 καὶ δὲ ἡ δὲ. καὶ διουσιμῶν τὸν ἡμῶν. ὅσα ἐκ τὴν δημο-
 κρᾶτης μόνον κατὰ γογίαν φαίνεται διανόμῳ τὸ γεγονός· ἀλ-
 λά καὶ ἐκ τὴν διουσιμῶν κατὰ σκῆψαι. ὅτι μὲν τοῖς γὰρ τοῦ
 βίον ὅσα τὸ ἀγχιον καὶ τὴν ὑποταξίαν ἐξέλιξιν σύμπα-
 τα, διουσιμῶν ἐκ τὴν ἐπαγομῶν. τὴν γὰρ φησιν· καὶ τὴν αὐτὴν
 σιμῶν δὲ αὐτὸν πρὸς ἀρα μόνον. καὶ ἐξ ὧν ὅσα. * ἀρα ἐφα-
 ρμ. ὅσα δὲ ἡ δὲ ἀντιπρὸς τὴν πόλιν καὶ τὴν δὲ
 ξη, ὅσα ἐξ ὧν πρὸς τὴν ἀβελωσίαν, ἀγχιον. ἀντιπρὸς γὰρ τὸ φρὸ-
 νημα τὴν ἐλδιδέον, οἱ πρὸς ἀβελωσίαν ἐκ τὴν πρᾶξιν, καὶ ὑδ-
 μαρτυρεῖ τὴν δὲ ἀρα μόνον καὶ ἐκ τὴν πρᾶξιν τὴν ἀρα μόνον
 καὶ, τοῖς βαρβάρους ἀβελωσίαν φθονεῖν πρὸς τὴν ἀβελωσίαν πολλῶν
 λυπῶν καὶ ἀρα μόνον. καὶ πρὸς αὐτὸν ὅσα τὴν ἀβελωσίαν. ἀνα-
 μῶν τὴν ἡλικίαν, τὴν ἀβελωσίαν ὑποταξίαν. δὲ καὶ τὴν
 τὰ εἶναι μυστήρια δημοτελῆ καὶ κοινὰ, καὶ ὅσα πρὸς σιμῶν.
 καὶ διουσιμῶν καὶ τὴν δὲ ἀρα μόνον. ὅσα γὰρ λαμβάνον
 τὸν οἱ γράμματις ἀρα μόνον, ἐξ ὧν ἀντιπρὸς πρὸς
 τὸ γινώσκον τὴν μῶν δὲ ἀρα μόνον, ὅσα νόμος καὶ τὰ φη-
 σιμῶν. ὅσα γογίαν ἀρα μόνον. ὅσα γογίαν ἀρα μόνον καὶ
 φιλῶ λόγῳ δωροδοκίας ὅσα δὲ τὴν φιλοκράτην. ἀκρῶ
 γὰρ αὐτὸν. ὅσα δὲ, ἐπὶ ἡ δὲ τὸ πρὸς κατὰ γογίαν ἀγχιον.
 ὅσα δὲ τὴν βέλει· καὶ ὅσα ἐκ τὴν ἀρα μόνον ἀρα μόνον εἰς αὐτὸν
 κατὰ γογίαν ἀγχιον. καλῶς ὅσα ἐποίησιν, ὅσα ὅσα ὑπὸ λό-
 γοις ἐταξε ταῦτα, ὅσα ὅσα ὅσα ἀγχιον. ὅσα αὐτὸν ἐξ ὧν αὐτὸν
 κατὰ γογίαν. λογιστὴ ὅσα ἐξ ὧν ἀγχιον, οἱ εἰσάγοντες τὴν δὲ διου-
 σιμῶν ὅσα ἀρα μόνον. ἀρχὴ γὰρ ἡ καὶ αὐτὸν ὅσα λογιστῶν.

παύση

A Et nolente.) Ut nolle ingenij sit, nescire educatio-
 nis & uitæ. non enim his rebus educata fuerat.

Contumeliam id esse dicebant.) Cum corruptelæ
 exagitandæ sunt, adiungitur Philocrates. Cum petu-
 lantia & intemperantia, Phrynon, propter factum il-
 lud de filio. Neque enim incredibile erat, eum qui fi-
 lium prostituisset, petulanter tractasse alienam mu-
 lierem. Nec ferendum esse ut dijs inuisa.) Hic cla-
 re coarguit, quanto libertatem odio prosequantur.
 Hæc enim, inquit, acerbi in populum odij sunt argu-
 menta. Fastidire.) Quasi dicat: potestatem habere
 agendi quicquid libeat.

Et uoca puerum.) Imitatur, tanquam in fabula, ho-
 mines, qui propter ebrietatem non sint apud se, & a-
 more attoniti. Cū dixisset aliquid & lacrymasset.)
 Probè affert ea quæ pro ipsa dicta sunt, ut pūter audi-
 tor eam doloris uehementia percipat, inuocare urbē
 Atheniensium. Nam aliquid dicere significationem
 habet, eam spe inductam recurrisse ad Athenienses,
 cum eiulata dicentem, Hæc apud Athenienses sulti-
 neor: nūquid apud Scythas sum? isti legati legati sunt
 urbis humanissimæ? Lacrymauit.) Quod apud
 quos se misericordiam inuenturam sperarat, ab ijs ue-
 xaretur. Direptatunica.) Et ferociam & turpitu-
 dinem ingenij significat. Nudabat enim corpus, eò
 quod uoluptati id esse sciebat spectantibus.

B Tergo multas plagas infligit.) Immodicæ plagæ
 confirmant odium in urbem Olynthiorum.

Cum autem extra se esset.) Testificatus est de mo-
 destia mulieris. Neque enim confugisset ad eum, quē
 illa petulantia delectaret. Omnino enim scit latroclē
 illud factum laudi sibi ducere. Vnde facit postridie ea
 quæ facta sunt referentē: neq; uerò de industria sub-
 uertit mensam. Hoc uerò quodammodo refertur ad
 illud quod ab Æschine in oratorem dictum est, Vbi
 sal? ubi mensa? Ecce enim ea quæ culpat, ipse fecit.

Etenim uinolentia.) Rectè nominat propter talia
 facta libæarma, id est, sordes, Æschinē. Significat enim
 ei libæarma, id quod repurgatur, & quod excuti solet.
 Ne uerò auditores id quod fiebat, parui ducant, exag-
 gerat testimonio Thesialorum & Arcadum, Græcarū
 nationum, & reipublicæ aduersantium. Molesta sunt
 autem auditoribus, ea quæ apud ipsos fiunt, quum uo-
 luptati & risui sunt aduersarij. hostes enim erant &
 Arcades, & Thessali.

Et Diophantus apud uos.) Non ob solam accusa-
 tionem Demosthenis uidetur indignum esse facinus,
 sed ex Diophanti etiam uociferatione. Verum pro-
 pter uitam Æschinis & exultationem illa dicta esse
 omnia, constat ex ijs quæ sequuntur. quid enim ait?
 Et talium sibi conscius facinorū. * & postea sic, Non-
 ne constabat Demosthenem dolere de exultatione
 & gloria, quam præter dignitatem consequabatur
 Æschines? Offendunt enim animos, indignorum res
 secundæ: & hanc sententiam comprobant Isocrates in
 Panegyrico, dum censet, inuidendum esse Barbaris,
 qui præter dignitatem magnum imperium teneant.

Et puerum adhuc in cœtibus.) Inserta ætate, cri-
 men subindicat. Videntur autem ea sacra, initia esse
 plebeia & uulgaria, & non admodum ueneranda.

Et binis aut ternis drachmis.) Inter dum enim scri-
 bæ accepta pecuniola aliter legebant, ad utilitatē eò-
 rum qui conduxerant, leges & decreta.

In alienis ædilitatibus.) Minimum abest ab infan-
 tia, nudis uerbis bono ciui obijcere corruptelam.

Audio enim eum.) Hactenus absoluit eam partem
 qua accusatur Æschines. Ab hoc loco autem ea quo-
 que defendere uult, de quibus est ab Æschine accusa-
 tus. Rectè autem fecit, qui ea in peroratione colloca-
 rit, & non in confirmatione. Nam alioqui uisus esset
 seipsum accusare.

λογιστῆς.) Hi uocabantur, qui referendis rationibus
 obnoxios ad populum adducebant. Erat enim quidā
 & logistarum magistratus.

Omnium

[illegible]

Omnium quę accuso.) Excessu, dicēdo Omnium,
indicat absurditatem & mendacium eius.

Verum me quis accusat.) Non enim si Demosthenes fuit particeps, natura rerum mutata est.

Nam ego si hæc.) Primum concedit, atque instantia utitur. frater enim est sua innocentia.

Me igitur non fuisse socium.) Hic incipit instātia.
Cum eum non sinebatis ire legatum.) Volentem

enim eum in tertia ire legatione, quam excusatione morbi recufarat, non fuerunt egredi.

Sed & ciuitas prohibebat, & ego accusabar.) Verba hæc indignationem præ se ferunt. fortassis autem ab arte & actione proficiſcuntur.

Quæ uel heri emptum.) Homo nō præmeditatus,
nō antè institutus, sed heri è barbaria huc profectus.

Aut particeps.) Parte mecum accepta, ut interim fateatur se accepisse *Æschines*.

Cum testes haberet.) Eos qui audiebant, tanquam si multis testibus præsentibus diceret.

Et res erat perridicula.) Ego non recusabam reddere rationes, sed ipse prohibebat.

Si quis apud eum homines de eo bene meritos.) Apertè de Philippo bene meritum esse dicit *Aeschinem*, rei exaggerandæ causa: sed se de Republica: non item, vitandæ invidiæ causa. quanquam sententia par aliquid postulat. Nec si malum ego.) Cum antè posuerit pulchrum & magnum, subjicit *κακόν*, quod significat malum & uile.

Iam illud etiam considerate.) Absoluta sua sententia, concludit à moribus iudicantium, & ab eo instituto, quod habeant in præsentia: & quid de ijs iudicaturi sint Græci, si hanc causam malè iudicarint. Sed quia exultimatio Aeschinis non mala, neque obscura erat in urbe, ex quo Timarchum accusarat: Demosthenes ad eam opinionem amouendam, & ad ostendendum, uitam cum exultimatione non consentire: duo cōiunia finxit, & simile simili comparauit. locus enim idem coniuuij, Macedonia ponitur. Sunt & personæ similes. tragicus enim histrio est Aeschines: histrio est & Satyrus. In utroque etiam est bibendi studium, & iudicium de rei ueneræ incontinentia & ebrietate. Proinde Satyrus uirgines nobiles petit, ob temperantiam non uictus à formâ, sed tuens pudicitiam puellarum. At orator Atheniensis, mulierè quæ uirum habet nactus, à forma uincebatur, & in ebrietate incalecebat. & quia narratio suspecta erat, locū fabulæ assignauit ædes unius è numero triginta tyrannorum. Oportebat enim apud hominem luxuriosum institui conuiuium. & ut oratio probabilis uideretur, cōpotatio à cœna instituitur: ac alter filias eius qui molestus Philippo fuerat, seruare instituit. (Fuerat enim è numero interfectorum Alexandri fratris Philippi Apollonophanes) alter mulierem Olynthiā ex socia ciuitate Atheniensium, eamq; captiuam, contumelia affecit: & cuius miserèdū fuit, eā uerberauit.

συνεπισπένδοντες μ.) Vnā pertrahatis, vobiscum abripiatis. Nunc relapsi sitis.) Hoc est, supini & oscitabundi, non erecti & sobrij.

Nunc impellor ad dicendum.) Ad furorem enim impij isti me compulerunt, ut etiam quæ tacere decreveram, clamitare cogar.

Nulla mihi cum eo simultas fuit) Ne obijciatur,
Quid igitur? Tunc soluiſti amicitiam, non ſeruata illi
fide: ait, ex quo ad Philippum uenit, & cum Philippo
facit: etiamſi me fortuna cum illo coniunxerit, etſi ali
cubi congregari mecum cogitur: * circumſtantia loci
me ulciſcitur, & celeriter reſilit.

Cum Aeschine aut obambulat.) Ne quis obijciat,
eò te fugit quòd est agrestibus morib. & stultus: sub-
ijcit. Cum Aeschine totam urbem circuit.

Eos qui neminem uolunt.) Vel quia bonis uiris in-
tident, uel quia neminem in Republica magnum esse
uolunt. Athenis legati quidā missi sunt.) Cōsidera
artificium: Cum plures sint legati, alios missos fecit;

οἱ δὲ κρινοῦντες πολλὰ καὶ ὁρᾷ τὸ οὐ παρὲς εἶναι, καὶ ὁρᾷ τὸ γένος, κατὰ χαλεπότητα τοῖς λεοντομένοις τὰς ψήφους· ὁρᾷ δὲ καὶ τὴν πάλαι αὐτὴν γλῶσσαν, ὁρᾷ τὰς τῶν ὀλίγων οἰκίαν ἀρχίνου. ἔδοκε δὲ ἡμῖν θεώρημα τὸ τὰ μέγιστα πᾶσι νομίζομενα, ὥς μικρὰ καὶ φάλα ὁρᾷ βέβαια. ἐπειδὴ γὰρ ὁ φιλοχάρης ζωγράφος ἦν, κατὰ ζῶντα, ἢ ἀπελθὼν, ἢ οὐ φερόμενος, ἢ πινὰ τῶν ἰσοδοτάτων· καθελεῖν βουλομένη αὐτὴ τὴν τέχνην, ἀλαβαστροθήκῃ καὶ τυμπαῶν γραφῆα καθεστῆναι φησὶν, ἀπὸ τοῦ μέλλοντος ὡς τὸ ἐλαττον κατεβαλῶν τὸ ὑπὲρ τοῦ δυνάμεναι, καὶ ὁρᾷ τὴν τῆς ταπεινότητος. τοὺς δὲ ὑπογραμμάτας ἀφοβήτου λέγει καὶ τὸν ἀρχίνου. ἔτα ἐπειδὴ ἡ πόρ ἐστὶν ἀντιπρόσθεν αὐτῷ τὴν τῶν ἀκροῦντων ποιότητα (ὡς φησὶν γὰρ καὶ χειροτέχναι σύμπαντες, ἢ οἱ πλείους) ἀνέρεσθαι, εἰπὼν· καὶ οὐδὲ μὲν κακίας ταῦτα· ἀλλ' οὐδὲ στρατηγίας ἔστι. καὶ ἵνα μὴ τοῦ ἀξιώματος ἀδύνατος τις ἀκούσῃ φησὶν· ταπεινὸν κατέστησεν αὐτὸν, εἰς τὸ δειρὸν μάλα χαλεπὸν ὁμολογεῖν ὡς τὸ ἀξίωμα· ὁμοίον τι ποιεῖν τοῖς γὰρ κατὰ μέδον. καὶ γὰρ ἵνα μὴ διωσώμεθα καὶ καὶ τοῖς ἀξιώμασιν ὁ μέδων· εἰς τὸ δειρὸν χαλεπὸν αὐτὸν ὁμολογεῖν, ὡς τὸ ἀξίωμα τῇ πόλει πόδεσσιν. πρὸς τούτοις δὲ, ὅτι καὶ ἀξίωμα τιμωρίας, ὁ παρ' ἀξίαν τυχὼν ἀξίωμα, κατὰ χάριν καὶ τὸ ἀξίωμα, καὶ τὸν τυλιχούτων ἡφιστότα δόμον.

ἰσχυρὸν δὲ σε τὰς ἀλαβαστροθήκας.) τῶν λευκῶν τῶν μὴ ἐχόντων λαβὰς, ἀλλὰ λείων, τὰς λίσσας δὲ θηκὰς· ἐξωγράφω δὲ αὐτὰς, ἵνα αὐτὰς ἀγορεύοντες διελέωνται. εἰσὶ καὶ οὐδὲ σενόμην αὐτὸν φασκεῖν ζωγράφον, ἀλλ' οὐτε λίσσας. ἡ γὰρ καὶ δαυμάστωροι ζωγράφοι.

ἢ γὰρ ὡρίσω σὺ δίκαια.) ἐπειδὴ πρὸς ἀποδείξειν τὸ κατὰ τιμάρχου λαμβάνειν τὴν διορισμένην, εἰς τὸς ἀπλογὰς ἵππερ τοῖς ἀνδράσι· καὶ πρὸς διοικεῖται αὐτῷ τῷ ἀλλομίας ἀφιστῇ. εἰ γὰρ ποιεῖ ταῦτα αἰεὶ, καὶ κατὰ μέτρον πείθει τὴν πόλιν· εἰς ὅτι λαρεῖν γυμνασίον, καὶ τὸν ἀπαντὰ δόμον πείθει ἑαδῶς, ψευδὲς δὲ τὴν ὑπὸ πύλιν αὐτῷ. συμπλέκει δὲ τὸ κατὰ τιμάρχου χρησιμώτατον, ὅσα διανοήτα· ἐπειδὴ γὰρ ἀρχίνος ἀμάρτυρον ἐκείνῳ ἀγῶνα * πρὸς ἀπλομῶν, ἔδοξεν αἰετῇ τὸν ἑκαστὸν· βουλομένη τῶν ὁμοίων τυχεῖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸ πρὸντ' ἀγῶν, τῶν ὁμοίων πρὸς ἀπλομῶν ἐμνήδην, καὶ τὰ σωεκληκῶς ταῦτα τοῦ λόγου τῇ κατὰ τιμάρχου κατηγορίας λαβῶν, τοῖς αὐτοῖς κατ' ἀρχίνου λέγεται. οἷς εἰ μὴ ἀποδοῦναι σπῆναι, ἀλλὰ ὁρᾷ τὸν νικητὴν ἀρχίνος. εἰ δὲ μὴ παρὲς ὁρᾷ· οὐκ ὁρᾷ. εἰ γὰρ ὁ ἀρχίνος ὁρᾷ τὸν νικητὴν, ὁ δὲ διορίζων τοῖς αὐτοῖς χαλεπῶν, οὐ νικῶσι· οὐτὰ αὐτὰ πρὸς τῶν αὐτῶν οἱ δίκαιος δίκαιον ὁρᾷ. ὡς τὴν καὶ τὴν κατηγορίαν τιμάρχου ὁρᾷ βέβαιον, καὶ τὴν κατηγορίαν διορίζοντος μετὰ μὲν ἡφιστῇ.

πρὸς τῇ.) πρὸς γὰρ, ὁρᾷ τὸν αὐτὸν τὸν δίκαιον, ἐρωτῶσιν οἱ φίλοι. πρὸς δὲ διορίζοντος εἶναι τὸ πρᾶγμα. πρὸς γὰρ· εἰτα ἀρκέσειται αὐτοῖς· ὡς γὰρ αὐτὸς ἀπατήσας τὸν λόγον. ἢ ὅλον ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἑκαστὸν. πρὸς ὡς ἡμῖν ἔδοξα· εἰτα ἐκείνοι· τί κατὰ τὸν ὅλον; καὶ ἐπ' αὐτὸς τὰ ἐξῆς. ἰσχυρὸν δὲ ὅτι τὸν κατὰ τὸν ὅλον, ἔστι κατὰ τὸν ὅλον. βέβαιον· τὸ δὲ ἀρκέσειται μόνον τῶν κατὰ τὸν ὅλον ποιεῖται τὴν λύσιν.

ὡς εἰπὸν ὁρᾷ ἀλλοθῇ.) οὐ διστάζων εἶπεν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν ἐπ' αὐτὸν, ὡς καὶ γὰρ κατὰ ἀξίον κατὰ τὸν. εἰπὸν ὡς ἡμῖν ὁ παρὲς.

ὁρᾷ τὸν ὅλον ὡς πρὸς γέρας.) ἵνα μὴ ἔχῃ λέγειν, ἀλλ' οὐκ οἶδα. οὐ γὰρ ὑποκρινόμενος τὸ δόγμα. λέγει ὁ τὰς διατελικὰς ἰσορίας συγγραφὰς, ὅσα δὲ τὰς τεταγωνισαῖς τὰς ὑποκρίσεις τῶν διώκων δυνάμεων πρὸς ἑαδῶς, ἐπειδὴ ἡ πόρ ἐστὶν παθητικὰ καὶ ὑποκρινόμενα. ὁ λέγων ἀρχίνος.) ἡ γὰρ ὁ τὸν λέγοντα ὑποκρινόμενον ἀρχίνος, πρὸς ποιεῖται τὸν πρὸς τὴν ἵνα ἀρκέσειται ἀπ' αὐτοῦ τὴν φιλοτιμίαν. οὐ γὰρ ὡς αὐτὸς ὁ ποιεῖται, τὰ δὲ ἐκ μὲν εἰσι ταῦτα.

Demosth. tom. 5.

K 3

I AMBEIA

A iudices propter & maiorum imagines & genus, reid condonare suffragia: extenuat ueterem fortunam, & in omnem familiam Aeschinis inquit. Nobis autem praeceptum dat, qua ratione ea quæ maxima putentur apud omnes, ut parua & uilia, sint perstringenda. Nam cum Philochares pictor esset Zeuxidi, Apelli aut Euphranori similis, aut alicui è celeberrimis: ad deprimendam eius artem, pictorem alabastrothecarum & tympanorum fuisse dicit, à maiori ad minus deiciens artificium, & eleuans propter uilitatem. Illos, Aeschinem & Atrometum notarios nominat. Deinde cum uideret auditorum obstare sibi qualitatem (uniuersi enim, aut certè plerique pauperes erant, & opifices) id incommodum sustulit, dicendo: Neque uerò hæc ullius improbitatis sunt, sed nec imperio digna. Ac ne quæ esset dignitatis apud auditores reuerentia, humilem eum fecit, ut gratias agere oporteret propter dignitatem. & perinde hic facit, ut in oratione Midiana. Ne enim ibi Midias se propter dignitatem efferret: probat eum agere gratias reipublicæ oportere de dignitatibus. Adijcit autem, supplicio eum dignum esset, qui præter dignitatem, sit dignitatem consecutus, cum & dignitatem ipsam & populi tantam liberalitatem probis afficiat.

B Scimus autem te alabastrothecas.) Vascula ansis carentia & læuia, cistas & thecas. pingebantur autem ad alliciendos emptores. Neque uerò præclarum eum nominat pictorem, sed uilissimum: erant enim etiam admirabiliores pictores.

Quæ enim tu statuisti iura.) Cum Timarchi iudicium ad probandam corruptelam adhibeat, iure defendit hominem: & id agit, ut is ignominia liberetur. Nam si hoc semper facit, & ciuitati singulatim suadet; aliquando per occasionem toti etiam populo facile persuadebit, ut ei dignitatem restituat. Implicat autem illud de Timarcho pro calliditate sua utiliter. Postquam enim Aeschines nullis productis testibus, aduersarium reum peregrisse uidebatur: idem in præfenti causa & ipse consequi uolens, similitum exemplorum meminit, & ea ex oratione in Timarchum, quæ causam maximè continent, sumpsit, ijsque contra Aeschinem usus est. quæ si apud iudices ualebunt; rectè uicit Aeschines: sin non assentientur, non rectè. Nam si Aeschines per ea uicit, Demosthenes autem iisdem utens, non uincet: iudices non idem iisdem de rebus iudicare constabit. Proinde & accusatio Timarchi perstringitur, & accusatio Demosthenis nequaquam fit inferior.

C Quomodo? Quid?) Quodam enim loco, eum è prætorio egressum amici rogant: Ut se res habent Aeschines? quid accidit? respondet: Abij, eis oratione deceptis. aut totum ab ipso oratore dicitur: Quis uobis uisus sum? Tum illi: quid perfecisti? & subijcit sequentia: Sciendum est autem, licere accusatori accusare quidquid uult: reo autem sola crimina, quæ ab accusatore obiecta sunt, esse refutanda.

Ut si quidem uera sunt.) Non quasi dubitaret dixit, sed ut propter quod, quoniam, ut & in oratione Aristocrateæ: siquidem fuit Græcus is cui accidit.

Eximium est tanquam honorarium.) Ne dicere possit: At nescis. nec enim egi fabulam. Is qui theatri cas historias conscripsit: propterea tertianis histriionibus ait personas potentum tribui, quod * minus habeat affectuum, minusque uastæ sint.

Creon Aeschines.) Videlicet Aeschines qui Creontem representat.

Fecit poeta.) Ut qui gloriam auferat ab eo. Neque enim ipse uersus eos fecerat. Versus autem hi sunt:

I AMBI

[illegible]

Et pileolo capiti imposito.) Alij dicunt, in pompis conuinciari inuicem solitos, personas gestasse: infra eas autem, pileolos gestasse, ne læderetur & attereretur caput. Et si pileolum.) Quia inter representandum Oenomaum collapsus, & uerberibus & uulneribus est affectus, ita ut ei caput esset obligandum. non igitur, inquit, effugies, quò minus pœnas des, etiam si pileolum gestaris.

Et in hunc modum extenuantes.) *transmissum* proprie est, pueris demulcendi animi gratia quædam facere nomina, ueluti eum esse regem, eum esse bacchum, & eius generis alia, abusiue capitur etiam, pro lenioribus uocabulis rerum tegere asperitatem.

Principatum & communem dignitatem.) Communem dignitatem & Græcorum libertatem, non Græciæ principatum dicit, quem Theſſali non habuerunt, ſed aut Amphiſtyoniæ, aut ſuarum urbium imperium. * Videtur autem dicere ſive dignitatem imperij ipſorum, ſive Pylææ adminiſtrationem; aut ſimpliciter, ut antè diximus, libertatem.

Cædes Elide factas.) Seditione conflictabantur inter se, alij Philippo addicti, alij his aduersantes. demum mutuis cædibus grassati sunt, cum Philippi studiosi equaluissent. Et primos autores ignominia notate.) Portas, inquit, aperuit Philocrates morbo: * Æschinem ipsum, tametsi nolentem, introduxit.

Et tres Polemarchos occiderunt.) Nomen peculiare magistratum. Sunt autem hi, Teulentias Agesilai frater, post eum Agesipolis, tertius Polybiades; cū quibus* pacem Olynthij fecerunt. Sulpiciebant.) Tanquam pro numinibus adorantes eos.

Sed cum tota sacra sit arx.) A' circumstantijs sumpta est amplificatio. Quorū unus fuit Epicrates.) Cum multi pœnas dederint, Epicratis meminit, ut appareat eos nec benemeritis pepercisse.

Et conuicti sunt quidam.) Hoc rursus è primo decreto sumptum est: sed illi in Senatu duntaxat mentiti sunt, isti autè etiam apud populum, cum (inquit) nec uera scripserint in literis. Conuicti sunt.) Verbum hoc etiam ad cætera est referendum.

At de acceptis muneribus.) Argumento usus est à contrario, dicens, absurdum esse, cum homines bene meriti, & bene meritōrū liberi pulsi fuerint, propter peccata parua & leuia: Atrometi filium non eiici: quā ratione commiserationem etiā excludit, reuocatis in memoriam uerbis, quibus ille Timarchi commiserationem excludit. Et Harmodij atque Aristogitonis posteros.) Proxenum ducem dicit. Ex ea enim familia erat. Puerulos eiusdem nominis.) Erat enim uerisimile, Proxenum filiorum alicui nomen Aristogitonis fecisse. Ob quæ alia sacrificula interfecta est.) Venena scilicet. Eam autē intelligit, quæ Ninus uocabatur, quam accusauit Menecles, quod pocula amatoria faceret adulescentibus. Sensus autem huius modi est: Athenienses initio sacra illa ad derisum & contumeliam Verorum Initiorum pertinere rati, sacrificulam interfecerunt. post, accepto oraculo, ut ea finerent fieri, permiserūt matri Æschinis ut initiaret.

Quòd istum uidit delinquentem.) Quoniã ex modestia uidebatur Timarchum accusasse, aliam causam subiicit, & pulchram illam tollit. Nam si ab ijs qui in semetipfos delinquant.) In impudicos. Perstringit autem existimationem eius, eamq; destruit. Athercule adolescentes.) Obiectiõnẽ ponit epilogicam, ex qualitate Æschinis inter tractandũ exortã: At Reip. utilis est, dũ uita sua modestos facit adolescentes. Interdũ aut ipse mouet sibi tales obiectiões, ut maiore argumentorũ copiam reperiãt. Ac in refutatione laudat ille quidem educationem, sed Æschinem infectatur, & magna ignominia affectisse Rempublicam ait: & qua de causa Timarchum accusarit, commemorat; quòd, inquit, uestri fuit amans, & Philippi hostis. Voluntatem autem Æschinis, propter quam Timarchum accusarit, specie dubitationis implicuit.

[illegible]

Et opibus, & genere, & autoritate.) Ne putet Eubulus, tanquam benemeritus & diues, se nō dici proditorem, cōparat ei Ptæodorum. uide Ptæodorum, inquit, & Eubulum caue.

Ratione reiporum ualuerunt.) Argumentum tra-
ctauit omnino admirabiliter, sic ut non penitus inces-
feret & repudiaret potentes. (nam & hi profunt re-
bus publicis,) sed à loco & moribus perfringeret.

Ne gauderent inimici.) Vides alios intus, alios foris insidiari. Externi insidiatores.) Hoc per se positum videtur, cum pendeat à superioribus, ubi ait, ciuitatem coniungendam esse, ut uno animo cōsentiat.

Et auctore in uobis sita sunt.) Prudenter omnino exaggerata improbitate proditorum, etiam potentatū maiora & firmitiora iudicia esse ostendit, ut ne timeāt illos, sed puniant.

Nam qui se collocavit.) Enumerat omnia quæ in constitutione dicta sunt, neque quicquam prætermittit, ut causa facilius animo percurratur, & quasi in oculos incurrat. Si quid autem obiter insertum est, quod ad tollendam commiserationem valeat, ut sunt illa de Atreftide, et mulierculis, et puerulis, aut aliquid aliud amplificationi cognatum, non est mirum. Familiare enim est oratori, oblata occasione uti talibus locis.

B Et Miltiades atque Themistocles.) Ingruentibus Medis initio, Miltiades statim in Marathonē esse procurrendum decrevit, & non expectandum, donec cōuenissent socij. quapropter etiam uicit solus. Themistocles autem, cum uideret rem terra facultatem non habere, auctor fuit deserendæ urbis, & in Salaminem transmigrandi. *Æschines* igitur ad concitandos eos contra Macedonem, illa proferebat.

Et illam in Agrauli.) Agraulus una fuit è Cecropis filiabus. In eius autem luco, qui excedebant è pueris in adolescētes, armis instructi iurabant, se pro patria pugnuros usque ad necem. Historia autem sic habet. Agraulus & Erse & Pandrosos filiæ fuerunt Cecropis, ut ait Philochorus. Cum autem bello peteretur Athenienses, expeditione ab Eumolpo contra Erechtheum suscepta, idq; bellum diu duraret: respondit Apollo finem fore malorum, si quis seipsum pro Repub. sustulisset. Agraulos igitur ultro se neci obtulit, & de muro præcipitavit. postea bello liberati, eius rei causa ædem ei extruxerunt circa Propylææ arcis; atque ibi iurabant adolescentes in bellum exituri.

Non is qui decretum scripsit.) Partiebantur, inquit, impetum in Philippum Æschines & Eubulus, hic decreta scribendo, legationibus ille in Peloponneso obsecrans: ut ipsum etiam Eubulum mutatum esse illæ operæ mutæ declarent.

Et expergiscatur urbs Atheniensium.) Quæ ple-
runque dormire solet.

Incidisse enim se abeuntem in Atrestidem.) Vtilis-
simè fecit Atrestidæ mentionem, non modò ad com-
pensationem excludendam, sed eo etiam nomine, ut
Æschines confiteri videretur, & accepta à se munera;
& Philippi largitiones: Atq; illud etiam, posse uel u-
num hominem corruptum, totas omnino prodere ci-
uitates: ut appareat, Æschinem suis damnari uerbis:
Similia enim cum similibus consentiunt. Nam si Atre-
stidas captiuos duxit, & propter Atrestidam Æschines
deplorauit Græciam: propter Æschinem etiam
Phocenses deplorari queant. Nam quod ad corrupte-
as attinet, Æschines & Philocrates Atrestida nihilò
inferiores. Et cum eo mulierculas & puerulos
circiter xxx. ambulasse.) Tanquam coniectura utens;
numerus indefinitè protulit: ut existimarent, & mu-
lieres triginta, & puerulos triginta esse.

Quis homo esset, & quæ turba? Nunquid tyrannus? nūquid dux Philippi aliquis insidias colloaret?

Nam audisse se, inquit, ex amicis.) Dat & e i tum a-
nicos, cum & ipse benevolus fuit. *ἡμεροφύλῃ* curā.)
sive supplicium proditorum, siue mutationem mo-
rum, ut à socordia conuertantur ad diligentiam.

Nequē

